

Casa	R
Gab.	
Est.	46
Tab.	
N.º	8

R
46
8

O 1° Official
Al. Intas.

Dep^o = E = 7 - 9

Logica magna
Pauli Geneti.

Geneti

Junho de 61

Excellentissimi philosophorum monarche Pauli Veneti ordinis heremitarum sancti Augustini logice magne pars prima incipit.

Terminus Aristoteles primo priorum dicit. Terminus est in quibus resoluitur propositio ut predicatur et de quo predicatur composito vel divisio esse vel non esse. id est propositio affirmativa vel negativa: et Boetius pro topicorum ait: terminos autem voco nomina vel verba quibus necesse est propositio: quia igitur in terminis resoluitur propositio id est pro-

in terminis est persistendum ut posterius propositionum notitia clari apparet. Pro quo prior notat quod terminorum quidam sunt categorici quidam syncategorici qui inter se multipliciter distinguuntur.

Terminus categoricus est signum tam implicitum quam explicitum simplex de cuius lege non extremorum aliqualem unitivum sed alterius a se et suo consimili per se in notitia deductivum: prout huius descriptio notis declarat. Dicitur namque prior signum quod ponit loco generis: quia omnis terminus categoricus est signum et non e converso: circulus namque ante tabernaculum est signum et tamen non est terminus categoricus: similiter quilibet propositio vocatur signum ratione sue significatiois et sui significati et tamen nulla talis est terminus categoricus. Secundo dicitur tam implicitum quam explicitum simplex: quia iste terminus nihil est signum explicitum simplex de cuius lege non extremorum aliqualem unitivum non tamen est terminus categoricus: sed terminus pregnans: quia non est implicitum simplex cum subordinetur uni tali complexo: nulla res: propositio ex categorice et syncategorice. Tertio dicitur de cuius lege: quia adveniēte nonna lege possit per illam quilibet terminus qui est categoricus fore terminus syncategoricus vel e contra: excludit et nona impositio. Quarto dicitur non extremorum aliqua liter unitivum ad denotandum quod verba non sunt termini categorici cum sint suorum extremorum verba unitiva. Quinto dicitur sed alterius a se et suo consimili in notitia deductivum: propter ista signa omnis nullus est huiusmodi: et istos terminos males a b c et huiusmodi quod licet significet se nalis et in suppone mali sua consimilia ad placitum: non tamen sunt termini categorici: quia oportet quod de cuius lege sit significativus alterius a se et suo consimili sicut sunt isti termini homo animal et huiusmodi: significat. n. seipsum et in suppone mali sua similia tamen significat homines quod distinguuntur a talibus terminis et suis consimilibus: similiter isti termini: terminus: signum: intentio licet non significant nisi terminos sunt tamen termini categorici: quia cum alijs eodem significat a se et suis consimilibus distincta: nam significat tales terminos homo animal quod non sunt similes alicui tali termino: signum: intentio: terminus.

Terminus syncategoricus est signum officij executivum: nullius a se et suo consimili sine nona impositioe per se signum: particule huius descriptio nis declarat. Dicitur prior signum loco generis ut prius. Secundo dicitur officij executivum: propter terminos categoricos quod non sunt officiorum executivum: intelligo. n. per esse officij executivum habere vim distribuendi: confundendi: copulandi: disjungendi: condictonandi atque determinandi: sicut sunt copulationes: disjunctiones et note condictiois ut: et vel: si: igitur: et huiusmodi: similiter propositioes et adverbia et interiectiones ut at: ab: necessario: continget: olim et huiusmodi. Tertio dicitur nullius a se et suo consimili significativus: quia licet si nihil si dicitur et huiusmodi sunt officij executiva: distribuendo: mobilitando: immobilizando: et huiusmodi: tamen quia significat significata distincta a se et suis similibus id non sunt syncategorici. Quarto dicitur sine nona

impositioe: propter eam dicitur: quod non est dubium quod si omnis possit per autenticam impositioem humanam vel divinam significare distincta a se et suis similibus: non tamen sic potest huiusmodi lege absolute dicitur ad prius. Ex predictis sequitur quod aliquis est terminus simplex quod nec est categoricus nec est syncategoricus: pro de tali termino: vel: aut de copula ubi substativum: aut de talibus malibus terminis a b c et huiusmodi. Sequitur et quod aliquis est terminus syncategoricus quod per se significat: nam quilibet talis seipsum malum significat: sicut et quilibet res nalis obiecta virtuti cogitative. Tertio sequitur quod terminus categoricus non dicitur esse quod significativus acceptus potest esse subiectum vel predicatum aut per subiectum aut pars predicati distributi propositionis categorice: sicut aliqui ponunt distinctivum: nam de illis terminis a b c et de terminis pregnatibus verificat distinctio assignata per eos et non distinctio. Etiam sequitur quod ista distinctio cois de termino syncategorico non est vera. Terminus syncategoricus dicitur quod significativus sumptus non potest esse subiectum aut predicatum aut per subiectum aut per predicatum distributi propositionis categorice. nam dicens omne videns omne hominem est animal vel sic dicitur quod est homo vel asinus currit: syncategorica est per subiectum distributi ut pro: et ita dicens tu non es videns omnes homines: syncategorica est pars predicati distributi in propositione categorica.

Subitatur propter adiectiva aliquid potest esse terminus categoricus aut de factis sint: et videtur quod non: quia si omnis nullus: et huiusmodi non sunt termini categorici. igitur nec aliquid aliud adiectivum: consequentia pro vel deest causa diversitatis. Respondeo quod adiectiva sunt in multiplici distinctio: quodammodo non significant a se et suis consimilibus distinctum: ut omnis et nullus: quodammodo significant: sed dependent propter similitudinem ad alterum extremum ut albus niger: alba vel nigra in masculino vel in feminino genere: et in neutro genere ut albus vel si nigrum pure adiective sumptum. Tertio sunt aliquid quod significant huiusmodi significata sumpta per se et non per respectum ad aliud ut sunt huiusmodi adiectiva: non tertia pure adiective: sed in neutro genere substantivata. Dico igitur quod adiectiva prior modo sumpta non sunt termini categorici sed syncategorici ut dicitur est. Secundo modo sumpta sunt termini categorici sed dependentes tales. sicut. n. significant dependentes: ita categorici sunt dependentes. unde dicens albus vel niger est vel erit: si nihil aliud intelligatur: intelligibiles enunciationes non sunt: sed hec est intelligibilis homo est albus: quia iam albus significat homines distinctum a se et quolibet suo consimili. Et quod dependeat pro: quia sic significat hominem ita potest significare asinum ex sola mutatione in subiecto. dicens asinus est albus. Notandum quod licet si albus significet hominem albus aut asinum albus non tamen est predicatum aliquis talis terminus homo albus aut asinus albus: sed solum si albus. Adiectiva vero sumpta tertio modo significant de per se et non per similitudinem ad aliud: id potest esse terminus categoricus independentes tales: sicut si homo vel si animal. unde dicens albus currit vel nigrus disputat: ita intelligibiles sunt sicut ista: homo est animal: et si sumendo si albus vel nigrum ut dicitur est: quia si sumerent pure adiective sicut hic animal est albus itelligendo implicitum quod animal est animal albus tunc intelligibiles eent orones sicut iste noiate albus currit: niger disputat.

Secundo dubitat nunquam syncategorica possit esse subiectum aut predicatum propositionis: et videtur quod non: quia si omnis nullus non potest esse extrema propositionum semper significativus intelligendo. igitur nec aliqua alia. Dicitur quod syncategorica distributiva aut confusiva aliter probabiliter officialem non potest esse extrema propositionum significativus personaliter sumpta sic supradicta: et alia similiter: ut necessario et continget et huiusmodi: syncategorica aut officialem potest subiectum vel predicari ad intellectum datum: ut sortem currere est possibile: contingens est ante fore. in pro possibile est predicatur: et in se: licet contingens est subiectum: et tamen sunt syncategorica ut pro: quod non videtur quod significant per se et sua similia. Notandum tamen quod si possibile contingens et huiusmodi notialem sumpta potest dupliciter sumi aut officialem

*Finis ad eorum usum
Contra...*

Prima

liter aut resolubiliter i ppositione. primo modo sunt sine/ thegoremata: vt deus est. sed secundo modo sunt cathe/ goremata et significat entia possibiliter et contingetia qd et.

Tertio dubitatur vtruz bec sineathe/ goremata ois: nul/ lus: quilibet: et similia possunt ee partes subiecti vl' pre/ dicati propositionis significatiue sumpti. **Circa istud dubiu due sunt opiniones.** **Prima** dicit qd li omnis et similia pnt esse ptes subiecti vl' pdicati significatiue sum/ pti: vt tu es omnis homo: videns omnem hominem est aial. **Secunda** dicit qd aliqua sineathegoremata bene pnt esse ptes subiecti vl' pdicati: sed li omnis non. vñ sic dicē/ do tu es non a finis li non. est ps pdicati: sed sic dicēdo tu es omnis homo: li hō est solū pdicatus.

Contra primam opi. arguit: tale signū distributiuū ois posi/ tū a pte subiecti pcedens totā ppositiōne non est ps sub/ iecti: sed eque sineathegorematicē sumit a pte pdicati: vl' inter ptes subiecti sicut qñ pcedit totaz ppositionem igit a pari non pōt esse ps subiecti vl' pdicati: psequētia videt teneri cum minori: et maior pbat: nā in illa pposi/ tiōe ois hō est aial li ois nō pōt esse ps subiecti. **Se/ cundo** si li ois est ps pdicati sit igit in illa tu es ois hō. s. omne pdicatu illi? ē vl' vl' sumptū: sed hoc totū ois hō nō est vl' vl' sumptū. igit hoc totū nō est pdicatu illi? ppositiōis: p3 discursus i baroco: et maior p Aristotelem p^o pibermentias: vbi dicit: qd nulla affirmatio est vera in qua vl' vl' sumptū pdicat: ponētem exēplū de illa ois hō est oē aial: mior p3 de se. **Tertio**: quero vtz li ois hō sit terminus trāscēdens vl' nō: si nō: ergo cuz sit pdi/ catum videt qd sit terminus inferior ad trāscēdēs: et si sic de ipō pōt vere pdicari trāscēdēs: qd nō ē vex: qd non pōt ee subiectū: nec ē trāscēdēs: qd tūc omne ens eet ois hō. **Quarto** sic bec ppositio sor. ē ois hō: ē singlris vl' indefinita affirmatiua. igit h3 puerit simplr: sed non pōt alr puerit qñ sic ois hō est sor. vbi li ois hō nō ē subiectuz igit pri^o nō erat pdicatu: nec pōt dici qd sic debet puerit aliquid qd ē ois hō est sor. qd tunc nō fieret paise de pre/ dicato subiectū: qd tñ oz ad hoc qd eet pueritio simplex. **Quinto** sic pono qd pntue añ istās qd ē pñs pōdebas sic: tu es hō: et qd nūc p^o describas illā itētione. ois. a pte pdicati: tunc arguit sic. quicqd iam pponis cum subiecto hui^o ppositionis pñs pponēbas et ecōtra. sed pñs ppo/ nebas istā intentionē hō de subiecto illi? et nō aliud: ergo et iā: ista psequētia p3: et maior simillr eo qd solū cōponis istā intentionē hō de subiecto qd iste actus cōponēdi solū depēdet ab istis duab^o intētionib^o et itellectu quo modo pntue ab eisde opēdebat pñs. **Sexto** sic data ista opi. seqt qd duo cōtradictoria iter se ptradicientia sunt simul vera: vl' aliqua sunt ptradictoria qd nō sunt de psimili pre/ dicato: pñs est manifeste falsuz: et pñs pbat: et capio istā ppositionē hō aial nō ē: et qro qd ē suū ptradictoriū: si dī qd hoc ois hō aial ē: habet pma ps pclusiōis: certuz ē qd qlibet illaz ē vera: si aut dī qd istud ē suū ptradictoriū ois hō oē aial ē: qñ si li omne aial ē pdicatu vl' nō: si sic. igit altera ps pclusiōis: eo qd li aial paise pdicat in vna et li oē aial i alia: mō cētū ē qd talia pdicata nō sunt similia. Si vō dī qd li oē aial nō ē pdicatu sed paise li aial statim habet oppositū opinionis. **Septio** sic i ista ppositiōe tñ ois hō ē hō: li hō paise ē subiectū. igit oppositum opi. pñs p3 et añs arguit qd idē d3 ee subiectū exclusiue et sue piacē/ tis. sed in illa piacente ois hō ē hō: est li hō paise subiectū igit et i exclusiua: pñs patet cū maiori et minor pbat: nā piacens exclusiue debet ee illud: qd remanet dempto si/ gno exclusiua sed dēpta dictione exclusiua nihil remanet nisi li ois hō ē hō. igit illud ē piacēs exclusiue: multa alia argumēta pnt adduci qd cā breuitatis dimittā.

Contra secundam opi. arguit illud si gnuz distributiuū non: potest esse pars subiecti vl' pdicati sed eque sineathegorema est illud signum omnis sicut li non. igitur per idem li omnis pōt ee ps subiecti vl' pdicati: pñs vñ bo/

Bars

na et minor simillr: maior vō patet per opi. vel alr piret illa regula qd dicit ab affirmatiua de pdicato ifinito seqt ne gatiua de pdicato finito: piret et alia qd dicit qd i pueritōe p pñem oz qd termini finiti mutent i terminos ifinitos. **Secundo** sic data opi. seqt qd bec ppositio ē vera ois hō ē ois hō: pñs ē falsum: et pñs pbat. nā nulla pposi/ tio est verior illa i qua idē pdicatur de seipō sed i pposi/ tiōe pdcā idē pdicat de seipō. igit nulla ppositio ē veri/ or illa ois hō est ois hō: qd i ppositiōe pdcā idē pdicat de seipō et si sic: illa ē vā qd eāt pbādū: pñs p3 cū miori: qd li hō paise subiecti et li hō paise pdicat p opi. maior ē Boetij **Tertio** seqt qd iste due pponēs puerit: sor. ē hō et sor. ē ois hō: pñs ē falsuz: qd vna ē vā et reliqua falsa: pñs pbat: subiecta cōuertit et pdicata cōuertit: copule sunt eedē et ppositiōes sunt eiusde qñtatis et qlitatis et termi/ ni paise pro eisde supponūt. igit puerit: patet pñs: qd p istuz modū arguēdi inestigat aliquas pponēs sit puer/ ti: et añs clarissime patet intuenti. **Quarto** seqt qd non ois ppositio vñs negatiua de pñeto mō loquēdi ē sim/ plr pueritibilis: qd cōuertēs ē falsa et puerit vā: qd non est possibile: pñs pbat et capio istā ppositionē: nullus hō est ois hō: tunc quero vtz ipa sit simplr cōuertibilis vl' nō: si non: habet pma ps cōclusionis: si sic. igit debz sic con/ uerti: nullus hō ē hō: vl' nihil qd ē hō ē aliqs hō. quaz qlz ē falsa. igit habet scda ps cōclusionis: et qd illa recte con/ uertit patet: qd ibi sit de subiecto pdicatu et ecōuerso ma/ nente eadē qñtate et qualitate ergo et. **Quinto** seqt qd duo pdictoria inter se ptradictoria sunt simul falsa. pñs est impossibile: et pñs pbat: nā ista sunt simul falsa ois hō est ois hō. et aliqd qd ē hō non est hō: et ista sunt pdictor/ ia inter se cōtradicientia ergo: pñs patet cū maiori: et mi/ nor pbat. nā vna ē vñs affirmatiua et alia picularis ne/ gatiua de consimilibus subiectis pdicatis et copulis et ter/ mini paise pro eisde supponūt ergo. **Per istō argumētū** posset et pbari qd duo pdictoria iter se ptradictoria sunt si/ mul vera: vt captis talib^o ppositionibus ois hō ē hō ali/ qd qd ē hō nō ē ois hō: arguēdo vt pñs. **Sexto** seqtur vt pñs qd hō ē vā hō ē oē aial: pbat: ipa significat pmarie hoies ee aial: sed hoies ee aial ē vex igit et. pñs patet cū minori et maior arguit sic: subiectū significat pmarie ho/ minē et pdicatu pmarie aial: et copula ee pmarie: et tota si gnificat iuxta pponē terminoz. igit tota ppositio significat pmarie hoies ee aial: pñs patet cū maiori: et minor seqt ex opi. **Ultio** arguit sic: et capio istā pponē tñ ois hō ē hō et qro vtz li ois hō sit subiectū vl' nō: si sic hēt itētū: si nō: hō ibi subiecti termin^o cois signo vñ determinat? igit ista ē vñs: pñs falsū eo qd exclusiue nulli? si qñtatis.

Quia huiusmodi opinioēs pbabiles sunt: nec argumen/ ta contra eas militare vidētur: restat solum vt argumen/ ta contra eas facta breuissime soluantur. **Ad primum** igit ptra primam opinionē rñdet breuif: negādo pñs: sicut nō seqt: li ois positū a pte pdicati nō pōt pfundē ali/ quē terminū pfuse tñ: s3 eque sineathegorematicē sumit/ tur a pte pdicati sicut qñ pcedit totaz pponem. ergo qñ pcedit totā pponē nō pōt facē stare aliquē terminū pfuse tñ: pñs. n. est falsuz vt p3: eo qd li ois distribuens totum subiectū pdicatu facit stare confuse tñ si fuerit terminus cois. **Ad scdm rñdet** prio negādo auctoritatē illā ad/ ductā. ex illa. n. seqt qd bec ē falsa. omnes hoies sunt om/ nes hoies: omnes apli dei sunt omnes apli dei: qd tñ est falsum. qlibet. n. istaz est vā: tenēdo li omnes vtrōbique copulatiue: nec valet dicē qd auctoritas. itelligit i singula/ ri numero: qd adhuc qlibet illaz ē vā. i. ista senix ē omnis senix: iste de? ē omnis de?: iste sol ē omnis sol: et tñ i ql/ bet illaz pdicat vl' vl' sumptū. Et si qñt qñ negas au/ ctoritatez Aristotelis: dī qd nō ē auctoritas Aristotelis s3 vna ppositio male trāstata. **Uel** alr pōt rñderi magis sopbitice dicēdo qd ista auctoritas: qd nulla affirmatio ē vā i qua vl' vl' sumptū pdicat: intelligit qd nulla affir/ matō ē vā i qd vl' vl' sumptū. i. cū signo vñ pdicat. Et tūc ad arg^m admitto hūc cas3: et nego minore ad eūde itelle

est: q: certū ē q: i ista ppōe tu es ois hō pdicat li hō sup/ nū cū signo vli: nec ex hoc seqt q: i illa pdicet li hō: sic nō seqt apud viā cōz: i ista ppōe iste hō currit: subicit ter min? cois cū pnomine demonstratio. igit ibidē subicit termin? cois: ita eodē mō pōt dici q: ibidē pdicat vlt vlt sumptum. i. sumptū cum signo vli nō tamē predicat ali qd vlt. Ad tertium dico q: li omnis hō nō est termi nus trascendens: et cum iserf. igit ē terminus inferior ad transcendēs: nego pnam: sicut i ista ppositione tu es hō vlt nō hō: li hō vlt nō hō ē pdicatum: et nō ē termin? trā scēdens nec inferior ad li trascendens: q: pdicat de termi no transcēdente vniversali: sic dicendo: oē ens est hō vlt nō homo: iuxta illam regulā de quolibet dicit altx cō tradictorū scōplexoz et d nullo eoz ābo. vñ termini cō positi nō pprie dicūt inferiores vlt superiores ad aliud saltē de p se: nisi forte p reductionē sic li ois hō: li hō vlt nō hō li sor. vlt pla. et sic de alijs. s; bñ termini simplices sic. libō li aial et sic de alijs. Aliter pōt dici q: termin? trā scēdēs pōt pdicari de isto termino ois hō: sic dicēdo aliqd ois homo est ens: volendo q: li aliqd teneat pure finca/ thegorematicē et sic argumētū nihil cōcludit. Ad quar tum dico q: ista ppositio sor. ē ois homo debz cōverti sic aliqd ois homo est sor. et tūc ad argumentum: id qd fuit pdicatum in prima nō est subiectum i secūda. igit cōver sio nulla. Rñdetur primo negādo añs: dicēdo q: sicut li ois homo prius fuit pdicatu ita ē mō subiectū: tenēdo li aliqd pure fincathegorematicē. Rñdet scdo negādo p se quētā. vñ i puerisōe vocali vel scripta nō o: q: subiectū vni? sit pdicatu alteri? vlt ecōverso: pdicatu vni? sit sub/ iectum alterius: q: i ista ppositioe quilibz hō ē vnus hō: li hō ē precise subiectū: et tñ in sua exclusiua nō debet eē pdicatum: dicēdo sic: tantum vnus hō ē hō: q: tunc vltis erit vera et exclusiua falsa: q: nō ē possibile: ista igit qlbz hō ē vnus hō dz sic conuerti i suam exclusiua: tñ vñ hō est aliqs hō vlt tñ vnus hō est hō masculus: similr nul lus hō currit: nō debet sic conuerti: nullū currens ē hō: q: in casu possibili posito: añs ē vez et pñs fallum: sed sic debet cōverti: nullum currens est aliqs hō: vlt hō mascu lus et sic de multis alijs. Ad quintū rñdet admittēdo casum et vltius ad argumentum: quicqd iam cōponis cū subiecto isti? ppositionis prius cōponebas et ecōtra: sed prius cōponebas istam itentionē hō de subiecto isti? ergo et iā sic facis. Dicis cōcedēdo pnam: et pñs: et si ex hoc infertur q: pñse ista intentio homo ē pdicatu: negat pñs. vñ dico q: i ista ppositioe mētalī sor. est ois homo: pñse cōponitur ista intentio hō cū subiecto eiusdem: q: cōponere non est nisi vnā intentionem affirmare de alia: et diuidē non est nisi vnā intentionem ab alia negare: sed q: talis intētio hō distribuit p actū aie distributiū iō si mul itentio et act? aie distribut? pdicat. Aliter ali ter pōt dici: pcedēdo primā pñaz et negādo añs p maio ri: dicēdo q: continue ante hoc cōponebā solum istā itē tionem hō cū subiecto eiusdem: q: non fuit distributa p actum aie distributiū: sed q: iam primo distribuitur iō nō solum cōponebam illam de subiecto eiusdem s; vnū terminam cōposui ex intentione et actu distribuendi: qui quidem terminus est li omnis hō: q: et c. Ad sextum concedo conclusionem adductaz pro secūda pte. vñ nō est incōueniens q: in dīctorijs subiecta et pdicata dissimī lia sint ratiōe terminoz sincathegorematicoz. secus est de terminis cathegorematicis: qui vtrobiz i dīctorijs debent esse similes. dicimus. n. q: ista sunt dīctoria sor. et pla. currunt: sor. vlt pla. non currunt: et tamen subiecta rōne cōnnectionū sunt dissimilia: similr ista sunt dīctoria sor. est aliqd aial et sor. nō ē qdā aial: et tamen pdicata vt pz sunt dissimilia: similr concedimus q: ista sunt dī dīctoria: ois hō currit et aliqd qd est hō non currit: et tamē subiecta nō sunt eadē nec similia vt pz. igit et c. Uerū tñ ē aliter dicēdū q: i ista ois hō oē aial est: non ē li oē aial pdicatu: s; pñse li aial: nec ex hoc seqtur oppositū opini onis: quia ipsa pretendit q: quando li omnis vel omne si gnum vniversale nō cadit supra copulam pncipalē: tunc

est pars subiecti vlt pdicati: sed s; sicut li ois cadit supra verbū principale: ita et li omne signum sequens: et si dē iste cōuertitur ois hō oē aial est et omnis hō est oē aial: sed in secunda signum est ps pdicati. ergo similr i prima: non valet argumētum: sicut non sequitur iste hō est ois hō: et omnis hō est iste hō cōuertit: sed in pria li ois est ps pdicati ergo et in secunda. Ad septimum dicitur q: in illa ppositioe tñ omnis hō est homo li ois hō est sub/ iectum. Ad argumentum: idē debet esse subiectum pñ centis et exclusiue: concedo: sed istius pñcentis omnis homo est homo ē precise li hō subiectum. igitur et c. cō/ cedo pñam et nego minorem. Pro quo nota: q: ista ppositio ois hō ē hō pōt cōsiderari ut est pars illius ex/ clusivē vlt vt nō est ps eiusdem. Prio mō dico q: ipa est pñcens exclusivē: et eiusdem subiectum est li ois hō. Secūdo mō nō est pñcens exclusivē nec li ois hō ē sub/ iectum sed solum li hō. Sed forte arguit: ista pñs est bona: tñ omnis homo est hō. igit ois homo ē hō: quia arguit ab exclusiua ad suam pñcens. igit illud pñs ē pñ/ cens exclusivē: sed subiectū illius psequētis ē pñse li hō igit subiectum pñcentis est pñse li hō q: erat probandū. Ad huc dī cōcedēdo pñaz primā nō tñ q: arguit ab ex/ clusiva ad suā pñcens: s; q: pñcens exclusivē infert tale pñs i bona pñs: vñ dico: q: pñs illd illatum nō ē pñcens exclu/ sive nec secū pvertibile: q: ipm ē vez et pñcens exclusivē falluz. significat. n. q: aliqd ois hō ē hō: q: ē fallum: et si dē quomō igit dz iserri pñcens illi? exclusivē: dz q: i voce vlt i scripto nō pōt bñ: sed solum vnū secū pvertibile: s. aliqd ois hō ē hō vlt pōt dici q: iserēdo istā aliqd ois hō ē hō iserf ei? pñcens: tenēdo li aliqd pure fincathegorema tice: q: tūc subiectū ē pñse li ois hō: ex hijs isero illā con/ clusionē q: ab exclusiua affirmatiua ad suā pñcens nō valz pñs itelligēdo de exclusiua vocali vlt scripta eo ipō q: talis exclusiua infert propositionem quam nō infert suū pñcens cum hoc sit impossibile.

Solutis argumentis factis cōtra primā opi. restat vt supi? est pmissum solue obiectiones cōtra opi. secūda adductam. Ad primū igit cū dicebat illud si gnū nō: pōt esse ps subiecti vlt pdicati sed eque fincathegorema ē li ois sicut li nō. Rñdeo negādo pñam: et cā ē: q: ex ista negatioe infinitate nō: et termino cathegorema tico fit termin? significatiuus cuiuslibz rei nō significate p istū terminū cathegorematicū hō: sed sic nō ē de illo finca thegoremate ois addito alicui termino cathegorematico: vñ iste termin? nō hō significat quicqd nō ē hō: et p pñs oppositū istius termini hō: sed iste termin? ois hō nō ali ud significat q: iste termin? hō: q: eque bñ li hō significat omnē hoīem sicut li ois hō. Ad secūdu cū iserebat q: h ēēt vā ois hō ē ois hō: nego pñaz et pcedo q: nulla ppositio ē verior illa et c. nec ex hoc seqt q: illa sit vā: cū ex negatiua nō seqt affirmatiua: et ppf hoc glosat aucto/ ritas Boetij: dicēdo q: ē vā de virtute sermonis: eo q: ipa ē negatiua nō ponēs aliquā ppositionē eē verā vlt fal/ sam iō cōcedit q: nulla ppositio est verior illa hō ē asin? nec aliqua falsior illa de? est: q: dato opposito sequeret iconueniēs. Adhuc si auctoritas illa itelligat affirmatiue .i. ois ppositio affirmatiua ē vā i qua idē pdicat de seipō pōt negari auctoritas. Prio q: in ista ppositioe chyme/ ra ē chymera idē pdicat de seipō: et tñ ē falsa. Scdo q: seqt q: ois ppositio affirmatiua ē vera i qua idē de seipō pdicat: sed h ppositio deus ē asinus ē ppositio affirma tiua. ergo ipa ē vā i qua idē pdicat de seipō: pñs bona: et pñs ē falsuz: nō minor ergo maior. Uel aliter pōt dici q: auctoritas illa itelligit affirmatiue: sic ois ppositio affir matiua ē vā i qua idē pdicat de seipō: et hoc qñ pdicatur nō sumit vlt qlr ē i pposito: et et qñ nō pdicat termin? significās aliquā rē de cui? itētiōe significatiue sūpta nō ē aliqs termin? affirmatiue cū vbo de pñti pdicabil? dedu cta quacūqz āpliatōe: et p hoc rñdet ad argumētū factū de chymera. Ad tertiu nego pñam: i qua iserf q: iste puerit: sor. ē hō: sor. ē ois hō: et ad pbatōne cū arguit

subiecta p̄dicata & copule p̄uertit̄ r̄c. nego p̄nam: p̄ idē
 probaretur q̄ iste p̄pōnes cōuertuntur oīs hō aīal non
 ē: & oīs hō nō ē aīal: quax̄ vna est vera & alia ip̄possibilis: si
 ergo d̄z concludi aliquas p̄pōnes tales cōuertit̄: d̄z sic ar
 gui: subiecta & p̄dicata & copule cōuertit̄ur & p̄pōnes
 sūt eiusdē q̄lītatis & q̄tītatis: & termini p̄cise p̄ eodē vel p̄
 eis dē supponūt: & eodē mō: ergo tales cōuertuntur: sed i
 p̄posito negare vltimā particulā eo q̄ li hō in vna stat de
 terminate in alia v̄o stat cōfuse & distributue. **C** Ad q̄r
 tā nego p̄clonē adductā p̄ vtraq̄ sui parte: & tūc q̄n dicit̄
 q̄ hec nullus hō ē oīs hō: ē sic p̄uertibilis cū ista: nihil q̄ ē
 hō: ē aliq̄s hō: d̄r negādo: & ad argumētū cū d̄r ibidē fit
 de subiecto p̄dicatū & de p̄dicato subiectū r̄c. ergo: nego
 p̄ntiā: p̄ idē. n. p̄baretur q̄ h̄ eēt bona cōuertio: null⁹ hō
 currit nullū currēs ē hō: & tamen certum est q̄ casu possi
 bili posito aīs eēt vez & p̄ns falsū: silr̄ seq̄tur q̄ h̄ eēt bo
 na cōuertio: oīs hō aīal nō ē igitur oē aīal nō ē hō vel nō
 hō: & tñ aīs ē necēariū & p̄ns ip̄possibile. **C** Dico ḡ q̄ i
 cōuertioe simplici requiritur q̄ termini in cōuerta & con
 uertete supponāt p̄cise pro eodē vel pro eis dēz: & eodem
 mō: sed q̄ i cōuertioe p̄dicta non supponūt termini conti
 nue eodē mō: iō nō sit determinata cōuertio: vñ i ista p̄
 positioe: nullus hō ē oīs hō: li hō a parte p̄dicati stat de
 terminate: rōne duoz signorū p̄cedētū: & i ista nihil q̄ ē
 hō ē hō: li hō stat distributue: d̄z igit̄ ista sic p̄uertit̄: nihil
 q̄ ē oīs hō ē hō & h̄ vez ē: similr̄ ista nullus hō currit d̄z
 sic cōuertit̄ nullū currēs ē aliq̄s hō: silr̄ ista oīs hō aīal non
 ē d̄z sic cōuertit̄: aīal nō ē hō: siue aīal hō nō ē p̄ accūs: & n̄
 simplr̄: nec oīs v̄lis negatiua ē conuertibilis simplr̄ pu
 ta illa que ē de incōsuetō mō loq̄ndi sicut i secūda pte pa
 tebit capi. de cōuertioib⁹. **C** Ad q̄ntā r̄ndet̄ eodē mō:
 nego p̄clonē adductā: & tūc ad argumētū: dico q̄ ista cō
 sequētia nō v̄z. a. est v̄lis affirmatiua: & b. p̄ticularis ne
 gatiua de cōsilib⁹ subiectis & copulis & termini p̄cise eo
 dē mō v̄l p̄ eis dē supponūt ergo. a. & b. p̄dicūt: s̄z op̄z in
 aīcedēte assumere q̄ p̄dicata & subiecta talia supponant
 opposito mō si p̄dicata fuerit termini cōes: q̄ ista sūt p̄di
 ctoria q̄libz hō ē iste hō: & aliq̄s hō n̄ ē iste hō: & tñ p̄dica
 ta v̄trobiz supponūt discretē: q̄ igit̄ i his duab⁹ p̄pōni
 bus: oīs hō ē oīs hō: & aliq̄d q̄ ē hō n̄ ē hō: p̄dicata v̄tro
 biz supponūt cōfuse & distributue: nō ergo ē mix̄ si nō
 sūt p̄dictoria: & sic n̄ p̄cedit argumētū: dato. n. illo mō ar
 guēdi multa icōueniētia seq̄rētur q̄re r̄c. **C** Ad sextā cū i
 ferē q̄ h̄ ē v̄a hō ē oē aīal nego p̄ntiā: & v̄terius nego q̄
 ista significat p̄marie oēm hoīez eē aīal: & tūc ad argumē
 tū: s̄bm significat p̄marie hoīez p̄dicatū significat p̄marie
 aīal & copula significat p̄marie esse: nego p̄sequētiā: p̄ idē
 .n. p̄baretur: q̄ h̄ ē v̄a oē aīal ē hō: q̄ subiectū significat
 p̄marie aīal: & p̄dicatū p̄marie hoīez: & copula esse & to
 ta p̄pō significat iuxta cōpōnē suoz extremoz ergo tota
 p̄pō significat p̄marie aīal eē hoīez: & h̄ ē vez: igit̄ ip̄a ē v̄a
 silr̄ p̄baret̄ q̄ hō ē asin⁹: sic arguē⁹ ista p̄pō hoīs ē asin⁹
 ē v̄a: & ip̄a significat p̄marie hoīem eē asinū. igit̄ hoīez eē
 asinū ē vez: & p̄ p̄ns hō ē asin⁹: & q̄ ista significat p̄marie
 hoīez eē asinū arguē vt p̄ns: subiectū significat p̄marie
 hoīez & p̄dicatū asinuz & copule eē & tota p̄pō significat
 p̄marie iuxta p̄pōnez terminoz igit̄ ista significat p̄ma
 rie hoīez eē asinū. **C** Dico ergo q̄ ad p̄cludēdū talē p̄po
 sitionē eē verā op̄z assumere tale aīs: subiectū significat p̄
 marie hoīem i recto p̄dicatū significat p̄marie aīal i recto
 & copula significat p̄marie eē: & p̄pō cōponit̄ solū ex sub
 iecto p̄dicato & copula igit̄ talis p̄pō significat p̄marie ho
 minē eē aīal: & tūc i p̄posito p̄cederē p̄ntiaz & negare aīs
 p̄ vltia pte: q̄ ista p̄pō hō ē oē aīal: vel oē aīal ē hō: nō so
 lū cōponitur ex illis duab⁹ itētōnib⁹ cū actu cōponēdū: sed
 ex his oibus & actu distribuēdū. Ex eadē scia iserē: q̄ ista
 p̄pō hoīs ē asin⁹ n̄ significat p̄marie hoīez eē asinū: s̄z si
 significat p̄marie hoīs eē asinū: q̄ h̄ hoīs significet p̄marie
 hoīez h̄ ē i obliquo: & nō i recto. **C** Ad vltimā rōnē dico
 q̄ i ista p̄pōne tantum oīs hō est hō: p̄cise li hō ē subiectū
 & v̄terius cū isertur q̄ ista ē v̄lis: r̄ndetur p̄o p̄cedēdo cō
 sequētiā & p̄ns: & v̄teri⁹ negādo q̄ p̄pōnes exclusiue nō

sūt, alicuius q̄tītatis: immo sūt ita bñ quātē sicut & alie
 ex quo sūt cathegorice. Et si dicitur cuiuslibet exclusiue
 subiectū d̄z stare cōfuse si ē termin⁹ coīs. **C** Uel d̄z q̄
 vez ē nisi ip̄edimētū obuiet s̄z i p̄posito signum distribu
 tiuū ip̄edit ne tamen stet cōfuse tñ: eodē mō de tali oīs
 hō ē oīs homo: q̄ p̄dicatū stat cōfuse & distributue: n̄ ob
 stāte q̄ ista ē v̄lis affirmatiua: ex quo seq̄tur q̄ istud cōe
 dictū fore falsū: cuiuslibet v̄lis affirmatiue p̄dicatū si fue
 rit terminus coīs stat cōfuse tñ: op̄z. n. addere deducto
 ip̄ediēte q̄līter nō ē i p̄posito. **C** Uel alī pōt r̄nderi ad
 argumētū negādo q̄ aliqua exclusiua sit alicuius q̄tītatis
 & tunc ad argumētū: ibi subiicitur terminus coīs signo
 v̄li determinat⁹ igitur ista ē v̄lis: nego p̄ntiam: p̄ idē enīz
 p̄baret̄ q̄ ista erit v̄lis: necēio oīs hō ē aīal: q̄ ibi subiici
 tur terminus coīs r̄c. S̄z hoc ē falsū: d̄z enī cōiter q̄ ista
 est vna modalis: iō si d̄z iserri aliq̄nā eē p̄pōnē v̄lez: d̄z
 sic argui in ista p̄positione subiicit̄ terminus coīs signo
 v̄li determinatus distributue mobiliter: igit̄ talis ē v̄lis
 p̄ntia ista ē bona s̄z i p̄posito aīs ē falsū. q̄ i ista exclusiua
 stat iste termin⁹ homo cōfuse & distributue & immobiliter
 & non mobiliter: q̄ rōne eiusdē non cōtingit eadē p̄bari:
 sed solū ratione dictionis exclusiue q̄ ē p̄m⁹ termin⁹ me
 diatus i exclusiua p̄dicta quare r̄c.

C Secūda d̄missio terminozum. Capi. ij.

Terminoz cathegorematicoz qdā si
 significant nāliter & qdem ad placitū: ter
 minuz uoco significare nāliter q̄ aliqd si
 significat & impossibile ē significandū n̄ si
 significare: & isto modo significant termi
 ni mentales se & sua significata distincta
 naturaliter: q̄ non possūt significare qu
 se & tota sua significata p̄marie itellectui rep̄ntēt: ut ē iste
 terminus mētalis: homo: aīal: corp⁹: & silia: & non solum
 termini mētalis seipos & alia significata p̄maria a se disti
 cta significāt: s̄z et termini vocales v̄l scripti seipos nālr̄ si
 significant: sicut et alie res sēsibiles seipos. n. itellectui p̄ in
 tentionē p̄paz rep̄ntāt: quēadmodū homo: lapis: & sic de
 alijs. Cum significare nō sit aliud quā rei silitudinē me
 morie uel uirtuti cognitue rep̄ntare uel p̄ceptū p̄mū in
 aīa cāre: igit̄ tales seipos significāt & h̄ nāliter: q̄ n̄ p̄nt si
 significare nisi eoz silitudinē memorie uel potētie cogniti
 ue adducāt. **C** Itē capio talē p̄positionē h̄ ē termin⁹. de
 monstrādo p̄dicatū istius p̄positionis. tunc h̄ singlaris ē
 vera & p̄ v̄trūq̄ extremū aliqd significat ergo res signifi
 cata p̄ subiectū ē res significata p̄ s̄bm & econtra s̄z nulla ē
 res significata p̄ subiectū nisi p̄dicatū. igit̄ istud p̄dicatū si
 significat p̄ p̄dicatū illi⁹ p̄positiois. sed p̄dicatum p̄pōnis
 illius ē termin⁹ scriptus. igit̄ termin⁹ script⁹ uel vocalis si
 significat seipsuz. **C** Item aliq̄s termin⁹ supponit p̄ se s̄z oē
 supponere ē significare: ergo talis significat se. p̄ntia p̄z cū
 minori. & maior: p̄z d̄ multis terminis supponētib⁹ māliē
 vt li dom⁹ ē nomē. li hō ē termin⁹ script⁹. **C** Itē sic oē s̄z
 sibile nāliter significat seipsū. sed termin⁹ vocalis uel scri
 ptus ē sēsibile. igitur talis seipsū nāliter significat. p̄ntia p̄z
 & maior arguitur. nā oē sēsibile siue sit p̄pōnē siue cōe sui
 ip̄ins agit itentionē i aliq̄nā uirtutē iteriorēz mediāte q̄ a
 v̄tute cognitua app̄hēditur. & minor ostēdit isto mō. q̄li
 bet termin⁹ script⁹ uel vocalis ē scriptū uel vox: si sit vox
 tūc ē sēsibile p̄pōnē. q̄ tūc ab vno sēsū foret p̄ceptibile. s. a
 sēsū audit⁹. & si sit tunc scriptū ē sēsibile commune. q̄ a
 plurib⁹ sēsib⁹ ē p̄ceptibile puta a sensu uisus & a sensu ta
 ctus. **C** Termin⁹ d̄z significare ad placitū triplr̄ vno mō
 ter⁹ significat ad placitū. put li. ad placitū ē accusatiui ca
 sus & rectus imēdiatē a li significat. & isto mō n̄ solū ter
 min⁹ vocalis uel script⁹ significat ad placitū. s̄z et termin⁹
 mētalis. s. iste termin⁹ ad placitū i mēte. q̄ significat h̄ signi
 ficatū p̄marie ad placitū. sicut iste termin⁹ hō significat p̄
 marie hoīem & q̄ iste termin⁹ significat i mēte p̄marie ad
 pla: itū p̄bat. nā h̄ p̄pō mētalis aliq̄s ter⁹ significat ad pla
 citū significat aliq̄nē tēminū significare ad placitū. igit̄ aliq̄
 ps ist⁹ significat ad placitū. s̄z nulla nisi ista ps ad placitū.
C Ex his p̄cedit q̄ aliq̄s termin⁹ significās nāliē significat

ad placitū et aliq̄s termin⁹ significās ex ipōne significat nā
liter. vt capto tali t̄mō ex ipōe sic significāte. arguit vt p̄
argutum est. ¶ Secūdo mō termin⁹ significat ad placitū q̄
subiacet ip̄eris ip̄i? p̄cipit̄is it̄lect⁹ v̄l uolūtatis ut nūc si
gnificet nel nūc n̄ significet. et sic qlibet termin⁹ vocalis v̄l
scriptus vel mētalis significat ad placitū: q̄ uolūtatis v̄l
istū terminū nūc significare et postea n̄: sicut p̄z de isto ter
mō hō: q̄ aliq̄n significat aliq̄n n̄ significat. Et h̄ ē solū rōe
it̄lect⁹ q̄ aliq̄n diuertit se ad unū: aliq̄n diuertit se ad aliū
vnde non est imaginādū q̄ ideo talis termin⁹ mētalis si
gnificet ad placitū it̄lect⁹ q̄ it̄lect⁹ possit mutare suum
significatū p̄mariū et aliud it̄elligere: sed solū d̄i significā
re ad placitū: ut dictū ē. ¶ Tertio mō aliquis terminus
significat ad placitū: q̄ aduolūtate p̄mi it̄ituētis ip̄e uel si
bi cōsimilis aliq̄d significat: vel significauit: d̄i enī ip̄e vel
sibi cōsimilis: q̄ multi sūt termini vocales vel scripti signi
ficātes significata: a se distincta: et t̄n nūq̄ fuerūt ip̄ositi ad
significādū: vt si p̄mo scriberetur li hō vel li aial. Sed suf
ficiat q̄ sibi cōsimilis fuerit ip̄ositi ad significādū: d̄i et signifi
cat uel significauit: q̄ h̄ termini q̄ p̄mo fuerūt ip̄ositi ad si
gnificādū nō significāt: q̄ forte sūt corrupti: sufficit: q̄ pro
tūc significābāt: d̄i ergo q̄ talis termin⁹ hō uel aial signi
ficat ad placitū: q̄ monet it̄lectū ad p̄cipiēdū tale v̄l ta
le n̄ pp̄ cōueniētā v̄l similitudinē quēad modū facit termin⁹
mētalis sibi subordinat⁹. Sed ex it̄ituēte: cōueniēte: v̄l cō
sēsū: ut dato q̄ mūd⁹ h̄uit inītiā: p̄m⁹ hō reb⁹ ad placitū
ip̄osuit noīa et posteriores tales voces audiētes approp̄a
tas reb⁹ talib⁹ uocauerūt for: matōes et articulationes: con
sētētes q̄ voces i eternū sic formate v̄l articulate. p̄ tali
bus reb⁹ sumerēt q̄ pp̄ talē assensum v̄l ordinationē sa
ctā ab auctoritate uocam⁹ impositiōez terminū p̄marīā: n̄
q̄ forte ip̄si cōsiderabāt de termino nūc plato: sed q̄ sta
tuerūt p̄mo nō solū de vno termino sed de quolibet p̄nti
vel futuro sibi simili: q̄ ip̄so audito tales res vel tales
cōcipem⁹: sicut p̄z de isto termino hō quē p̄m⁹ hō ip̄o
sūt vt ip̄se vel sibi cōsimilis nō solū hoīes p̄ntes significet s̄z
etiā quoscūq̄ futuros: s̄l̄r illū terminū sol non ad signifi
cādū p̄cise istū solē: sed si fuerit mille uel quocūq̄ soles
ēql̄iter significet illos absq̄ ulla noua it̄ituēte. ¶ Ex his
oībus imaginādū est: q̄ sicut statura uel imago depicta
significat rē ex cōueniētā et similitudine eiusdē. Et circūl⁹ aī
tabernā vinū solū significat ex it̄ituēte et nō ex cōuenien
tia v̄l similitudine ad vinū: sic termin⁹ mētalis significat ex cō
ueniētā et similitudine acc̄tali ad talē rē: et termin⁹ vocalis
significat solū ex it̄ituēte: et nō ex tali cōueniētā v̄l similitu
dine. ¶ Ex his adhuc infer̄ vn̄uersaliē fore v̄ez: q̄ termi
nus significās ad placitū d̄i eē ille: q̄ significat aliquod si
gnificatū qd̄ quidē significatū possibile ē significādo nō si
gnificare: h̄ p̄z de isto termino hō q̄ pōt mihi significare
asinū bonē uel aliq̄d aliud nō significādo mihi hoīem: sic
possibile est q̄ for: existens a remotis appareat pla. vel
asinus et non for:

Sed forte contra istam sniam arguit
p̄bando q̄ termi
nus mētalis significās nāliter significat ad placitū. ¶ Ter
tio mō sic: pono q̄. a. sit it̄ctio fortis q̄ sit corā te: et aduer
tas te ad istā it̄entionē tūc arguit sic. a. significat tibi modo
nāliter for: et pp̄ cōueniētā et similitudinē iter. a. et for: et stat talē
it̄entionē significare nō significādo for: igitur ista it̄ctio signi
ficat ad placitū: p̄z p̄ntia cū maiorī: et minor: p̄batur sic:
ponēdo q̄ for: recedat a uisu tuo: adueniēte pla. cōsimilr
disposito manēte. a. it̄ctioē cōtinuo in aīo tuo: tunc arguit
minor sic. a. it̄ctio significat pla. nō significādo for: ergo et cō
sequētia cū minorī p̄z: maior arguit sic. a. p̄us significauit
for: solū pp̄ cōueniētā et similitudinē inter. a. et for: sed tāta ē
cōueniētā inter. a. et pla. sicut p̄us fuit iter. a. et for: ergo
a. it̄ctio significat platonē sicut p̄us significauit for: minor p̄z:
ex quo for: et pla. sūt oīo equales: et p̄ntia p̄z: q̄ posita cā
ponit et effectus. ¶ Item arguitur q̄. a. significat pla. nā
b. a. p̄us significauit for: et nullū ē d̄ra p̄ quā hēs iudicare
q̄ b. a. nō significat tibi illud obiectū demonstrando pla.
Imo credis q̄ id obiectū sit id: qd̄ fuit p̄us: igitur sicut p̄us

fuit ita q̄. a. significat obiectū tibi: iam ē ita q̄. a. signifi
cat obiectū tibi sed nullū ē obiectū: nisi pla. igitur. a. it̄ctio signifi
cat pla. p̄ p̄ntis ad placitū. ¶ Itē arguitur q̄. a. it̄ctio non
significat for: q̄ solū illud qd̄ p̄ istā it̄entionē app̄bēditur ista
it̄ctio significat s̄z p̄ istā it̄entionē solū app̄bēditur b̄ obie
ctū et p̄ p̄ntis n̄ significat for:

Ad ista r̄ndet semp̄ sustinēdo q̄ nulla it̄ctio p̄re
p̄ntas mō vnā rē p̄marie a qua p̄marie
talis it̄ctio catur: pōt aliā rē distinctāz rep̄ntare n̄ rep̄ntādo
p̄iorē: nisi ista it̄ctio aliter et aliter se h̄eret: s̄z manēte vnā
et eadē nō pōt eadem it̄ctio aliter et aliter se h̄ere et c. p̄ntia
p̄z et maior: p̄ b̄ q̄ idē igitur idē semp̄ facit idē. minor si
militer apparet: q̄ nullū acc̄s ē subiectū trāsmutationis.
¶ Item si qlibet talis it̄ctio possit idifferēter significare
qcqd̄ hō uellet: tūc frustra generaretur tot it̄ctioes in aīa
cū vnā sufficeret: uel sequeretur q̄ qlibet it̄ctio foret idif
ferēs ad quēlibet actū q̄ nō ē verū. ¶ Ad argumēta r̄n
detur ad primū pōt dupl̄ r̄nderi: p̄io negādo q̄. a. in
it̄ctio significet ad placitū sumēdo ad placitū tertio mō: et
tunc ulterius admitto utrūq̄ casū: et concedo q̄. a. si
gnificat pla. et quēcūq̄ hoīem s̄l̄m for: sicut ista intentio
hō significat mihi asinū dato q̄ asin⁹ existēs remote viden
tur mihi hō: t̄n nō ē possibile q̄ ista it̄ctio hō significat sic
asinū q̄ non significet hoīez: id negat id assūptū argumē
ti: cū d̄i q̄. a. significat tibi pla. nō significādo for: et tūc q̄n
arguit: q̄ solū illud q̄ per istam it̄entionē app̄bēditur ista
it̄ctio significat sed p̄ illā it̄entionē solū app̄bēditur b̄ obie
ctū demonstrādo pla. ergo: respōde: ur negando minorēz
eo q̄ it̄ctio for: nō pōt aliud significare nō signi
cādo for: vt sepius dictū ē: s̄z q̄ in cāu significat pla. op̄z etiam q̄ si
gnificet for: aliter. n. a. intentio significaret ad placitū q̄ est
cōtra p̄dicta. ¶ Alter pōt dici ad illud argumētū q̄. a.
int̄ctio significat for: et nō significat pla. sed bene pla. signi
ficat: et tūc ad argumētū. a. p̄i⁹ significauit for: solū pp̄ cō
ueniētā iter. a. et for: sed tāta ē cōueniētā inter. a. et pla. sicut
p̄us fuit iter. a. et for: ergo p̄ idē iam. a. significat pla.
¶ R̄ndetur negādo p̄ntia: sed solū sequitur q̄ pla. it̄ctio. a.
significat recte: sicut nō sequitur: tu scis istā p̄pōnē eē ve
rā et ista ē. a. ergo scis. a. eē v̄ez: s̄z b̄n̄ seq̄tur q̄. a. scis esse
v̄ez: et sic p̄nt̄ cōceditur: q̄ pla. a. significat: et n̄ significat
pla. pla. a. it̄lectui rep̄ntat: et n̄ rep̄ntat pla. it̄lectui: pla
tonis ē. a. similitudo: s̄z. a. n̄ ē similitudo platōis. ¶ Ad aliū ar
gumētū pōt p̄s̄l̄ter dici q̄ illud obiectū demonstrādo pla.
a. significat: s̄z nō significat illud obiectū: sicut stat q̄ for:
cognoscā et nō cognoscā for: verūtāmē mihi apparet me
li⁹ fore dicēdū p̄cedēdo q̄. a. significat illud obiectū demon
strādo pla. nec ex hoc seq̄tur q̄. a. significet pla. sicut nō se
quitur: li hō significat istā rē dato q̄ eēt vn⁹ asin⁹ apparēs
hō: et ista res ē asin⁹: ergo li hō significat asinū: s̄l̄r nō seq̄
apparet mihi q̄ h̄ ē asin⁹: et h̄ ē hō ergo apper̄ mihi q̄ hō
ē asinus: s̄l̄r n̄ seq̄tur i d̄cō casu: pla. apparet solū sicut ē s̄z
pla. ē pla. ergo pla. apparet pla. oporteret enīz p̄ minorē
sumere talē de s̄c̄sū cōposito apper̄ q̄ pla. sit pla. et tūc ne
gat m̄ior: Uerūm t̄n magis p̄hisice pōt r̄nderi ad ista ar
gumēta: negādo breuiter q̄. a. significat pla. aut q̄ pla. si
gnificat si p̄us fuit pp̄: ita et distincta cognitio for: s̄z ita cō
gnoscitur pla. p̄ pp̄riū cōceptū vel it̄entionē ab ip̄o obie
ctine cātā: et distinctā a cognitione uel cōceptu for: et h̄ hoc
credā eē idē qd̄ p̄us: decipior rōne magne similitudinis in
ter pp̄rias it̄entiones for: et pla. et ita i alijs dicat: q̄ nō est
possibile aliud cognosci uel it̄elligi per receptionē et p̄ spe
ciē prop̄riam alterius: et ita apparet q̄ intentio hominis
nō pōt rep̄sentare asinū nec ecōtra: v̄l si hō erit a lon
ge quē putarem eē asinū: non propter hoc cāretur notitiā
asinū: sed solum hominis ratione cuius posset moueri i spe
cies asini existens in memoriā prop̄: ie asinum rep̄sen
tās: i casu ergo dicēdū q̄ ista sp̄s hoīs hoīem rep̄ntaret
s̄z n̄ rep̄ntaret hoīez rōne appellatōis q̄re et c.

Tria superius tacta sunt: contra que con
tingit arguere ut eorū ve
ritas magis appareat: dicitur enī. ¶ Imo q̄ termini vo
cales vel scripti seip̄os nāliter significāt: d̄i etiā. Secūdo

quod tales res a se distinctas significant ad placitum: dicitur Tertio quod termini metales significant naturaliter res a se distinctas ex quadam convenientia et similitudine.

Contra primum dictum arguitur sic nam si quilibet terminus vocalis vel scriptus significat se: sequitur quod quilibet foret terminus cuius est manifeste falsum: et contra probatur: nam terminus dicitur cuius est quod significat plura: sed quilibet terminus significat plura quod significat se naturaliter et suum significatum distincte ergo etc. Secundo sequitur quod nullus foret terminus non significativus imo quilibet terminus foret significativus: contra falsum et contra boetium ponentem voces aliquas nihil significare: ut tales terminos. bu. ba. etc. contra probatur: quod quilibet terminus significat seipsum naturaliter: et per naturalem significationem dicitur terminus maxime significativus. Tertio sequitur quod quilibet terminus foret analogus: contra falsum et contra probatur: per descriptionem termini analogi: dicitur enim quod quilibet terminus significat multa quorum unum significat per prius et reliqua per posterius est terminus analogus: sed quilibet terminus significat multa quorum unum significat per prius etc. ergo etc. contra probatur: et minor probatur: nam quilibet terminus significat naturaliter seipsum et re distincta ad placitum per impositionem: sed prius significat seipsum et posterius re distincta: igitur etc. contra bona: et contra probatur: quia terminus per prius significat suum significatum naturale quam suum significatum ad placitum. Quarto sequitur quod ista propositio est vera: chymera est: probatur nam significat primarie sicut est: ergo contra bona et contra probatur: nam ipsa significat primarie illud terminum chymera esse: et sic est ergo etc. contra probatur et contra similiter quia termini primarie significant seipsum cum naturale prius sit quod ad placitum. Quinto sequitur quod ista propositio foret falsa: omnis homo est animal: probatur quod si ipsa esset vera tunc omnes res significata per subiectum esset significata per predicatum cum igitur iste terminus homo sit res significata per subiectum igitur iste terminus homo est res significata per predicatum et per consequens iste terminus homo est animal est falsum. Confirmatur quod ista sit falsa: omnis homo est animal: nam ipsa significat aliter quod est: igitur: contra probatur: nam ista significat omnem talem terminum homo esse tale terminum animal: et sic non est: igitur etc. contra arguitur: nam iste terminus homo significat seipsum et homines et distribuitur: igitur si distribuitur pro quolibet supposito vel significato non naturali a multo fortiori distribuitur pro quolibet supposito vel significato naturali: quo dato sequitur intentum.

Ad ista respondetur primo ad primum negando quod quilibet terminus sit terminus cuius est: et tunc ad argumentum dico: quod non propter hoc dicitur aliquis terminus cuius est: quod significat plura: sed ideo dicitur aliquis terminus cuius est: quod significat plura de quorum intentionibus est talis terminus vere predicabilis: quod ergo iste terminus for. uel quicquid alius non potest vere predicari de se per se sed solum per significatum distincto intelligendo de predicatione significantive supra: igitur non quilibet terminus est terminus cuius est: dicimus enim quod for. est for. et non quod iste terminus for. est for. Similiter ad hoc quod est aliquis terminus communis operis quod iste est per pluribus suppositivus sed non quilibet terminus est simul pro pluribus suppositivus igitur non quilibet terminus est cuius est: contra probatur: et minor similiter: de isto termino homo quod licet significet plura: puta se et unam significatum distinctum: non tamen potest supponere per illis simul: quod si hoc sumitur personaliter tunc solum supponit pro suo significato distincto: si autem sumitur naturaliter tunc non supponit pro tali significato distincto: sed solum pro se vel pro sibi communi termino quod est etc. Ad secundum dicitur concedendo contra probatur: et tunc ad minus dico: quod ipse ponit tales. bu. ba. nihil significare ex impositione et hoc est verum: nihilominus tamen significat naturaliter seipsum sicut et alie res faciunt. Ad tertium cum infertur quod quilibet terminus est terminus analogus: nego contra probatur: et ad probationem dico quod non propter hoc dicitur aliquis terminus analogus quod significat plura: unum per prius et aliud per posterius: aliter enim sequeretur quod iste terminus animal et similes essent termini analogi: eo quod iste terminus animal significat plura unum per prius et aliud per posterius: significat enim animal per prius

per posterius vero significat for. et pla. et sic de alijs. Et ideo dicitur aliquis terminus analogus: quod predicabilis est de rebus diversorum predicamentorum quorum unum essentialiter dependet ab alio: sicut iste terminus ens quod predicabilis est de substantia et accidente quorum unum dependet ab alio ut patet: modo certum est quod nullus terminus simul est predicabilis vere de se pro se et de suo significato distincto: sine capiat predicationem talis maliter sine significantive. Sicut nullus terminus quocumque dato dependet a se vel a suo simili significato distincto nec e contra: igitur nullus terminus ratione talis significantivus dicitur terminus analogus. Ad quartum cum infertur quod hoc est vera chymera est: nego contra probatur et ad probationem: nego quod ipsa significet primarie: sicut est: nego et quod ista similiter significet primarie istum terminum chymera esse: et tunc ad argumentum: termini prius significant seipsum quod res alias a se distinctas: dicitur negando: nec sequitur termini significant se naturaliter: et sua significata distincta ex impositione vel ad placitum igitur prius significat se quod sua significata distincta: et ratio est: quod multoties termini prius inducunt memorie similitudinem suorum significantivorum distinctorum quod seipsum: hoc enim satis patet de terminis metalibus: et per idem sic potest esse de terminis vocalibus vel scriptis: quod autem termini metales si significant prius sua significata distincta quod se hoc patet ex eo quod se solum significant per magnam discursum: quod si scio vel postquam scio homines currere statim inveno quod per tale propositum in mente representatur mihi quod homo currit: quo facto scio me habere tale propositum et sic seipsum representat quod est etc. Aliter dicitur concedendo quod quilibet terminus prius se quod distinctum a se significat: non tamen sequitur quod se adequate vel primarie significat: sumendo li primarie officialiter: sicut li homo prius significat animal quod homo mine non tamen adequate: sed de hoc alias cum de veritate propositionis ager. Ad quintum cum infertur: quod hoc est falsa omnis homo est animal: nego contra probatur: et ulterius cum arguitur: ipsa est vera igitur omnes res significata per subiectum est res significata per predicatum: nego contra probatur: eo quod subiectum significat se et idem non significat predicatum si tamen arguitur illa propositio est vera ergo omnes res per quod supponit subiectum est res per qua supponit predicatum concedo contra probatur: et contra probatur: tunc dico: quod licet subiectum significet se non tamen supponit pro se: eo quod significantive supponit: non enim potest imponere per se nisi materialiter sumeret dicendo li homo est non mine. Ad confirmationem nego illam contra probatur: a. vel. b. propositio significat aliter quod est igitur. a. vel. b. propositio est falsa: sicut non sequitur. a. propositio significat sicut est ergo. a. propositio est vera: per quo dico quod quilibet propositio vera significat infinitas veritates et quilibet propositio falsa significat infinitas veritates: unde capta ista propositio est affirmativa: ipsa significat hominem esse animal: hominem esse ens: et sic de infinitis: quorum quodlibet est verum: et quod ipsa propositio significet illas veritates patet: eo quod quilibet propositio significat quicquid sequitur ad eam: modo alias declarando: unde bene sequitur: homo est animal: igitur homo est homo: homo est animal: homo est ens: et sic de alijs: sicut capta ista propositio est animal: ipsa est vera et tamen significat infinitas veritates: significat enim homines esse animal: capras leones et sic de alijs: quorum quodlibet est falsum. Aliter contra probatur: quod ista propositio omnis homo est animal significat istum terminum homo esse istum terminum animal: dicitur negando: unde ista propositio significat se et quilibet per significet se: non tamen sequitur quod una per significet se esse aliam partem: et sic subiectum non significat se esse predicatum. Videmus enim quod lapis vel lignum significat se naturaliter: et etiam quilibet eius per: et tamen una per non significat se esse aliam partem nec una medietas aliam medietatem: ita est in proposito. Aliter contra probatur: quando dicitur iste terminus homo significat se et homines et distribuitur: ergo si distribuitur pro supposito vel significato non naturali a fortiori dicitur distribui per supposito vel significato naturali. Respondetur negando contra probatur: quod iste terminus homo non distribuitur per quolibet suo significato naturali: sed solum pro suis suppositis: non enim distribuitur per omni hominem presentem perterito et futuro: possibili: quos omnes tamen significat: quod per eisdem non supponit. Sed solum distribuitur per omni hominem presentem: quorum quilibet vel quilibet est suppositum istius termini homo: ita est in proposito: sed li homo significet se naturaliter et hominem: non naturaliter: non tamen sequitur quod sicut distribuitur per hominem: ita dicitur distribui per se: quod supponit per hominem et non supponit per se: ergo quod li homo sumit significantive: si autem supponit maliter

supponeret p se et nō p hoīe et.

Dicebatur 2° q termini vocales vel scripti res a se distinctas nō naturaliter sed ad placitum significant:

Contra hec arguit et signo istū finitū sor. q nūc p^o ē: significās tibi sor. tūc si iste terminus sor. significat ad placitum aut q: tu vis eum sic significare aut q: significat ex impositione nō p^o mō ut suppono: igitur: secundo: tunc contra: iste terminus non significat ex impositione: que est: nec ex ipositione que fuit igitur non significat ex impositione: p^ona bona: et q non significet ex impositione que est: p^oz: q: iam non imponitur ad significandum ut suppositio: nec etiam significat ex impositione que fuit: quia prius non iponebatur. ad significandum cum nunc primo sit et nūqz ante fuit. **Secundo** p^o mus ipositor nō cognovit istū terminū sor. sed q nō cognovit nō iposuit ad significādū: igitur nō iposuit ad significādū istū terminū sor. et p^o nō significat ex ipositione q fuit. **Tertio** si iste termin^o sor. significat ex ipositione que fuit: ergo ista ipositiō p^oma fuit cā significatiōis ist^o termini sor. nūc p^o existētis: igitur h significatiō ē cātū ist^o cause: sed causa et causatū sūt relativa: et relativa debēt eē simul: igitur simul fuerūt ipositiō p^oma et significatiō huius termini sor. q ē cōtra casū: eo q iste termin^o sor. nō prius fuit nec eius significatiō. **Quarto** ipone terminū ad significādū ē itentionem termini cū itentione rei toties ad invicēz referre quousqz itentiō termini itentiōez rei: ad memoriā reducat: sed neqz p^o ipositor neqz aliqz aliis hūit itentiōē hui^o termini sor. cū itentiōē rei: igitur nō significat ex ipositiōē q erat p^obadum.

Ad ista respondetur ad primū dicitur cōcedēdo q iste terminus sor. significat ex ipositiōē q fuit: et tunc ad argumētū: nō prius iponebatur ad significādū: igitur nō significat ex ipositiōē q fuit: nego p^ona: q: h iste termin^o sor. non fuerit impositus ad significādū: sufficit q sibi cōsimilis iponebatur ad significandum. **Ad secūdū** respōdetur eodem modo negando consequentiā vltimā: q: licet p^o ipositor nō cognoverit istum terminum sor. nūc p^o existētis: sufficit q cognovit sibi similitudine: quē iposuit ad significādū volendo q quilibet terminus futurus sibi cōsimilis eodem modo significet. **Ad tertium** dicit cōcedēdo totū quousqz dicitur q relativa semper debēt esse simul: vnde prius et posterius sunt relativa: et tamen non oportet q sint simul: non enim bene dicitur q prius et posterius simul sunt: similiter nego q cā et causatū debeant eē simul: vnde pater qui mort^o iaz ē viginti annis dicitur causa sui filij iam existentis: et tū ipse pater et filius non simul sunt. **Ad quartū** respondetur vt p^o q h p^omus ipositor nō hūit itentiōē hui^o termini sor. cum itentione rei: sufficit q habuit itentionem vnius cōsimilis: quare et.

Contra id quod 3° dicebatur v^o q termini metales significant res a se distinctas naturaliter ex quadā cōueniētia et similitudine: arguitur sic: nā dato isto sequit^o q ista itentiō homo potius deberet significare itentiones alias a se qz hoīem: p^o batur: nā ista itentiō homo significat hoīem ex quadā cōueniētia et similitudine: sed maior est similitudo inter istā itentiōē et qz cūqz aliam qz iter istā et hoīem: igitur et. **Secundo** sic maior est cōueniētia iter hoīem et asinū vlt^o iter sor. et pla. quā iter itentiōē hoīs et hoīem vel iter itentiōē sor. et sor. sed asinus nō significat hoīem: nec sor. significat pla. ergo a fortiori nec talis itentiō hō. **Tertio** iste terminus chymera significat chymērā: et nō p^o aliquā similitudinē istius itentionis ad chymērā: igitur nō quelibet itentiō talis significat solū p^o similitudinē talē ad suū significatum: p^ona p^o cū maior et minor arguitur: nā inter istam itentionē et chymērā nō ē similitudo: ex quo chymera nō ē nec pōt eē. **Quarto** ista itentiō hō significat quēz hoīez p^ontē et futurū: et b naturaliter et nō p^o aliquā similitudinē inter istā itentionē et oēm hoīem p^ontē et futurū cum nec

talis sit: igitur et. **Quinto** p^o batur q nulla itentiō i aia significat naturaliter: sed solū ad placitum: nā ista itentiō hō pōt significare rem distinctā ab hoīe: nō significando hoīem ergo et. p^ona p^o et asis p^o batur: et pono q tu componas illā itentiōē i mēte tua. a. ē itentiō: sit. a. itentiō hoīs: tūc arguitur sic. a. p^ons significat hoīem: et iam significat aliqd nō significādo hoīem igitur et. p^ona p^o cū maior et minor arguitur: ista p^o pō ē vera. a. ē itentiō et ē affirmatiua de presenti: igitur res significata per subiectum est res significata per predicatum: sed nihil q est homo est res significata per predicatum: quia tunc p^opositio foret impossibilis: non enim est possibile q aliquis homo sit itentiō: igitur sequitur q nihil q est homo significetur per subiectum q est itentum.

Ad hec respondetur ad primū negando q maior est cōueniētia inter istam itentionem homo et vna aliam itentionem: qz inter istam et hoīem: est enim maior cōueniētia accidentaliter inter istam itentionem homo et hoīem: qz inter istam et vnam aliam q: talis itentiō homo causatur ab hoīe non ab aliqua alia itentione. **Ad secundū** dicit eodem modo q duplex est cōueniētia vna essentialis et alia accidentaliter: mō verum est q maior cōueniētia est essentialis inter hoīez et asinū: vel inter sor. et pla. qz inter hoīem et talem itentionem: non tamen est maior cōueniētia accidentaliter: vt dictum est: itentiō enim hoīem nullo modo posset ab asino causari. **Ad tertium** dico q iste terminus chymera significat chymērā ex quadā cōueniētia et similitudine: et tunc ad argumētum: inter istam itentionē et chymērā non est similitudo igitur et. nego p^ona: q: h iste terminus chymera non significet chymērā q ex cōueniētia et similitudine que est: sufficit q significet chymērā ex cōueniētia et similitudine si esset: et rō: qz iste terminus significat naturaliter quando directe facit re cuius est similitudo concipi: et b est ex cōueniētia accidentaliter sui ad talem rem si esset: ideo non sequitur an^o p^o vel chymera non est igitur nulla itentiō talis ē: vel nō significat ex cōueniētia. **Ad quartū** respondetur eodem modo. **Ad quintū** nego q aliqua itentiō in anima significet ad placitum: sumēdo ad placitū contra naturā: et tunc ad argumētum admitto casum: et dico q. a. ita bene significat hoīem sicut prius significat: et vlt^o nego istā p^opositionem. a. ē itentiō sicut ista hō ē itentiō: eo q ipsa significat hoīem esse itentionem vel terminū q ē impossibile et q ista sic significet p^o ex eo q subiectum cōtinue stat p^osonaliter. **Et** si arguitur q per idem deberet negare istā hō ē spēs q tū ab oibus cōceditur. **Et** rō: qz cōcedēdo cōclusionē: vñ nūqz talis terminus pōt supponere mālitate: vlt^o simpl^o: nūqz ipsū p^ocedit aliqd signū mālitate puta ly vel aliquod huiusmodi. **Et** si tū ponitur i casu q tu cōponas talē p^opositionē: ly. a. ē itentiō admitto casū cōcedēdo p^oponē illā: et vlt^o dico q. a. significat hoīez sicut prius: et tūc ad argumētū: ista p^o ē vā igit^o oīs res significata p^o subiectū ē res significata p^o predicatū: nego cōsequentiā: sed b sequitur: igitur oīs res pro qua supponit subiectū ē res p^o qua supponit predicatum: et b ē verum in casu isto: verūtamē negat si p^oponit q subiectū supponat p^o hoīe: supponit. n. mālitate et per consequens supponit pro se solum vel sibi cōsimili et.

Ex predictis cadūt tria dubia. **Primū** nā qd signū significet nisi ipōeret ad significādū. **Secūdū** nūqd res p^ont ita b^o significare terminos sicut ecōtra. **Tertū** qre magis iponim^o voces et scripta ad significandum tales res qz alias qualitates et caliditate: frigiditate: albedinē: et nigredinē. **Pro** p^o dubio d^o q qdā ē impositio facta per signa q nō sunt d^octiōes: et qd^o p^o dictiones: p^omo mō cōcedo dubiū: quia tūc talis ipositiō fit p^o liberā doctrinā vlt^o nālē exp^octiam: vt circulus vlt^o folia an^o tabernam et latratus canum. **Secūdo** nego dubiū q: certū ē q iste terminus hō significat hoīez: qz nō iponit ad significādū. **Secūdo** p^otra istā respō

hōne arguitur sic p Aristoteles. 4°. methaphisice 7 pri-
mo elico:ū q opz an dīputationē p̄supponere terminoꝝ
significationē: s; h n oportet si tūc significarēt sine ipōne.
Ad istud dī q p̄bus itendit de terminis ignotis sic de
.a. b. ba. bau. v; p noibus: vbi nescitur qd demonstratur:
nō debet p̄pōes: i qbus pōitur: cōcedi vel negari aut du-
bitari: quousq; r̄ndens certificetur: ex quo seq̄ q h p̄pō
nō eēt cōcedēda: hō ē aīal: i sup̄pōne p̄sonali si ly hō nō eēt
ipōsitus ad significādū: nec ista: h ē h: eodē demonstrato: nī
si certificetur determinate qd demonstratur.

Sed contra ista arguitur nā dato q tu scias
illū terminum homo non esse
ipōsitū ad significādū: tē tu scis illū nihil significat: nisi se:
s; mō vey ē q ipsa vox hō ē ipsa uox hō: ergo tu scis istā
eē verā in hoc casu. C Secūdo sic nō scis istā p̄pōitōes
eē verā in isto casu: h ē h: igitur nec eius contradictorium
scis eē falsum: 7 tūc sequitur istā copulatiuā esse nescitam
a te esse falsā: h ē h: 7 h nō ē h: eodē demonstrato: 7 similit̄
sequitur istā disunctiua: h ē h: v; h nō ē h: eē nescitā a te: eē
necessariā q nō ē vey. C Tertio arguit̄ illd q dicebat:
q illi t̄mini a. v; l. b. ba. v; l. bau. sūt t̄mini ignoti: nā qlibet
istoz significat ad placitū sicut iste t̄min⁹ hō igit̄ q rōe iste
terminus hō nō ē terminus ignotus p idē nec illi: p̄na p̄z
7 aīis p̄batur: nā ista ē p̄pō ly. ba. ē ba. 7 ē vaigē h; sub
iectū: 7 nō nisi ly. ba. igitur ly. ba. ē subiectū: 7 p̄ p̄is red-
dit sup̄positū vbo p̄sonali: s; oē qd reddit sup̄positū vbo
personali ē nomē ergo ly. ba. ē nomē: 7 p̄ p̄is ē vox signi-
ficatiua ad placitū: p̄na p̄z ex diffinitōe nois posita ab ar-
stotele in capitulo de noie.

Ad ista r̄ndet ad p̄mū q si scire ly ē vbalit̄ signi-
ficare atq; extremorum esse vnitium:
cōcedere istā homo est homo: sicut istam. a. est. b. non t̄
personaliter: sed materialiter solū: vbi t̄nō hēre nouitiaz
nisi a d placitū illi vbi ē: sicut nec illius t̄mini hō: nō con-
cedere illā oīzōne: nec dicere ipsā eē verā vel falsā: sic si tu
mibi p̄poneres. a. b. c. sine vltiori cōpōitōe. C Ad se-
cūdū dico q non itelligo illā h ē h nec suum p̄dictōiū
7 vltius nego p̄nam i q̄ ifertur q nec itelligo copula-
tiua nec disunctiua cōpōitā ex illis: sicut nō sequit̄ nō in-
telligo lras ergo nō itelligo dictiones ex eis cōpōitas.
C Ad tertiū dico q ly. ba. 7 similia sūt t̄mini ignoti: nec
significat ad placitū: 7 tūc ad argumētū q̄ ifert q ly. ba.
ē vox significatiua: qā ē nomē. C R̄ndet q nomē accipit̄
tripliciter communit̄: proprie: 7 magis proprie. C Lō
minut̄ nomē pōt eē id q pōt reddē sup̄positū vbo p̄so-
nali: siue accipiat̄ māliter siue significatiue: 7 sic oīs vox
pōt eē nomē: vt cōiunctio: p̄pōitio: iteriectio. a. vel. b. bau.
vel bu. C Alio mō nomē accipit̄ p̄p̄ie p eo q significat
siue positū reddit sup̄positū vbo p̄sonali 7 illo mō sicut ba
thegoremata nō sūt noia nec esse p̄sit sine noua impōne.
C Tertio mō accipit̄ nomen magis p̄p̄ie p voce signi-
ficatiue sūpta: q pōt reddere sup̄positū vbo: 7 nō ē nomē
obliquū nec īfinitū: nec ē p̄s alienius nois: 7 illa ē strictissī-
ma acceptio nois sic sumit p̄b̄s p̄io p̄p̄ber⁹: 7 p̄ h p̄z v-
tēno ad argumētū q ista p̄na nō v; hoc ē nomē igit̄ h ē est
vox significatiua ad placitū nisi nomē strictissime accipiat̄
ur: q̄lic nō pōt accipi i huiusmōi p̄pōitōe: ly. ba. ē vox:
ly 7 ē cōiunctio: ly. ad: ē p̄pō ly oīs: ē signū v; 7 sic dei
finitis: nō pōt concedi q̄ aliqui t̄mini sup̄ponant materia-
liter qui nunquam fuerunt impōiti ad significādū: p̄z
ter per predicta.

Ad secundum dubium cū q̄rit̄ vtrū res
possunt ita bene significare
terminos sicut ecōtra: respōdeo cōcedēdo illd: qā res ap-
prehensē aliquando ita faciunt venire intellectum ad cog-
nitionem 7 reducunt ita terminos ad memoriam: sicut
termini apprehensī reducunt res quas significant ad me-
moriam: consequentia tenet 7 antecedens probat: quia
cum video sor. vel pla. quem scio significari per istum ter-
minū sor. vel pla. ita bene intellect⁹ me⁹ fertur in ipsūz ter-
minum sor. vel pla. sicut quando audio nominari istum
terminum sor. vel pla. ratione cuius intellectus fertur in

cognitionem ipsius sor. vel pla. C Et si queritur ex quo
res significant ipsos terminos vel significant naturaliter
vel ad placitum: dico q res significant per terminos mē-
tales significant terminos mentales naturaliter: sed res si-
gnificant per terminos ad placitum institutos significant
ipsos terminos ad placitum: non tamen q res sint impo-
site ad significandum ipsos terminos quēadmodum ipsi
impositi sūt ad significandum tales res. Sed ideo quia si
cut fuit ad placitum tales terminos significare tales res
ita erit ad placitum tales res significare tales terminos:
ideo differūt termini 7 res iter modos significādū ipoz:
qā terminus significat rē vt est signū rei: res vō t̄minū
p̄out terminus est signum eiusdem rei: 7 ratio quia res
nō sūt apte nate p̄ terminis i p̄pōne sup̄pōere: s; h̄ econ-
tra: iō nō sūt signa terminoz saltz sup̄positiua.

Ad tertium dubium cum queritur quare
magis imponim⁹ voces 7 scri-
pta ad significandum res q̄ alias qualitates. C Respon-
deo q h non est magis naturale ipsis vocib⁹ vel scriptis
q̄ alijs qualitatibus: quia similes conceptus possēt eli-
cere sibi anima per alias qualitates sicut per scripta vel
voces: videmus enim religiosos seruantes silentium in-
uere silentium cum signis: petere panem: vinum: 7 alia:
solummodo cum signis. Et si ex hoc concludere q pos-
semus cum baculis fillogizare 7 cum lapidibus conclu-
dere: 7 satis manifeste tractari cum propositionibus sci-
tis 7 necessarijs: p̄cederet p̄clusio. S; quia tales res nō
sunt ita facilliter per nos operabiles non vtimur illis in ar-
guēdo: sicut scriptis vel vocibus: que voluntatibus no-
stris facillius subiugantur: ideo philosphus primo elen-
corum dicebat q res ad dīputationes ferre non pos-
sumus: propter hoc vtimur terminis pro rebus: 7 licet
per signa facta cum digitis vel huiusmodi inuere possu-
mus: tamen quia non sunt apud nos taz cōiter nota 7 qz
inultoties similia apud bene noscentem non significat nisi
pro tempore 7 loco. ideo non sunt tam digna dici propo-
sitiones vel harum partes: sicut voces vel scripta q̄re 7 c.

C Ex his forte posset oriri aliud dubium nunquid termi-
nus de nouo impōitus ad significandum dum cessat ei⁹
significatio significet illud qd prius vel aliud: aut de nouo
debeat imponi ad significandum: sicut patet in arte. obli-
gatoria. C Ad istud dicitur q non oportet: eo q licet non
quilibet terminus actu significet tamen est significatiuus:
7 isto modo conceditur q in libro clauso sunt multa vera
non quia actu significēt sed quia sunt significatiua veri cū
fuerint apprehensa: 7 hoc sine noua impōitione: aliter. n.
sequitur q tu verificares euangelium 7 totam sacrā scri-
pturam quādo cōq; tu velles: 7 hoc de nouo: solūmo-
do aperiendo talem librum clausum: 7 ibidem confide-
rando descriptis: 7 consequenter claudendo illum librum
destrueres totam sacrā scripturam 7 euangelicam ver-
ritatem q minus bene sonat: vnde sūm cōmunes usū lo-
quentiū. Quoddā vocatur actu verum. Quoddāz po-
tentialiter verum: actualiter verum voco p̄pōitionē p se
actualiter significantem primarie uerū: vt homo ē ani-
mal positū q illa alicui sic significet. Sed potentialiter ver-
rum non voco simpliciter qd potest esse verum sed scri-
ptum vocale vel mentale non actualiter apprehensūz qd
licet sit nunc non significans t̄n significabit i postez abiq;
noua ipōne vel ē aptū natū significare.

C De significatione terminoz naturaliter 7 ad placitūz.

Stenō q̄liter terminū significant 7 quō
quidam significant naturaliter: quidam
ad placitum: consequenter est videndū
quomō tales termini significant ad pla-
citum: vel naturaliter i qua materia sunt
tres op̄iones. C Quarum prima po-
nit q nihil significat homines nisi iste ter-
minus homo: nec equalens: nec iste terminus homo
significat aliquod inferius: vt istum hominem: nec ali-
qd sup̄i⁹ vt aīal: vel corp⁹: nec seq̄ iste t̄min⁹ hō significat
boiez 7 oīs hō ē aīal igit̄ significat aīal. cū ibidē arguat̄ ab

inferior: ad suū ſupior: cū h̄ v̄bo ſignificat. ¶ Secūda poſitio i
hac mā eſt q̄ ter^o inferior: ſignificat ſuū per ſe ſupior: & nullū
inferior: iō iſte termin^o h̄o ſignificat aīal. cor: p^o. & ſilia. non
tū totum nec aliquod p̄ accūſ ſupior: nec aliqd̄ inferior: q̄
nec iſtū h̄oiez nec iſtū h̄oem & p̄cordāt iſte due opī. in h̄:
q̄ v̄tracq̄ ponit h̄ v̄bū ſignificat facere ſophiſtā tā cūz cō
plexis q̄ cū incōplexis. ¶ Tertia opīo dic̄ q̄ iſte termin^o
h̄o ſignificat aīal cor: p^o ſubām & iſtū h̄oiez & iſtū & oēs h̄o
minez ymaginabile p̄teritū p̄ſentē & futūz: non faciendo
ſophiſtā cum incomplexis.

Contra primam opī. arguit ſic: nā da/
ta iſta ſequit̄ q̄ aliq̄
tmin^o aliq̄ h̄oiez ſignificat q̄ n̄ ſignificat aliq̄ h̄oiez: q̄
probat ſic: & capio iſtū terminū: iſte h̄o: tūc iſte termin^o
iſte h̄o. ſignificat iſtū h̄oiez iſtū h̄oiez iſte termin^o h̄o
ſignificat: q̄ nā t̄z: q̄ in ſingularibus non refert̄ p̄pōere
v̄l poſtponē tminū dem̄ratiū: & tūc v̄ltra: iſte termin^o
iſtū h̄oem ſignificat ſed iſte h̄oem eſt aliq̄ h̄o iſtū h̄oem
iſte termin^o aliq̄ h̄oem ſignificat & tamen iſte termi
nū iſte h̄oem non ſignificat aliq̄ h̄oem: q̄ nullus ter
minū ſignificat aliq̄ h̄oem niſi iſte termin^o aliq̄
h̄oem: per poſitionē. ¶ Secūdo ſequit̄ ex iſta poſitōe
q̄ nulla p̄poſitio eſt vera nec falſa nec necia nec impoſ
ſibilis: quozū quodq̄ eſt falſum: q̄ nā probatur: nā ſi aliq̄
p̄poſitio eſſet vera: iſta ſignificaret p̄dicte ſicut eſt v̄l ve
rum: & ſi aliqua eēt falſa iſta ſignificaret aliter q̄ eſt v̄l fal
ſum: ſed ſm̄ opī. nihil ſignificat p̄dicte ſicut eſt v̄l verū
niſi iſte termin^o p̄dicte ſicut eſt: v̄l iſte termin^o verū
iſtū. Similiter nihil ſignificat aliter quā eſt v̄l falſum:
niſi iſte termin^o alr̄ q̄ eſt: v̄l iſte termin^o falſū. ¶ Ter
tio arguitur ſic ſequitur ſormaliter h̄o currit ergo animal
currit: ſed in omni q̄ nā bona & ſormali q̄ n̄ eſt de intelle
ctu antecedentis & quicqd̄ eſt de intellectu antecedētis ſigni
ficatur per illud aīal cum ad intelligere ſequatur ſignifica
re: iſtū animal currit ſignificat p̄ aīal: & per q̄ n̄ illud
antecedens h̄o currit ſignificat aīal currit: & ita inferius
ſignificat ſuū ſupior: qd̄ negat poſitio. ¶ Item q̄litercūq̄
intelligitur p̄ iſtū terminū h̄o ita iſte termin^o ſignificat:
ſed non ſtat te intelligere per illū terminū h̄o h̄oem
non intelligēdo aīal: ergo ſi iſte termin^o h̄oem ſignificat
tibi h̄oem ſignificat etiā aīal: q̄ nā p̄z: cū maior: & minor ar
guitur: q̄ ſi intelligis h̄oem per iſtū terminū h̄oem
ergo h̄oem repræſentat p̄o illū terminū intellectui & per
conſequens aīal repræſentatur intellectui: iſtū ſi intelligis
h̄oem intelligis animal. ¶ Itē ſi intelligis h̄oem non intelli
gendo animal: iſtū intelligis h̄oem nō intelligēdo aīal
animal rōnale: q̄ nā p̄z: q̄ negato ſuperiori negatur & iſe
rius: & tūc ex conſequenti ſequit̄ q̄ intelligis h̄oem
non intelligendo h̄oem: q̄ n̄ impoſſibile. ¶ Quarto per
ariſt. primo p̄ryher. dic̄ q̄ oratio eſt vox cuius partū
aliquid eſt ſignificatiū ſeparatim: & ponit exemplū: dico
autem v̄l h̄oem ſignificat aliq̄ h̄oem & eadem ratione
cor: p̄s & animal q̄ negat poſitio. ¶ Sexto arguit̄ redu
cendo ſanctorū iſtus opī. ad contradictionē: nam ipſe po
nit q̄ hoc verbum eſt: ſignificat eſſe & eſt iſte termin^o e
ſt ſignificat q̄ p̄ idē ille tmin^o h̄o ſignificat h̄oiez: & h̄oiez ſi
gnificat iſte termin^o h̄o: q̄ nā p̄z: q̄ ſic iſte termin^o h̄o e
terminū mediātus ſic iſte termin^o eſt: p̄batur ly eſt e
cōmūnis pluribus p̄ p̄dicationē iſtū e termin^o mediāt^o:
q̄ nā p̄z: & aīal p̄batur: eo q̄ iſte ſunt vere p̄dicationes eē
ſor: eſt eē. eē pla. eſt eē. ¶ Septimo tota cauſa cogēs illū
magiſtrū ad ponendūz talem poſitionē e: q̄ aliter ſequē
retur q̄ p̄poſitio affirmatiua & neceſſaria ſignificaret h̄o
minem eſſe aīal: q̄ ſibi videt̄ inconueniens: ſed p̄ cer
to illd̄ non e inconueniens: q̄ p̄bo ſic: nā h̄o diſiunctiua h̄o
eſt aīal: vel nullus h̄oem eſt aīal: eſt v̄l a & necia: & tūc
ſignificat h̄oiez eē aīal: iſtū h̄o ſorte d̄r q̄ iſta diſiuncti
ua ſi ſignificat h̄oiez eē aīal: ſi p̄l eīndē. ¶ Cōtra & acci
pio illā p̄pōnē i voce. a. e. b. & ſuppono q̄ aliq̄ h̄o p̄cipiat
p̄ iſtā diſiunctiua arguit ſic: ſic iſta diſiunctiua h̄o e aīal: vel
nullus h̄o eſt aīal: ſignificat h̄oiez eē aīal: tūc ſic: iſta ſigni
ficat h̄oiez eē aīal: & e v̄l a p̄pō: iſtū p̄z: & minor: ſi r̄: &

maior: p̄bat: intelligēdo iſtā itellec^o itelligit h̄oiez eē aīal
& non rōne p̄tis iſtū rōne toti^o. ¶ Itē ſigno iſtā diſiuncti
uā h̄o e v̄l h̄o e de^o: deo & chy^o: dem̄ratis: h̄o ſignificat h̄o eē
dem̄rando deū iſtū aīal ſignificat h̄o eē dem̄rando chy
mē rā: & e v̄l a iſtū p̄z: q̄ nā: & aīal arguit ſic: h̄o diſiunctiua ſigni
ficat h̄o eē v̄l h̄o eē: do & chy^o dem̄ratis: ſi q̄qd̄ & q̄litercūq̄
e h̄o eē v̄l h̄o eē do & chy^o dem̄ratis e h̄o eē dem̄rando deū:
iſtū: q̄ nā p̄z: cū maior: & minor: p̄bat: q̄ nihil nec aliqua r̄
nec aliqd̄ e h̄o eſſe dem̄rando chymerā. ¶ Itē p̄ciſe h̄o eſſe
dem̄rando deū: e p̄ciſe h̄o eē: v̄l h̄o eē dem̄rando chymerā
& deū: iſtū q̄litercūq̄ eſt h̄o eē v̄l h̄o eē e h̄o eē dem̄rādo
deū: q̄ nā p̄z: ab exclusiua ad ſnā v̄lez d̄ terminis trāſpoſi
tis: & aīal p̄z: p̄ exponētēs. ¶ Preterea aliq̄ p̄pō e poſſi
bilis q̄ ſignificat hoc albū eſſe nigrū iſtū pari rōne aliq̄ eſt
p̄pō vera & necia ſignificās ſic ſi e: q̄ nā t̄z & aīal p̄bat: &
capio illā p̄pōnē h̄o e nigrū dem̄rando albū: iſta e poſſibil
iuxta illā poſitionē & iſta ſignificat h̄o albū eē nigrū g^o: q̄ nā
patet & minor: p̄bat: h̄o e p̄pō affir^o mere ſingularis de p̄e
ſenti cuius ſubiectū ſignificat h̄o albū & copula ſignificat eē
& p̄dicatū ſignificat nigrū & tota p̄pō iſta ſignificat p̄ciſe
iuxta p̄pōnē ſuoz terminoz iſtū tota iſta p̄pō ſignificat h̄o al
bū eſſe nigrū. ¶ Itē h̄o p̄pō e necia eē eē: ſm̄ opī. iſtū ma
giſtri ſi ip̄a ſignificat ip̄ole: iſtū p̄ idē & q̄l̄ alia: q̄ nā bona:
& minor: p̄bat: nā iſta p̄pō e ideſinita affir^o cui^o ſubiectū ſi
gnificat eē ſor: & copula eē & p̄dicatū ſignificat eē pla. & to
ta iſta p̄pō ſignificat iuxta p̄pōnē ſuoz terminoz g^o tota iſta
p̄pō ſignificat eē ſor: eē: pla. q̄ e ip̄ole: q̄ nā p̄z & maior: p̄
bat: q̄ ſi ly eē ſignificat eē iſtū eē ſignificat ly eē: q̄ nā p̄z p̄
opī. tūc v̄ltra eē ſignificat ly eē iſtū h̄o eē ſignificat ly eē v̄l h̄o
eē v̄l ſic de ſingularis & ex hijs p̄z falſitas opī. iſtū & c.

Sequitur Secūda poſitio ponēs q̄ tmin^o cōis
ſignificat qd̄ ſupior: per ſe ad illū
& nihil nec aliud ſignificat.

Contra iſtā opī. arguit p̄ plura media & p^o
ſic: ex iſta pōnē ſeq̄ q̄ null^o ter^o
eſt ſignificatiū: p̄bat: nā p̄ Boe^m i ſuis diſiſiōib^o d̄r ſi
nulla e res quā ter^o ſignificat ter^o ſignificatiū n̄ d̄r: ſi nulla
e res q̄ ter^o h̄o ſignificat aut aliq̄ ali^o ter^o cōis p̄ opī. iſtū
null^o ter^o e ſignificatiū: q̄ e ſi. ¶ Secūdo iſte ter^o h̄o e ter^o
ſupior: ad iſtū tminū iſte h̄o: iſtū qd̄ ſignificat iſte ter^o iſte
h̄o ſignificat illd̄ idē iſte ter^o h̄o: ſi iſtū h̄oiez iſte tmin^o h̄o
h̄o ſignificat g^o iſtū h̄oiez iſte tmin^o h̄o ſignificat q̄ e p̄ po
ſitionē. ¶ Tertio ſic iſte tmin^o h̄o ſignificat h̄oiez iſtū h̄o
ſignificat ab iſto tmin^o h̄o: & p̄ q̄ n̄ h̄oiez iſte ter^o h̄o ſigni
ficat. Si negat p̄ q̄ nā: iſte tmin^o h̄o ſignificat h̄oiez iſtū
ab iſto tmin^o h̄o ſignificat h̄o: & tūc ab iſto tmin^o h̄o ſigni
ficat h̄o iſtū ab iſto tmin^o ſignificatū e h̄o: q̄ nā p̄z p̄ reſolu
tionē v̄bi paſſiui i ſuū p̄cipiū: & tūc v̄ltra ab iſto tmin^o h̄o
ſignificatū e h̄o: iſtū h̄o ſignificatū e ab iſto tmin^o h̄o: q̄ nā t̄z
p̄ p̄uerſionē ſimplicē: & tūc v̄ltra h̄o e ſignificatū ab i^o ter
min^o h̄o ſi nihil e ſignificatū ab iſto tmin^o h̄o niſi qd̄ iſte ter
min^o h̄o ſignificat iſtū tmin^o h̄o h̄oiez ſignificat: q̄ e i
tentū. ¶ Quarto qd̄ ſi v̄le d̄ plib^o p̄dicat̄ ſi iſte ter^o h̄o e
v̄le iſtū d̄ plib^o p̄dicat̄: q̄ p̄z cū minor: & maior: p̄bat: p̄
p̄o: p̄hy. v̄bi pōit exp̄ſe q̄ cōe e cui^o v̄l d̄ plib^o p̄dicat̄
& tūc arguit ſic: iſte tmin^o h̄o e d̄ plib^o p̄dicat̄ ſi nō e de
plibus p̄dicat̄ nec de aliquibus que iſte ter^o h̄o ſi ſigni
ficat g^o pla iſte tmin^o ſignificat & ſi niſi h̄oiez v̄l h̄oiez iſtū
h̄oiez v̄l h̄oiez iſte ter^o h̄o ſignificat: q̄ e p̄ pōnē. ¶ Quinto
arguit ſic q̄qd̄ & q̄litercūq̄ a parte rei e h̄oiez eē e & h̄o
& eē ita q̄ idē e h̄oiez eē & h̄o: ſi q̄qd̄ & q̄litercūq̄ e h̄o i^o
h̄o v̄l iſte h̄o & ſic d̄ aliſ iſtū q̄qd̄ & q̄litercūq̄ e h̄oiez eē
eſt iſte h̄o v̄l iſte h̄o & ſic de aliſ: iſtū q̄qd̄ ſignificat h̄oiez
eē ſignificat iſtū v̄l illū: ſi h̄o p̄pō h̄o e ſignificat h̄oiez eē iſtū
ip̄a ſignificat illū h̄oiez v̄l illū h̄oiez ex q̄ ſeq̄ immediate q̄
iſtū h̄oiez v̄l i^o h̄oiez ſignificat. ¶ Sexto h̄o vox h̄o e ſp̄s
iſtū oē ei^o idē idē e q̄liter rep̄ntat: & p̄ q̄ n̄ oē ei^o idē idē
idē idē e q̄liter ſignificat: q̄ p̄z q̄ ſignificat nō e ali^o q̄ v̄tū.
Cognitiue rep̄ntare: tūc v̄ltra oē idē idē illū e q̄liter ſigni
ficat ſi iſte h̄o eſt idē idē iſtū terminū h̄o iſtū iſtū h̄oiez
iſte tmin^o h̄o ſignificat. ¶ Cōfirmat̄ 2° Aūicēn. ſilitudo
eſt iter ſpecie & figuram ſigillū: q̄ ſi eſſent ſex vel quatuor

figilla similia: figura impressa per aliquod illorum sigillo/
rum equaliter representaret figuram cuiuslibet sicut vnus:
cum igitur intentio in anima causata vel effecta equaliter cu
iuslibet individui: est similitudo: sicut vnus: igitur intentio
in anima causata vel effecta equaliter cuiuslibet individui
est similitudo sicut vnus: et cuius est similitudo est simili
tudo representatiua et per consequens significatiua: ergo
hec species homo omnem hominem significat. **Sexto**
hec propositio est singularis affirmatiua via determinis simi
plicibus: for. est homo: igitur omnis res significata p sub
iectum est res significata per predicatum: sed for. significat
per subm igitur for. significatur per pdicatum et p. pns for.
hic terminus homo significat qd est p positione. **Octa**
no sic significet. a. qd iste homo est et iste ho est et sic de alijs
et b. qd omnis ho est in vll: et pono qd vtriusq. ppo signifi
cet iuxta compositione suoz terminoz: tunc. a. et b. puer
tuntur igitur cum. a. significat istum hoies ee et illu et illuz
et sic de alijs significat. b. Conformiter assumptuz pbat
subiectu. a. et subm. b. conuertunt q: vtriusq. significat oes
hoiem: et pro eisdem supponit et copule et pdicata puerit
et cetera. snt paria: igit: pna p3: na significare iuxta ppo
terminoz: e moue virtute aprensua ad pphendendu p illis
omnibus que significant per extrema. **Itē** arguitur qd
terminus cois significat suu superius per accns: nam iste
terminus ho significat coloratu: igitur: pna bona: et ans p
batur: nam tota ro cogens sic loquentes in ma qd iste ter
minus ho significat homine aial corpus: e: q: iste terminus
homo significat hoiem et cu3 ois homo fit animal igitur
iste terminus homo significat aial: p idem arguit sic: iste
terminus homo significat hoiem et ois ho est aliqd colo
ratum igitur iste terminus ho significat coloratu. **Itē**
hec pna est bona: ho est: igit: coloratum est: qd opposituz
psequens repugnat antecedenti: igitur pns intelligit in an
cedente sed nihil intelligit in antecedente qd illud ans non
significat: ergo h propositio homo est: significat coloratu
esse sed illud verbum est significat esse igitur iste terminus
homo significat coloratuz: quare et.

Tertia opinio Que inter ceteras pbabilis
est: ponit qd qlz terminus suu
supi et qlz eo inferi: de p se qd de p accns significat.

Contra ista ponem arguit: mlti snt termini
per se i pdicamento sube q non si
gnificat aliqd p se supi: igit: positio fla: antecedens pbat sic
nullu supi ad tale e nisi vox vel qlitas: sed nullus terminus
pdicamento sube significat qlitates igit: et. **Secundo** ar
guitur sic et quero vtz inferius significet quicqd significat
suum superius vel aliqd sic et aliquid non: no pno quia
iste terminus aial non esset supius nec genus ad istu ter
minum ho: et sic modus arguendi ab inferio: ad suuz su
perius no valeret: nec foret possibile qd ho eet aial ronale
eo qd asinus et quodlz aial danduz foret ho et sic sicut illa e
falsa oē animal e ho pp gñalitate: sic h ois ho est animal: si
autem dicitur: qd inferius significat aliqd qd significat suu
superius et aliquid non: quero nunqd iste terminus homo
significat solū aial qd est ho vl aliqd aial qd no e homo:
2^m non dabit vt probatu est igitur pmiu: ex quo patz qd
iste terminus homo soluz significat hominez. **Tertio**
ex positione sequit qd ista pna sit bona iste terminus homo
significat hoies: igitur iste terminus ho significat aial: sed
cum ante stat qd iste terminus ho solū significat hoies igitur
cum ante stat qd solū significat animal: et sic iste terminus
homo solū significat hoies: et tñ significat aial. corp.
subam. et infinita alia qd non vt vey. **Quarto** ex ista po
sitione sequit qd ly chymera et mons aure significaret ali
quid: pns falsum: igitur et positio: pna p3: qz iste termi
nus chymera est de pdicamento sube et h3 p se superi:
quia seq: chymera e igit: suba e: chl^a est igit: et aliqd est et
non e: qd no significet arguit: qz nullu e argumentu ad p
banduz qd iste terminus ho significat aliqd: nisi qz significat
hoiem: et ois ho est aliqd: sed istud mediū deficit: ibidez
forte dicit qd in talibus dz argui p hoc mediū sic: si chyme
ra est: chymera e aliqd: **Contra** p idē cōtingit arguē qd chy

mera significat no aliqd: qz si chymera e: chl^a e no aliqd:
cū ex impossibili seqt qd lz. **Quinto** seqt qd ista pna sit bo
na: ois ho currit igit: oē animal currit: que tñ no v3 vt cō
stat: et qd illud sequat pbat: nam ista ppo ho currit signifi
cat animal currere per opione sed qualiter cuqz significet
particularis vel indefinita particulariter eodez mo significat
vniuersalis vlt vt p3 per eodem regulā: cum igitur h pro
positio homo currit significat aial currere: igitur h propo
sitiō ois homo currit significat oē aial currē et p pns pno:
consequentia e bona. **Sexto** sequitur qd quelz talis e fla:
omnis ho est: oē animal est. pbat: na quelz illaru est vll
cuius multe singulares snt false significādo pmarie: et an
tecedens pbat naz iste sunt false iste ho est ho et iste ho e
homo demando hoies pteritos et futuros vel possibi
les: et iste snt singulares istius vllis ois homo est ho: igit:
minor pbat: qz non plus requirit ad hoc qd sint singulares
illi vllis: nisi qd pueniant i extremis et subiecta illaru singu
larium significant eadē supposita que significant p subm
vniuersalis: sed sic est i pposito vt p3 p opi. **Septimo**
ex ista opione sequit qd iste terminus de significet oē qd
est: et p pns e transcendēs et ita de isto termino h et de quo
libet alio termino immediato: et qd iste terminus significat
omne qd e: pbat na ipse significat asinu capra leone chy
mera malu: infinitu qstū et sic de alijs: igit: pna p3 et ans p
batur et capio tales terminos de asin: de capra: de leo:
dens malus: dens infinitus: de qstus: dens chymera: tūc
isti termini significant asinu capra et c. sed iste terminus de
significat oia que isti termini significant: igit: et c. pna p3 cu3
maior: et minor pbat: na iste terminus de e supior: ad oes
tales terminu cōpositum: et quodlz supius significat signi
ficatuz p suu inferius: igit: pna cū minor: p3: et maior ar
guitur: na seqt formalr de chymera est igit: de e et non
econtra: p3 pna per psm vbi dicit qd inferius est a quo no
conuertit subsistendi pna: h idē p3 p ista regulā oē se ha
bens p modū appositionis respectu alterius inferius est eo:
Sed sic est in proposito igitur et c.

Ante quam Ad argumeta ista rñdeaz e opi.
aliqua declarada: cū eni dē qd
quibz terminus significat qd lz suu supius et qd lz suu inferi:
non dz itelligi qd qlz terminus significet qd lz significatuz sui
termini superioris vl sui termini inferioris: no enim iste ter
minus ho significat asinu vel bouez quoz qd lz e significatū
huius termini aial: nec et significat lapidē vel lignū quorū
qd lz est significatū huius termini corp: snt ille terminus ho
albus e inferior: ad istu terminu ho et tñ ho non significat
albedinē quā significat ly ho alb. Est ergo opinio itelligē
da qd qlibet terminus secundarie significat qd lz terminus su
perior: vel inferior: pmarie significat: et sic iste terminus ho
significat aial scdarie: et ex pnti et iste terminus aial signifi
cat illd pmarie: snt iste terminus ho alb significat pmarie
hoiem albu: et illd idē ly ho significat scdarie. **Ad** argu
mēta ad p^m dē qd illa rō pcludit vbalr vey iō glosef opi.
vt p^l. **Ad** 2^m dē qd iste terminus ho no significat qd lz
significat ly aial: s3 aliqd sic et aliqd no: vt supius dcm e: et
vlt^{er} qd si ly ho significat aial qd ho vl aial qd h e ho:
dē pcedēdo vtriusq: p^m. n. de se p3: 2^m snt: qz ly homo
significat oem hoies pteritu futuruz et possibilez quoz plu
res no snt. **Ad** 3^m dē pcedēdo pcludē adductā v3 qd ly
ho significat solū hoies: et tñ significat corp: aial subaz y^o
infinita: snt pcedit qd ly ho significat paise hoies et paise si
gnificat aial et paise significat corp: et sic de alijs: no tñ pce
do qd precise significet for. vl pla. hoies albu vel hoies ni
gruz: snt ly for. significat paise hoies et tñ ly ho alb no si
gnificat paise hoies: s3 sit eo inferi: qz e terminus cōpositus
plura significas qz ly ho. **Ad** 4^m dico qd ly chl^a signifi
cat aliqd: et tūc ad argumentū: dico sic p3: qd i talibz dz
sūmi illd mediū si chl^a e chl^a e aliqd: et tūc qñ dē qd p idē
cōtingit pbare qd chl^a significat no aliqd: nego pna3: qz lz
ista pna sit bona chy^a e chy^a e no aliqd. s3 solū e gra mae.
qz ans est impossibile: recte sic h. chymera est: igitur no ali
quid est. modo sic non est de alia consequentia. h eni pna
est bona et formalis chymera est igit: chymera e aliqd. qz

fundatur supra ista p̄na que est bona & formalis chymel/ ra est igitur aliquid est: cuz ibi arguit ab inferiori ad suuz superius sine aliqua dictione p̄fundendi. ¶ Ad 5^m cum infertur q̄ b̄ p̄na est bona: ois hō currit igitur oē aīal currit: nego p̄nam: & tunc ad argumentū: p̄cedo: q̄ q̄cqd si significat p̄ticularis vel indefinita p̄ticulariter significat sua v̄lis v̄l: ideo p̄cedo q̄ ista p̄pō ois homo currit significat oē aīal currere non tñ ex ipsa sequit̄ q̄ oē aīal currit: q̄ ipsa non significat p̄marie oē animal currere: sed p̄sequenter sc̄darie. Et nota q̄ licet q̄cqd significat p̄ticularis vel indefinita p̄ticulariter significat sua v̄lis v̄l non qua/ liter cūq̄: nec oī mō sic significat: q̄ v̄l & distributivē si significat p̄pō v̄lis & sic nō significat p̄pō indefinita: vel p̄ticularis sed solū p̄ticulari vel indefinite: verūtamē cōcedē illud non esset mag^m incōveniēns nec p̄ rōez: q̄ nō seq̄t̄ s̄m aliquos: qualitercūq̄ significat p̄ticularis significat v̄niversalis: sed p̄cise indefinite significat p̄ticulariter igitur p̄cise indefinite significat v̄niversalis: sicut nō seq̄t̄: qualitercūq̄ aliquid currit aliquid movet: sed p̄tingenter aliquid currit ergo p̄tingenter aliquid movet: ass. n. eēt v̄ez vt p̄z & p̄ns falsuz: q̄ celuz necio movet. ¶ Ad 6^m cum infertur q̄ quelz istaz eēt falsa: ois hō ē: oē aīal est: nego p̄nam: & tunc ad argumentū: nego istā p̄nam non quelz singularis istius v̄lis est vera igit̄ ista v̄lis non est v̄a p̄nendo q̄ alique sunt singulares actuales alique potentiales: mō ad veritatē v̄lis bene requirit̄ q̄ quelz singularis actualis sit vera non tñ potentialis: sed q̄ iste modus loquendi non est in v̄sa: ideo nego q̄ aliqua v̄lis vera hēat aliquam singularē falsā: v̄l q̄ alicuius singularis false sit aliqua v̄lis vera & tunc qñ dicitur iste sunt false: iste hō ē & iste hō est dem̄fato hoīe p̄terito futuro vel possibili: concedo q̄ iste sunt false: non tñ sunt singulares istius v̄lis omnis hō est: & tunc ad argumentū non plus requirit̄ q̄ ille sint singulares illius v̄lis nisi q̄ p̄veniāt in extremis: & q̄ subiecta istaz singulariū significēt eadē supposita q̄ si significantur per subm̄ v̄lis: huic d̄r q̄ non solum h̄ requirit̄ sed op̄z q̄ talis v̄lis asserat illa singularia vel q̄ s̄m illius v̄lis supponat pro eisdē: sed sic non est in proposito: q̄ in ista propositione omnis hō est: subm̄ solum supponit pro hominibus qui sunt similiter: illa v̄lis non asserit talia singularia: vnde h̄ p̄positio omnis hō ē significet an̄xp̄m esse vel adam esse: non tamen asserit aliquem illorum eē: nec pro aliquo illorum supponit: hic tamen dicunt aliqui: q̄ ista p̄positio asserit me esse: & te esse: sicut etiam si significat idē. Et si querit̄ que est causa quare asserit te eē: & non asserit an̄christum esse cum eque bene significet an̄christū esse sicut te esse. dicitur q̄ q̄ p̄p̄positio singularis significans p̄mo me esse sequitur ex ipsa v̄l cū meo vero: & p̄p̄positio significans an̄xp̄m esse non sequit̄ ex ipsa cum tali meo vero: cuz h̄ tñ stat q̄ h̄ v̄niversalis aliqui nō significabit assertivē me esse ipsa existente & me non existente: & pro tunc forte significabit assertivē antechristum esse ipso existente. ¶ Sed huic responsioni non assentio: q̄ ly homo non significat te igitur nec te asserit esse coniunctū v̄aciter sube. ¶ Item sequitur omne currens est asinus tu es currens supposito q̄ sit ita: igitur tu es asinus: & tamen maior non asserit significatam cōclusionis: dico igitur q̄ si ex. a. sequitur. b. formalit̄ & sic sequeretur dato q̄ a. esset contingēs. a. asserit significatū. b. & notāter addo & sic seq̄ret̄ dato q̄ a. & c. q̄ ex ista tu differēs a te: sequitur formalit̄ q̄ baculus stat in angulo: non tñ asserit baculū stare in angulo: q̄ sic non sequeretur deducta impossibilitate formalis contradictionis. ¶ Ad vltimū cum infert̄ q̄ iste terminus deus significat oē q̄ est: nego consequentiā: & ad probationē: nego q̄ ly deus significet asinum: capraz & alia: & vltius cum dicitur iste terminus deus asinus significat asinū: & iste terminus ē inferior ad istum terminū deus: igitur ly deus significat asinū: huic potest respōderi: p̄ negādo consequentiā: sicut non seq̄t̄ iste terminus homo albus est inferior ad istum terminū homo: sed ly homo alb⁹ significat albedinē ergo ly homo significat albedinē. Antecedens enī est verum & p̄ns

falsum: si tñ iste terminus hō albus vel iste terminus de⁹ asinus eēt terminus simplex satis dñ valeret argumētū: q̄ tunc terminus inferior non plura significaret quaz terminus superior: ymo pauciora sicut iste terminus sor. v̄l pla. respectu illius termini homo. ¶ Aliter r̄idet̄ distinguendo illaz p̄pōnē ly deus asinus est inferior ad ly de⁹: eo q̄ potest ibi intelligi inferior pro inferioritate cōsequētie aut pro inferioritate predicamentali: si p̄io mō p̄cedo q̄ iste terminus deus asinus ē inferior ad istū terminum deus: nec ex hoc seq̄t̄ q̄ ly deus asinus significet deū asinum: sicut nec ly non hō significat hoīem licet ly homo sit terminus inferior ad ly non hō: in p̄sequētia ista sequitur omnis homo est igitur non homo est: formalit̄: q̄ seq̄t̄ homo est igitur pars eius est & v̄lra igitur non hō est: si autem intelligat̄ ibidem inferior pro inferioritate predicamentali: nego q̄ ly deus asinus sit inferior ali deus: p̄io q̄ ly deus non potest eē in predicamento & adhuc dato q̄ eēt in predicamento negaretur ideo sicut nec iste terminus homo albus est inferior proprie ad istum terminum homo inferioritate predicamentali sed soluz inferioritate p̄ne: q̄ sequitur homo albus est igitur homo est sed nō econvertero: & tunc ad auctoritatē Aristotelis adductam dico q̄ ista intelligitur de inferioritate p̄ne: & nō predicamentali: aliter. n. sequeretur q̄ ly homo vel asinus erit supius ad ly homo in recta linea predicamentali: q̄ est falsū: & q̄ sequitur p̄z q̄ omnis homo ē homo vel asinus & nō eē. ¶ Alteri⁹ cū allegatur illa cōis regula: omne se habens p̄ modum appositionis & c.: negatur ista de virtute sermonis: q̄ tunc sequit̄ q̄ ly homo risibilis ly non homo eēt termini inferiores ad istū terminum homo: q̄ est falsū: q̄ hoc sequatur p̄z: eo q̄ quodlibet illorum se habet p̄ modū appositionis in arguendo respectu istius termini homo: verūtamē sane potest intelligi regula sic: v̄z q̄ omne cōpositū ex adiectivo & substantivo nō p̄vertibili cū s̄bo ē inferior ad substantivū: intelligēdo vt prius ly inferior: & p̄ hoc d̄r q̄ ly homo risibilis non est inferior ad ly homo q̄ illud adiectivum risibile convertitur cum ly homo: similiter nec ly non homo est inferior ad ly homo: q̄ non cōponitur ex adiectivo & substantivo. ¶ Cōtra illud q̄ d̄r in recta linea predicamentali non debet poni terminus cōplexus: arguit̄: naz iste terminus corp⁹ animatum ponitur in figura pro genere & specie subalterna qui tamē est terminus complexus: igitur. Similiter porphy. ponit ly animal rationale genus ad ly homo & species ad ly aīal: & tamē est terminus complexus igitur respōsio insufficientis. ¶ Ad ista r̄idetur q̄ non ponebatur ab Antiquis illa figura tam quā vera sed gratia exempli: quia forte non habuerunt nomen simplex immediatum illi termino corpus: nec illi termino animal quare & c.

¶ De significatione primaria terminorum.

Ubitatur iuxta quedā superius dicta de significatione primaria terminorum: dicitur enim ibidē q̄ quilibet termin⁹ secundarie significat q̄cquid terminus inferior: vel superior significat p̄marie: ita q̄ iste termin⁹ homo significat p̄mo vel p̄marie hominē secundarie vero significat aīal. corpus. substantiaz istum hominem album: & sic v̄lra.

Contra ista Arguitur probando: p̄mo q̄ ista p̄positio: homo est homo: significat p̄marie hominem esse risibilem vel hominē esse animal & quero qd dicit iste terminus p̄mo vel p̄marie: si dicit̄: q̄ modus significandi p̄maris: sit ille modus. b. tunc sic: ista p̄positio homo est homo significat. b. modo hominem esse risibilem & b. modus ē modus p̄maris: igitur hec p̄positio significat p̄maris: modo hominem esse risibilem: & si sic ista p̄positio significat hominem p̄mo esse risibilem: consequentia patet & antecedens probatur: sequitur enim hec p̄positio significat. b. modo hoīem esse hoīez: igit̄ h̄ p̄positio. b. mō significat hominē eē risibilem: patet p̄na ab inferiori ad

suum superius sine impedimento. **C** Secundo sic et quero an eodem modo significandi numero significat hominem esse hominem et hominem esse animal vel diversis: non potest dici quod diversis: quia tunc infinitis modis significandi significaret quod non videtur verum: si primo modo habetur propositum. **C** Tertio signo modum quo hec significat te esse hominem tunc sic isto modo hec significat te esse hominem igitur isto modo h significat hominem esse hominem et si sic ista significat hominem esse hominem: ex consequenti: vel oportet dicere quod ipsa significat primarie te esse hominem: consequentia prima per ab inferiori ad suum superius sine impedimento. **C** Quarto si iste terminus homo primarie significat hominem et secundarie animal h non esset nisi primo significaret hominem: et posterius tempore supraduceret ad memoriam suam univertalium animal: sed quodlibet stat esse prius sine posteriori: igitur stat quod iste terminus homo significat hominem non significando animal: igitur non si significat hominem significat animal nec ex hoc sequitur quod quod significat primarie significat secundarie: antecedens patet per h: quod si sub uno conceptu significat hominem et animal: non foret ratio quare primarie significat hominem quin per idem primarie significaret animal: corpus: substantiam que est homo: igitur sicut sequitur h significat hominem igitur significat animal: per idem sequitur primarie significat hominem igitur primarie significat animal. **C** Quinto arguitur quod iste terminus homo significat primarie suum inferius: nam iste terminus homo aliquem hominem primarie significat: igitur: prima bona: et antecedens probatur: nam si ille terminus homo primarie significat hominem igitur aliqua significatio primaria significat hominem. Sed omnis significatio est relatio et requirit duo extrema in actu existentia: ergo illius significationis aliqua sunt extrema sed nulla videtur esse extrema nisi illud significet et suum significatum primarium igitur aliquid est suum significatum primarium: et non nisi homo ergo homo est significatum primarium illius termini homo ergo hominem primarie significat h homo: quod est contra istam responsionem. **C** Sexto arguitur: nam ex illa responsione sequuntur duo contradictoria: vbi quod iste terminus homo primarie significat hominem et non primarie significat hominem: quod illa sequuntur arguitur: nam prima illa est vera: iuxta responsionem datam: et 2° arguitur: nam ille terminus homo non significat primarie illum hominem nec significat primarie illum hominem: et sic de singulis igitur ille terminus homo: non significat primarie hominem: consequentia patet: quod arguitur ab omnibus singularibus alicuius termini supponentis confuse et distributive: et totum assensu sequitur expositione que dicit quod terminus communis non si significat primarie suum inferius quare etc. **C** Septimo ille terminus homo significat primarie animal igitur non secundarie: consequentia per: et assensu probatur: nam ille terminus homo significat animal: et non prius aliquid aliud quam animal ergo significat primo animal: consequentia patet: quod arguitur ab exponentibus ad expositum respectu illius termini primo: et antecedens probatur pro minori: nam si ille terminus homo significat prius aliquid aliud quam animal igitur significat primo animal: quod est intentum: contra patet: quod iste terminus prius est comparativum per supponens suum positivum: similiter si ille terminus homo prius significat aliquid aliud quam animal: non est nisi homo: modo hoc est falsum: quod non prius representat intellectui hominem quam animal: ymo eque cito: **P**lura alia argumenta possent fieri in hac forma que contra veritatem dimittunt.

Ad ista argumenta Respondet ut prius quod iste terminus homo significat primo vel primarie hominem et non animal: sed solum secundarie: quod aliter sequeretur ista conclusio quod eadem est significatio primaria et secundaria respectu unius et eiusdem quod est falsum: similiter si iste terminus homo primarie significat animal: tunc per idem quod libet propositum primarie significaret oem tale quod sequitur ad eam: consequens videtur esse absurdum: quod tunc frustra

foret aliqua significatio secundaria. **C** Respondet ergo ad primum dicendo: quod illa propositio homo est homo: significat primarie hominem esse hominem: et non hominem esse risibilem: sed solum secundarie: et ulterius cum ponit quod iste modus primarius sit. b. admitto: et consequenter nego quod illa significet. b. modo hominem esse risibilem: et ad argumentum cuius dicitur ibi arguitur ab inferiori ad suum superius sine impedimento nego: ymo dico quando arguitur ab inferiori ad suum superius cuius tali termino ablativum sumpto denotante modum significandi non valet consequentia: qualiter est in proposito: vbi quacumque copulativa assignata ipsa significat copulative et significat categorice: eo quod ex ipsa sequitur utraque eius pars: et tunc non sequitur quod eodem modo significet copulative et categorice: ymo diversis modis: ex quo sequitur quod assignata ista copulativa deus est et homo est animal ista consequentia est bona. s. ista copulativa significat deum esse et hominem esse animal igitur significat deum esse: et non sequitur. b. modo significat deum esse et hominem esse animal igitur. b. modo significat deum esse supposito quod modus quo significat copulative sit. b. et modus quo significat categorice sit. c. vel. a. similiter ista consequentia est bona: tu curris ergo tu curris vel tu moveris: et tunc non sequitur ista propositio significat isto modo quod tu curris ergo significat isto modo quod tu curris vel tu moveris: dato quod. a. est modus categoricus: et. b. disiunctivus: eodem modo debet dici in proposito: quod licet h consequentia sit bona: h propositio homo est homo significat hominem esse hominem igitur significat hominem esse risibilem non tamen sequitur cum tali ablativo h propositio significat. b. modo hominem esse hominem igitur significat. b. modo hominem esse risibilem. **C** Ad secundum cum queritur nunquid eodem modo significandi numero ista propositio homo est homo significat hominem esse hominem et hominem esse risibilem vel diversis: dico quod diversis et ulterius cum infertur ergo per idem infinitis modis significandi significat: concedo conclusionem: non tamen significat infinitis modis significandi ista duo sed solum duobus modis: quod tamen significat infinita secundarie dicitur quod infinitis modis significat. **C** Ad tertium respondet eodem modo sicut ad primum negando illam: contra ista propositio isto modo significat te esse hominem: igitur isto modo significat hominem esse hominem: dicendo quod ibi arguitur ab inferiori ad suum superius cum impedimento: verum tamen potest concedi iuxta viam aliorum: quod qualitercumque h propositio homo est homo significat te esse hominem significat hominem esse hominem: et ulterius nego consequentiam: Sed h propositio secundarie significat te esse hominem igitur secundarie significat hominem esse hominem: Similiter negatur ista consequentia qualitercumque h propositio significat hominem esse hominem taliter significat hominem esse animal: sed primarie significat hominem esse hominem igitur primarie significat hominem esse animal: sicut non sequitur: qualitercumque tu es. totaliter es: s. solum tu es tu igitur solum modo tu es: sicut et non sequitur qualitercumque aliquis homo est taliter aliquis homo potest esse s. precise contingenter aliquis homo est igitur precise contingenter aliquis homo potest esse: antecedens est verum et contra falsum: quod necessario aliquis homo potest esse: ut clarissime patet per exponentes. **C** Ad quartum dicitur negando primam consequentiam: et causa est: quod iste terminus homo non propter hoc dicitur significare primarie vel primo hominem quod prius significat hominem: et prius supraducit ad memoriam suam univertalium animal: cum h sit impossibile: sed ideo dicitur primarie significare hominem et non animal: vel foret: quia ex prima institutione significat hominem et non animal nec foret: licet ex tali significatione primaria sequatur immediate ipsius significare animal vel foret: sic arguendo: ille terminus homo significat hominem omnis homo est animal ergo iste terminus homo significat animal. **C** Vel dicitur quod iste terminus homo significat primarie hominem et non animal: quod tale significatum apprehensum immediate:

correspondet tali dictioni homo vocali vel scripto. et non tale significatum aial: hinc est quod solet dici quod primarium significatum alicuius termini vel propositionis est id quod toto signo apprehenditur. quod igitur tale significatum aial toto isto signo. a. non apprehenditur hic. sed solum illud significatum hoc hinc est quod ly hoc significat secundarie aial et primarie homines. et sic dico de tali significato hoc respectu illius termini hoc ita dico de tali significato aial respectu istius termini aial sicut in materia de veritate propositionum dicitur procedente. Ad 5^m dico quod isti termini primo et primarii: vltis equaliter: in propositionibus in quibus ponuntur: potest teneri in sensu composito et diuiso: sic et illi termini verum et falsum: id concedo ista propositione homines significat primarie et tunc tenedo ly primarie in sensu proposito: sicut in sensu diuiso nego illa: quod tunc dicitur perbare ratione istius termini hoc: modo quocumque homine demerato hec propositio est falsa: istum hominem significat primarie ly hoc: eodem dico de illa propositione hoc est significatum primarium istius termini hoc: quod ipsa est verum tenedo ly primarium, modaliter et in sensu proposito sicut in sensu diuiso est falsa. Sed forte queritur quomodo ista propositio dicitur perbare: homines significat primarie ly hoc respectu de ly primarie: dico quod sic dicitur perbare iste terminus hoc determinate significat homines quod nihil primarium sic eum determinate significat igitur et cetera. Sed de his alias dicitur quomodo de veritate propositionis agitur quare et cetera. Ad sextum cum inferat quod ex ratione sequantur duo contradictoria nego consequentiam et vltimum concedo quod ly hoc significat primarie homines et non significet primarie illum nec illum: nec ex hoc sequitur quod non significet primarie hominem: et tunc ad argumentum: ibi arguitur ab omnibus singularibus alicuius termini supponitis confuse distributive igitur: nego primam: opus. n. quod talis terminus sub quo arguitur stare confuse et distributive mobiliter: sed hoc est falsum eo quod est secundum terminum in illa probabili: ratione cuius non contingit illa propositionem perbare: sed ratione termini primarie: quod est terminus primus probabiliter immobilitas istius terminus hoc. Est. n. b. eadem fallacia: sicut alibi: non. n. sequitur ego non promitto istum denarium nec illum nec illum igitur non promitto tibi aliquem denarium: ans. n. est verum in casu et primus falsus. Ad vltimum cum inferat quod iste terminus hoc primo significat aial: nego: et tunc ad argumentum iste terminus hoc significat aial et prius significat aliquid aliud quam aial ergo primo significat aial: nego primam: et quod dicitur quod arguitur ab exponentibus ad exponentum nego: et dico quod in illa propositione ly primo non tenet exponibiliter sicut officialiter: non. n. tenet ibi comparative nec superlatiue sed prout conuertitur cum isto termino quo nihil posterius determinate ut dictum est et hoc pro materia significationis terminorum dicta sufficiant.

Cap. 111. Tertia diuisio terminorum

Lexpedita sententia de significationibus terminorum nunc restat tam terminum naturaliter significantem quam ad placitum in terminum compositum et singulare diuidere qui ex modo suarum impositionum maxime distinguuntur. Solet. n. comiter diffiniri terminus compositus istomodo Terminus communis est ille qui est pro pluribus supponibilis: Terminus vero discretus vel singularis est ille qui non est pro pluribus supponibilis sed tantum pro vno.

Contra definitionem termini communis arguitur sic iste terminus hoc est terminus discretus et est pro pluribus supponibilis. 5° diffinitio insufficientis: prima cum maiori parte et minor: sicut in hac propositione: hoc est demerando vnum populum vel exercitum. Secundo iste terminus hoc est supponibilis pro te et pro me et tu et ego sumus plura ergo: prima parte et ans probatur: nam in ista propositione vera: ego sumus: me ipso demerato supponit ly hoc pro me: et idem terminus hoc supponit pro te memetipso demonstrato in hac propositione tu non es hoc et cetera. Tertio sic sit sortes coram te de quo formes in mente tua talem propositionem hoc est hoc: qua manente diuersitas te et obijciatur tibi. pl. consimiliter dispositus sic sortes in loco. sortes. ita quod credas hoc esse quod prius vidisti: quo posito ille terminus hoc est in mente tua supponit pro illo quem iam uides et etiam supponit pro illo quem vidisti prius igitur ly hoc supponit pro pluribus et per ans est

terminus communis. Quarto ille terminus istius in plurali numero pro pluribus est supponibilis: et tamen non est terminus communis. ergo: antecedens parte. in ista propositione ista currunt demonstrando sortem et platonem. similiter tales termini mei tui sui sunt de pluribus predicabiles ut patet et tamen non sunt termini communes. Quinto non omnis terminus communis est de pluribus predicabilis parte de istis. de. sol. vacuus. chimera. mons. aureus. et similibus. Sexto ille terminus istius est terminus discretus ut patet: et non est pro pluribus supponibilis. ergo: consequentia patet. et minor probatur. nam quilibet istarum est verum asinus est istus: capra est istius demerando per ly istius pla. et cicerone. Septimo iste terminus sortes est pro pluribus supponibilis et est terminus discretus vel singularis. ergo: consequentia parte cum minori. quod iste terminus sortes est nomen proprium et maior probatur. dato quod essent quatuor homines vocati hoc nomine sortes. tunc aliquis istorum esset sortes. et non esset ratio quare magis vnum quam omnes alij quod esset sortes. et si sic ly sortes. pro pluribus supponeret.

Pro solutione huius vltimi argumenti quod solet diffinire terminum compositum et terminum singulare aliter quam huc usque diffinitum fuerit: dicentes: quod terminus compositus est qui significanter acceptus naturaliter vel secundum modum vnice sue impositionis est aptus natus predicari de pluribus vel significare plura vel pro pluribus supponere indifferenter quorum vnum non est nec fuit nec erit pars alterius. Sicut terminus singularis est ille qui significanter acceptus naturaliter vel secundum modum vnice impositionis. est aptus natus pro vno et non pro pluribus supponere quorum vnum non est nec fuit nec erit pars alterius. ita quod notanter additur ista particula vnice sue impositionis. quod quis ly sortes. bene significet plura quorum vnum non est pars alterius hoc tamen non est ex eius vnica impositione sed ex pluribus. Sed contra ista dicta arguitur sic si iste terminus sortes. esset terminus discretus sequeretur quod ista contradicerent sortes. currit et sortes. non currit. ans falsum. cum possibile sit istas primarie significando esse simul veras. ut assignato vno sortes. sedente et alio currente. Secundo si iste terminus sortes. non esset terminus communis. sequeretur quod hoc non esset vniuersalis: omnis sortes. currit. et a fortiori nec indefinita nec particularis et si sic esset singularis quod est falsum. Tertio si talis equiuocatio istius termini sortes. saluaret illius descriptionem pari ratione. si iste terminus canis fuisset impositus a casu vni stelle tali qualiter cuius fuisset impositus fuisset singularis quod est falsum. Similiter concedendum foret talem terminum aial esse terminum singularem. quod posset vnus nesciens latinum hoc nomen animal suo proprio filio imponere. et tunc qua ratione ly sortes. esset nomen proprium eadem ratione ly animal quod est absurdum. Quarto qua ratione ista esset equiuoca sortes. currit pari ratione et ista nullus sortes. currit et cum in equiuocis non sit contradictio per aristotem. primo periar. sequitur quod ista non sunt contradictoria sortes. currit et nullus sortes. currit. Quinto si iste terminus sortes. esset terminus equiuocus sequeretur quod hec esset fallacia equiuocationis. sic arguendo. omnis sortes. currit tu es sortes. ergo tu curris sicut ista omnis canis currit celeste syderis est canis igitur celeste. syderis currit quam dicit aristoteli. primo elencorum non valere. Sexto arguitur quod iste terminus sortes. plura significat vnica impositione. nam si quis duobus infantibus eque primo imposuisset ex intentione hoc nomen sortes. in baptisate. nunc esset iste terminus sortes. terminus communis et non singularis: ista consequentia est bona et antecedens est a te dubitandum igitur consequens non est a te negandum. Ultra sic pono quod sit aliquis homo sortes. habens tres filios quibus simul et semel imponat hoc nomen sortes. dicendo vobis quod quilibet istorum sit sortes. ea ratione qua ego sum sortes. tunc certum est quod iste terminus sortes. significat de quolibet illorum vnica ratione: quod ratione vocationis prius quam solus fuit vnica et non plures. Septimo arguitur iste terminus sortes. ex primaria sua impositione significat sortes. sed plures sunt sortes. ergo. quilibet illorum significat: prima parte quod non erit quare magis significet vnica

Et alii et omnes equaliter sunt for. tunc ultra: iste terminus
 for. significat quolibet istorum et hoc ex primaria impositione.
 igitur plura significat unica impositione: per quia: cum per impositionem
 sit et fuerit unica impositio. Sed forte hic quod dicitur ibi
 dem sumitur unica impositio pro unica ratione: quod licet si for. si-
 gnificet plura unica impositione non tamen unica ratione. alia est. n. ratio
 quod ego sum for. et quod tu es for. ratio. n. quod ego sum for. est quod ego
 sum iste homo: et ratio quod tu es for. est quod tu es iste homo. Sed
 contra: ex ista ratione. sequitur quod quilibet terminus equivoce est
 terminus singularis vel discretus: quia falsum: et quia pro-
 bat: quod quilibet talis significat plura diversis rationibus ut per
 de isto nomine canis: quod alia ratione significat canem latrabilem: et
 alia canem celestem vel marinum. Octavo arguitur dato quod es-
 sent tres hoies quorum quilibet vocaretur for. h. propositio velis
 esse vera: quilibet istorum est for. tunc vel si for. est terminus discretus
 vel cois status confusum: non discretus: quod illa propositio est falsa:
 ergo quod sit terminus cois. propterea sicut iste terminus homo in
 mente est terminus cois: quod plura significat: et per eisdem est sup-
 ponibilis sine noua impositione sic est vel de isto termino for. quod
 in mente significat plura et pro pluribus supponibilis sine ali-
 qua impositione: eo quod non potest imponi ad significandum sic termi-
 ni vocales vel scripti. Propter ista et similia argumen-
 ta conceduntur aliqui quod iste terminus for. est terminus cois: et
 rationali certe. quia propter alia describitur terminum cois et ter-
 minum singulari. Dicendo quod terminus cois est quod impositus est
 ad significandum vel sibi corripis in mente: cui non repugnat im-
 poni primarie pro pluribus absque noua impositione supponere cum
 verbo de presenti non ampliativo. Terminus discretus sic descri-
 bitur: pro tali quod est significativus ad placitum vel sibi corripis in
 mente cui impositio estate primaria pro pluribus repugnat
 illum supponere affirmativum cum verbo de presenti non ampliativo.
 Pro quorum declaratione notandum: quod primo dicitur imponitur
 ad significandum ut excludatur termini non significativi ut. a.
 vel. b. quod licet multoties fuerit impositus ad significandum hoc so-
 lum erat pro tali tempore disputationis et non generaliter pro
 omni tempore. Dicitur etiam cui non repugnat impositioni primarie
 pro pluribus supponere: propter istos terminos: deus: sol: senex:
 quod quibus non supponatur nisi pro uno tamen eisdem: ex sui prima-
 ria institutione non repugnat ut pro multis simul supponatur.
 nisi si per possibile vel impossibile carent mille vel quotcumque
 soles: indifferenter per istum terminum sol significaretur absque
 hoc quod oporteret istum terminum sol de nouo imponere ad
 significandum. Similiter de pluribus absque noua impositione:
 propter pronomen demonstrativa que diversis demonstratiombus bene
 ponitur pro pluribus supponere. Et dicebat supponere et non esse
 predicabile propter applicationem istius termini predicabile: vere vel
 false: affirmativum vel negativum. Et propter obliquos qui de
 pluribus sunt predicabiles per quod non supponunt. Et dicebat
 supponere et non predicari: quod posito quod for. sit grammaticus logicus
 et rethoricus: tunc h. est vera: grammaticus est iste homo demonstra-
 do sorte. et h. similiter logicus est iste homo: ecce qualiter h. termi-
 nus iste homo predicatur de pluribus et non supponitur tamen pro plu-
 ribus: sed continue per uno solo quod idem est grammaticus logicus et re-
 thoricus. Ultimo dicebat cum verbo de presenti non ampliativo propter tales
 propositiones que possunt simul esse vere:
 album fuit: hoc nigrum fuit hoc.

His visis faciliter raderetur ad argu-
 menta in principi-
 pio facta. Ad primum dicitur quod licet illud pronomen hoc
 pro talibus possit supponere: hoc erit mediante imposi-
 tione de nouo facta: et hoc excluditur in definitione ter-
 mini communis: vel dicitur quod tunc bene supponitur pro plu-
 ribus sed non ut plura sunt sed per modum unius signifi-
 cat illa multa. Ad hoc ut esset terminus communis oportet
 ut supponeret per pluribus ut plura sunt. Ad secundum
 dicitur quod argumentum non procedit quod talis non supponitur pro plu-
 ribus affirmativum sicut adiunctum est in definitione termi-
 ni discreti. Ad tertium dicitur sicut ad primum. Ad quartum
 dicitur quod licet si isti in actu supponatur pro pluribus non tamen sup-
 ponitur pro illis divisim sed per modum unius collectivum vel
 saltem non supponitur pro singulis eorum. Possent tamen alii
 dici quod licet isti significet duo vel tria non tamen pro illis

supponit. Ad quintum dicitur quod quibus ille terminus sol non
 supponitur pro pluribus tamen non repugnat sue primarie insti-
 tutioni ut pro pluribus supponatur. Ad sextum dicitur
 quod iste terminus illius est bene de pluribus predicabilis. non
 tamen pro eisdem supponibilis ut superius dicebat. Ad
 ultimum dicitur concedendo quod si for. est terminus cois ut ar-
 gumenta probabant.

Contra istam ultimam respondetur
 arguitur probando quod si for. non sit terminus cois. nam si
 for. est nomen proprium ut fatetur omnis grammatica. igitur
 si for. est terminus singularis: et per quia non est terminus
 cois: quia patet: quod idem est nomen proprium et terminus
 discretus et terminus singularis. Secundo arguitur si care-
 rentur mille soles de omnibus illis vere predicaretur h.
 terminus sol sine noua impositione. sed quotcumque homi-
 nes generarent non de omnibus illis vere diceret hic terminus
 for. sine noua impositione. igitur non est terminus cois.

Ad argumenta respon- det sicut
 prius ne-
 gando quod iste terminus for. vel Johannes sit terminus singularis
 imo est ita bene cois sic iste terminus homo. et tunc ad primum
 argumentum: cum dicitur si for. est nomen proprium: nego
 sumendo si proprium quo ad logicam: concedo tamen gram-
 maticam loquendo: nec ex hoc sequitur quod non sit cois logice sicut non
 sequitur: si hoc est pronomen grammaticum. igitur non est logice.
 Et si arguitur quod Aristoteles dicit in multis locis quod for.
 est terminus singularis: dico quod verum est. Sed Aristoteles
 tunc sumpsit si for. pro re significata sine persona-
 liter: sicut etiam sumebat istos terminos aliquis homo alii-
 quis equus cum dixit illas primas substantias. Sed
 contra. igitur a pari homo esset individuum: concedo pro re
 et quando Aristoteles dicit quod non sit individuum vel sal-
 tem sit secunda substantia: tunc sumpsit si homo materialiter.
 Et si arguitur quod nullum sit ibi signum materialitatis. igitur
 non potest stare materialiter. Respondeo quod antiqui cepe-
 runt dictiones materialiter isto modo: non quod frustra esset si-
 gnum materialitatis addere sed forte caruerunt tali signo
 tunc tempore: sicut non inveniuntur coiter in testibus Aristo-
 telis si ergo sed loco illius inveniuntur si nunc. Vel aliter posset
 responderi quod Aristoteles posuit illa non ut vera sed solum gratia
 exempli: ut dicit primo priorum. exempla. n. ponimus non ut ita
 sint sed ut assentiant ad discendum. Et si dicatur quod gram-
 matica vocat talia nomina propria: respondeo: quod quilibet sic nomina-
 tur cum audit nomen suum appropriat sibi: et non alia nomina. et si
 ex hoc concludatur quod a pari ratione si homo posset esse nomen
 proprium quod homines illud sibi possunt appropriare. concedo
 quod si homo posset esse nomen proprium: sed quod non sit coiter talis
 appropriatio idem grammaticus non vocat eum nomen proprium.
 Ad secundum argumentum respondeo negando consequen-
 tiam: quia non sumitur antecedens pro isto termino for.
 sicut pro illo termino sol. sed ad concludendum intentum
 oportet sic argui. si causarentur mille soles de omnibus
 illis vere diceretur si sol: sine noua impositione. sed quotcumque
 for. generetur non vere de omnibus illis diceretur hic
 terminus for. sine noua impositione: igitur conceditur con-
 sequentia et negatur minor. Sed contra: videtur quod ista re-
 sponso implicet contradictionem. nam sequitur ex hoc
 quod nulla esset impositio noua: quod iste non vocabitur for. nec
 imponeretur sibi pro nomine si for. et si sic: igitur nulla erit
 causa danda quare generandus citius erit for. quam pla. et cum
 non erit pla. sequitur quod non erit for. Respondeo quod
 supposita veritate quod unum generandus erit for. Dico quod
 non erit for. quia sic vocabitur vel baptizabitur. quod sic est
 asinus: sed hoc erit for. quia hoc erit hoc: demonstrando
 for. vel quibus iste nunc vocabitur for. non minus erit for. pote-
 rit etiam vocari asinus vel brunellus non obstante hoc
 tamen iste erit for. verumtamen ista propositio in voce
 vel in scripto iste est for. non esset vera: et cum est. quod tunc iste ter-
 minus for. non significaret for. illud sed aliquid aliud vel nihil
 ista tamen propositio in conceptu iste est for. continue erit vera: vel
 dato quod iste for. generandus vocabitur for. prius erit ita quod

iste est for. et prius erit si vera in conceptu: iste est for. quod aliquid talis in voce vel in scripto erit vera: licet tamen in voce quod in scripto erit iste. propositio est continua a primo istati in quo for. erit dato quod non vocabitur for. in primo istati sui esse: sed aliquid postea sic contingit de quolibet homine qualitercumque nominato vel vocato. Unde in materia ista est eodem modo arguendum sicut in alia consimili. dicimus. n. quod eternaliter homo fuit et quod eternaliter aliqua talis fuit in conceptu homo est homo: tamen certum est quod antequam iste terminus homo fuisset impositus ad significandum hominem non erat hoc propositio homo est: magis vero: quod ista modo homo est homo. et causa est quod tunc iste terminus homo non significabat hominem sed aliquid aliud vel nihil: eodem modo est dicendum in illo casu: de for. quod ipse erit for. quoniam haec propositio in voce vel in scripto iste est for. erit falsa. hoc autem assero iuxta eandem viam.

Circa materiam

ultio tactam quod aliquis homo est for. vel Joannes versantur tres opiniones. Prima dicit quod homo est for. quia vocatur for. et cetera. Secunda dicit quod nullus homo potest esse for. nec placet. nec sic de alijs proprijs nominibus. Tertia ponit quod iste homo est for. quod iste homo est si seipso demonstrato.

Contra primam

opini. arguitur sic ex illa sequitur quod tu potuisses fuisse deus vel diabolus et quicquid nominandum imo si homo et asinus: quod potuisti sic vocari: et ex isto sequitur quod ovis quod potest intelligi potest esse: imo quod nulla propositio potest esse impossibilis: sicut sequitur quod tu posses facere infinitos mundos: quorum quilibet potest esse deus: eo quod potest sic vocari: et similiter tu potes facere infinitos deos: quorum quilibet potest esse chymera: et quicquid deus potest facere et chymera potest facere: ut cum quilibet potest vocari chymera. Item ex ista opinione sequitur quod fautor istius opinionis est asinus: rationale: et irrationale: quod quicquid iam erit ias est: sed cras iam erit asinus: quod sic vocabitur. ergo et est asinus: et sic secundum istam opinionem destruantur omnes per se predicationes et omnes propositiones necessarie: sequitur. n. secundum illam opinionem quod contingenter deus est id cui hoc nomen deus fuit impositum. igitur contingenter deus est deus si omnia verba sunt absurda. Item sequeretur ex illa opinione alia innumerabilia absurdum: et contra totam philosophiam. s. quod ignis est congelatus: et quod terra naturaliter ascendit: et quod asinus est nigrum: et quod omnia illa sequantur patet supposito quod quodlibet illo: sic vocaretur. ex hijs igitur patet opinio istam non valere.

Contra secundam

opinionem est cois modus loquendi: solus dici Joannes currit: christus passus est: Maria est virgo: petrus est apostolus: que omnia habet illa opinio negare. Item talia nomina christus maria absolute significant individua. ergo stat illos terminos de terminis alijs eadem res significantibus predicari: propria patet: per hoc: quod nulla ratio danda est quod ista: quod si homo est vere et affirmativum predicabilis de seipso. Item ex illa sequitur quod aliqua veritas est vera cuius quilibet singularis est falsa: probatur: nam haec est vera: ovis homo est animal et iste singularis sunt falsae: for. est animal: placet est animal et sic de alijs: nec for. nec placet. est secundum istam opinionem. Item sequitur ex opinione quod nullus homo est albus: probatur: nam eque accidentale est tale nomen for. sicut illud nomen albedo: si igitur nullus homo est for. per idem nullus homo est albus. Item si tale nomen sit accidentale igitur denotat suum subiectum in quo est esse tale quale ipsum est: sed illud nomen est for. igitur denotat suum subiectum in quo est esse for. sed nihil est suum subiectum nisi homo. igitur homo est for. sicut homo est albus. Et per hoc et alia multa arguuntur quae possent fieri apparet falsitas opinionis.

Tertia opinio

ponit quod aliquis homo est for. quod ipse est iste homo. Contra illam opinionem arguitur: et assigno aliquem hominem qui sit for. quae nescias esse for. quo posito probatur quod tu scis illum esse for. et facio istam propositionem: iste homo est iste homo: ergo iste homo est for. ista consequentia est bona scita a te esse bona et totum animum est scitum a te. igitur et consequens: quod ista propositio sit bona per istam regulam ab uno convertibili ad reliquum. Secundo arguitur: ex ista opinione sequitur quod aliquid fuit homo et potest esse modo quod id nunquam fuit homo:

quod arguitur sic: pono quod iste homo qui incipit esse sit cathedra minor quod de facto erit for. et similitur in aliquo istati intrinseco postquam incipit esse et antequam sit baptizatus: tunc arguitur sic: iste for. fuit homo: probatur: aliquis homo fuit for. iste igitur iste for. fuit aliquis homo: ista consequentia patet: et animum probatur: iste homo erit for. sed quicquid iste homo erit iste homo fuit. igitur iste homo fuit for. ista propositio est bona et totum animum est verum igitur et consequens: iam probo aliam partem conclusionis: et fiat ista consequentia: ille homo nunquam fuit baptizatus for. nec est nec fuit. igitur ille homo nunquam fuit for. ista consequentia est bona et totum animum est possibile igitur et consequens. Tertio arguitur et sit. a. ista propositio scripta: hoc est for. non limitando ad aliquem hominem: et impositum si predicatum for. b. homini noviter generato: tunc arguitur iam est b. homo for. et per totam illam horam fuit non for. sed illius non est causa nisi impositio vel vocatio b. hominis per hoc nomen for. igitur ex hoc ceteris probatur incipit iste homo esse for. et quod iste homo sit for. probatur: quod haec est vera: hoc est for. precise sic significans postquam fuit falsa. igitur incipit esse ita quod hoc est for. Quarto arguitur sit a. vnus infans nondum nominatus: tunc ille non est for. nec placet. nec sic de singulis: et potest esse for. vel placet. vel sic de alijs nominandis. igitur potest incipere esse for. et sic de alijs. si negatur minor. ista propositio hoc est Joannes postea erit vera sic precise significans. ergo potest esse ita quod hoc est for. animum patet positum quod compater illius componat sic: hoc est Joannes: nec est aliqua evidentia ex qua concludi debet quod aliquis homo est for. quoniam per idem haec est vera homo est for. et sic: quilibet ex tibi dubio est for. placet. Cicero: eo quod nominatio est inptinens sicut et credulitas hominis ad hoc quod homo sit for. Quinto arguitur quod non proprie hoc iste erit for. quod erit homo. stat enim quod iste homo erit hoc: et tamen non erit for. igitur ista causa non valet et sic opinio improbat.

Ad argumenta

facta contra istam tertiam opinionem. quae inter ceteras probabilis est. Rides: concedendo quod ratio quod tu es for. vel placet: quod tu es iste homo et e contra: dato quod sis for. vel placet. Si igitur querit: quod est iste homo for. dicat quod ipse est iste homo: et non quia sic vocatur: quod esses asinus in casu: quod sic esses vocatus: nec debes dicere quod io es for. quod hoc nomen sit tibi impositum legitime in baptizate: quod tunc aliquis homo fuit leo: per illud scriptum scilicet leo ora pro nobis: similiter multi nunquam fuerunt baptizati. debes igitur dicere quod tu es for. quod tu es iste homo. Ad primum ergo argumentum respondeo quod admisso casu non sequitur quod scio istum esse for. nec scio istum esse istum hominem: imo nec sequitur me scire aliquem hominem esse: quod non sequitur aliquis homo est et tu scis illum esse for. igitur tu scis aliquem hominem esse. Si tamen ponatur cum toto casu quod sciam illum hominem esse illum hominem: adhuc non admitto casum: quod hoc nomen for. et omnia nomina propria possunt connotare substantiam simpliciter: sine aliqua appellatione vel possunt connotare substantiam cum tali appellatione. Primo modo nego casum. sequitur enim: scio illum hominem esse illum hominem. igitur scio illum esse for. dato quod ille homo sit for. Et si ex hoc concluditur quod eipso quod ego video aliquem hominem scio vtrius est Robertus vel Ludovicus: concedo consequentiam supposito quod talis est Robertus vel Ludovicus. Si autem sumatur nomen propria secundum modo admitto casum: et ulterius nego quod sciam illum esse for. et tunc ad argumentum: tu scis illum esse illum hominem et ille homo est for. igitur tu scis illum esse for. nego consequentiam: et tunc quod dicitur quod ibidem arguitur ab uno convertibili ad reliquum nego. dico. n. quod iste terminus for. sumptus. secundo modo: non pervertit cum illo termino iste homo: sic nec iste terminus albus cum isto termino homo: licet idem sit homo et albus. verumtamen si li for. solum notat substantiam: bene pervertit cum li iste homo. verumtamen ab uno convertibili ad reliquum cum termino modalis precedente non valet argumentum: ut hoc scio esse hominem. igitur hoc scio esse risibilem. Ad secundum cum insertur quod aliquid fuit homo et potest esse quod illud nunquam fuit homo: nego illam conclusionem et admitto

ulteri⁹ casuz: & concedo qd iste e for. an baptisma: & fuit for. & non potest no fuisse for. & tunc ad argumentu: iste nunq baptizabit for. igit nunq fuit for. nego illa cose/ quetiaz: & ca qd est: sepi⁹ dca est. non. n. fuit for. q: sic vo/ cabat. lz. n. adhuc i baptisinate vocaret pla. vl asin⁹: no min⁹ esset vl fuisse for. Ad teruz admitto casum: & ulteri⁹ dubito illa b est for. & tuc ad argumetu ista ppo/ sitio est vera significando precise b esse for. igit: huic d⁹: concededo illa propositione ee veraz: dubito tn an illa pre/ cise significet b esse for. cuz toto n. casu stat qd ille termi/ nus for. no significet for. vl non significet illu for. demo/ strado b: sz aliqd aliud vl nihil. Cui⁹ hic est cosimili r⁹/ dendu: sicut in alia arte obligatoria: vt posito qd deus est & b e b: conuertat: & scias b⁹ b⁹: tuc isto casu posito: ppo/ nit b est vera deus est: concedo qd vez & iptines: deinde si propoit b e vera: b est b concedo: q: seques ex posito cu concessio. seq⁹. n. deus est & b est b: conuertit. Sed b est vera de⁹ est. igit b e vera b est b⁹. Sed si ulterius ppoit simpli b e b⁹: dubitet sic & an casum. Et si tuc arguit sic: b est vera hoc est hoc que precise primarie si/ gnificat b esse b. ergo hoc est hoc: ista cosequetia est bona facta a te esse bona & ans est scitu a te. igit & pns & p pns male rudes dubitudo ipaz. R⁹ideo negado qd ans e scitu a me: lz. n. conceda in casu illo illa esse vera. dubito tn an ipsa significet precise b esse b: ex quo p li b adhuc non certificat. Simili iuxta sniam supi⁹ posita si eet aliqs ho nouit generat⁹: q no eet for. & sibi impoeret b nome for. pposita mibi ista: iste e for. negare ea. & si tuc argu/ eret sic: ista propositio est vera iste est for. q precise pri/ marie significat istu ee for. igit iste est for. ista pna e bona ans e vez igit & pns. D⁹ qd ans no est vez: lz igit sit vera in voce & in scripto iste est for. ipa tn no sic significat primarie: imo nec iste termin⁹ for. significat ipz for. sz b⁹ forte illu homine: q: tal no subordinat in me te huic: iste ho est for. cu ipa sit falsa: sz b⁹ huic iste ho e iste ho seipo demonstrato vl vni alteri. Ex⁹plum. n. huius hemus in cosimili materia: vt posito qd b sit vera homo est asinus admittit: & cu proponit concedit: deinde si pponit ho est asin⁹ negat: q: falsum & impossibile. Et si tuc arguit hec est vera homo est asin⁹ que precise primarie sic signi/ ficat ergo homo est asinus: concedo consequetia: & nego minor e taqz repugnate casu. Et si qrit qd illa primarie significat: dicat qd vni veruz. & si qrit qd est illud non de terminat talis qd: eodemodo est r⁹ndum in materia de illis p⁹nomibus pprijs. Ad 4^m cu imponit qd a sit vnus infans nondum nominatus admitto: & ulterius nego illa copulativa tanqz ipossibile: iste no e for. nec pla. nec sic de ceteris: & iste pot esse for. vl pla. & sic de alijs seq⁹. n. iste non est for. vl pla. nec sic de ceteris. ergo non pot esse aliquis illoz. C⁹terit⁹ pposita mibi p⁹ pte illi⁹ copulatiue: nego ea qd iste homo no e for. nec pla. nec sic de ceteris. Et cum proponitur mibi iste est for. dubito iste e pla. dubito: & sic ulteri⁹ pponedo. & tuc qn arguit suppono qd pater illius pponat sic hoc est Joanes: tuc hec propositio h e Joanes posteri⁹ erit vera sic significat do p⁹cise: d⁹ vt prius: dubitudo vtz ipa sic significabit p⁹ se. non. n. ppter b est Joanes q: pater sic coponet. pos/ set. n. copone qd hoc eet asin⁹ & tn non ita esset. Ad vl/ timu qn arguit qd stat qd b erit hoc & b non erit for. R⁹ideo qrendo an demostres for. futuz vl non: si non: ni/ bil pcludit arg⁹: si sic: nego copulatiua illa. Et tuc si ar/ guit hec psequetia no valet demostrado for. b erit b⁹ g⁹ b erit for. R⁹ideo negando illd qd non sequat. Et si arguit: iste homo poterit prio vocari pla. & b cu ceteris requisitis. ergo li. pla. poterit ipz vere significare: & pro illo suppone & p pseques illa propositio poterit ee vera iste est pla. & sic poterit esse pla. Ad istd dicit negado ista vltima psequetia: sicut non seq⁹: b potest esse vera tu es asin⁹. ergo tu es asinus. Sed contra: iste modus arguedi generalr tenet: hec est vera tu es homo que precise si/ gnificat & primarie te esse hominem ergo tu es homo: & p pns tenet talis modus arguedi respectu talis tu es asi/

nus. R⁹ideo qd b⁹ tenet cu tali medio cu quo tn non arguebat. seq⁹. n. hec propositio e vera iste homo e asi/ nus que precise primarie significat sic: ergo iste homo e asinus: sz negat minor. vnde dato qd li asinus solu signi/ ficet qd iste homo: tuc ita b⁹ esset concededa ista: iste ho est asinus: sicut iste homo est homo: lz nunq concedere/ cuz mibi pponeret. Et si qrit qd no concedis ea: r⁹ideo qd non mibi placet. & causa est: quia licet possibile sit ipaz significare me hominem esse: tamen in rei veritate non sic significat qualitercuqz casum ponas: hec autem & similia magis patent in obligationibus.

Et licet hec sint probabiliter dicta tam⁹ gra/ tia alicuius variationis & vt pu/ to veritatis dico qd aliquis est for. ex eo qd vocat tali no/ mine for. autentica siue stabili impositione. primo naqz summo illud verbum vocatur non vt dicit actuz sed ha/ bitum. stat eniz qd aliquis sit for. licet ab aliquo actualiter non nomine. Item dico nomine pprio: q: si vocaret nomine appellatio autentica impositione: non ppter hoc de ipo verificaret talis termin⁹ siue significatu illi⁹: sicut sunt isti termini vl nomia appellatiua: homo aial: lupus: equus: & huiusmodi: vñ no seq⁹ tu vocaris equus autenti/ ca impositione. ergo tu es equus. D⁹ vltimo autentica impositione: q: si aliqs fuisse in baptisinate vocat⁹ for. & tunc alius vl ipemet vocaret ipm pla. q no se h⁹et p mo/ dum autentica imponedi: talis non ppter hoc esset pla. immo si for. proprii nominis oblit⁹ esset & a tota comu/ nitate vocaret pla. no ppter hoc esset pla. q: nominatio illa forte non esset autentica impositio. voco ergo autenti/ ca impositionem illa q fit in baptismo aut eqpollentis quo ad hoc: qd dico ppter denominationes q h⁹itar apd infideles. Est aut autentica impositio illa que consurgit in creatione pape vl imperatoris aut noui religiosi ordinez iratis cui non autente simili pot ipoi atqz mutari. Ex/ qb⁹ seq⁹ qd aliqs e for. q aliqui erit pla. & no for. & aliqs est pla. & no for. q p tota vita sua fuit for. dato qd aliquis sit iam for. ex impositione facta in baptisinate: & aliquan/ do erit papa i cuius creatione nominabitur pla. & ita pro altera parte similiter dicat.

Contra istam opinionem est vnum forte argumentum: na data posi/ tione sequitur qd huiusmodi termini for. pla. non sunt ter/ mini predicamenti substantie: proba pns: q: de eodem pnt affirmatiue verificari & no verificari successiue pter corruptione subiecti. g⁹ sunt termini accidentales conota/ tiui: pna p⁹ p descriptionem accidentis ponentez qd acci/ dens est qd adest vl abe⁹ r⁹. Ad istud argumetu r⁹det negado pns: pro cuius declaratione est notadum qd ille terminus est in predicamento substantie saltim directe q: p reductionem multi sunt termini accidentales de qbus alias dicit q est termin⁹ simplex & non significat nisi sub/ stantia distincte: ita qd non significat aliqd q se heat p mo/ duz accidentis. Ex quo p⁹ qd isti termini for. & pla. sunt in predicamento substantie: cum ipi non significant disti/ cte aliqd qd se heat p modu accidentis. Sed iste termi/ nus albu est b⁹ predicamenti accidentis q: significat aliqd per modu accidentis puta albedine & ita de alijs dicat. Et tuc ad diffinitione accidentis. accidens est qd adest vl abest r⁹. hic est dicenduz qd si diffinitio illa sic intelligat quemadmoduz aliqui explanant ipsam: v⁹ accidens est terminus vniuersalis predicabilis denominatione de sub/ iecto affirmatiue & negatiue successiue preter corruptio/ ne illius p quo supponit. Dico qd ista e falsa: nec e de in/ tentioe p⁹ dorphirij seu Aristotelis. vñ p⁹ qd iste termin⁹ ho est predicamenti substantie directe non terminus acci/ dentalis: & tn pot verificari affirmatiue & negatiue pter corruptione illi⁹ pro quo supponit. naz aliqua est pars in homine v⁹ totu pter digitum q non est ho cum sit ps: & erit ho p abscissione digiti. Si at itelligat p⁹ dea diffini/ tio sic: accidens est qd adest & abest r⁹. i. pot inherere ma/ terie p⁹me: & no inherere pter subiecti denominationis cor/ ruptioez: sic concedo diffinitionem: & statim p⁹ qd nec for.

nec pla. est accidens. Notanter dico ppter subiecti corrup-
 tionis denominatione. q: duplex est subm. v3. Inbessionis
 & hoc est materia pma: aliud vero est subm. denominatio
 nis: & hoc est copositum ex ma & forma: non d3 diffinitio
 illa intelligi de pmo subiecto: q: sic anima intellectiva esset
 accidens: sed de secundo vt nali pbia h3 videri. Alterius
 nota q: licet negem illos terminos accidentales vel aliquid
 predicamti accidentiu3: non tñ nego ipsos esse terminos
 conotatiuos & quoscūq; terminos in cōcreto significātes.
 voco autē tñmū cōnotatiuū quēcūq; significātē distincte &
 adequatū suū significatū & aliquid q se habz ad illud per
 modū forme. vñ ille terminus album est cōnotatus q: si
 significando album significat albedinē que se h3 per modū
 forme: similr ille terminus hō significat hoīem significan-
 do aiām vel humanitatē que se h3 ad hoīem per modū
 forme: si ergo aliquis terminus significādo suū adequa-
 tum significatū significat aliqd per modū forme subalis
 terminus talis est terminus subalis. Si vero significando
 tale significatū significat aliqd per modū accētis: tūc
 est terminus accētalis. si vero nec per modū subī nec acci-
 dentis: tūc vō nō est terminus accētalis nec subalis. Ex
 p̄dicatō vero sequit q: quilibz terminus subalis est in p̄-
 dicamēto sube: sicut iste terminus deus nec quilibz termi-
 nus accidentalis est in p̄dicamēto aliquo: nouez accētū:
 sicut isti termini iustus & sapiens vel ipsoz abstracta in sua
 maxia cōitare: qui sunt termini equiuoci & analogi sed de
 hoc alias in materia cōsequentiā: quare tē.

Utrum aliquis terminus cōis sit alio cōmuniōr.
 Utra mām superius tactam duplr: vtrum
 aliquis terminus cōis sit alio cōior: vel oēs
 termini cōes sint eque cōes: in qua mām sunt
 dne opiones. Prima ponit q: nullus termi-
 nus cōis est reliquo cōior: q: quilibet infinita
 significata significat. Secda ponit q: vñ est
 aliquis terminus cōis reliquo cōmuniōr.

Contra p̄maz opiononez arguit sic. nullus ter-
 minus cōis est reliquo cōior: igit per idē
 nullus est reliquo superior: p̄ns est p̄ p̄m. vbi ponit q: in
 omni p̄dicamēto est dare vnū genus sup̄mū: & gene-
 ra intermedia sant inferiora: p̄ns p3: quia ad hoc q: aliquis
 terminus sit superior: o3 q: sit cōior. Secdo q: sicut p̄me
 sube sant magis sube q̄ scde ita species sunt magis sube
 q̄ genera: & hoc nō foret verum nisi illa que Aristo. vocat
 magis subas forent: minus cōia igitur positio falsa: minor
 p3 per p̄m caplo de suba: vbi dicit q: plus in genere q̄
 in specie determinatio sit: & iterū scdarum subarū magis
 suba est species q̄ gen. Tertio sequit q: nulla esset p̄-
 dicatio directa nec aliqua indirecta: p̄ns t3: q: p̄dicatio dire-
 cta est q̄ superior p̄tur de inferiori suo: & p̄dicatio indire-
 cta est q̄ inferior p̄dicat de superiori suo vt anial est hō. si
 ergo nullus terminus est reliquo cōior: & per p̄ns nec su-
 perior: q: frustra fieret: talis sup̄ioritas g° cōclō falsa: mul-
 ta alia argumenta possent fieri h̄ istā opionē que ḡra bre-
 uitatis dimittunt. Dicit g° q: aliq̄ tñmū ē vñ reliq̄ cōior:

Sed contra istaz opiononez arguit cuiuslibet
 termini cōis cōmunitas attēdit
 penes multitudinē significatoz: sed eque multa signifi-
 cat vnus terminus cōis sicut reliquū igit. p̄ns p3 cum ma-
 ior: & minor. p̄bas. Itaz quilibet terminus cōis significat
 infinita: sed nō plura signat aliq̄ q̄ infinita ergo nlls tñmū
 est reliquo cōior: p̄ns p3: & maior. p̄bas. de illb tñmō
 hō: q: significat oēs hoīes p̄teritos p̄ntes & futuros possi-
 biles & imaginabiles. Ad istud argm breuiter r̄ndet q:
 cōitas termini nō attēdit penes multitudinē significatoz:
 q: iste terminus hō alb° est inferior: ad li hō & nō plura signi-
 ficat: eo q: significat esse q: significat ille terminus hō: & p̄ter
 hoc oēm albedinē. Sed ideo d̄ aliquis terminus reliquo
 cōior: q: de tali p̄t vlr p̄dicari & nō eōuerso. vel saltim nō
 sibi repugnat: id ille terminus anial est superior: ad illū ter-
 minū hō: q: hec est vera p̄dicatio: ois hō est anial & hec
 est falsa oē anial est hō. Et notāter d̄ vel saltim nō sibi re-
 pugnat. q: ille terminus: iste sol est inferior ad illū terminū

sol: & tñ vnūuersalr predicat de eodē. dicēdo ois sol est iste
 sol. de his tñ alias in cōsequentijs dicetur.

Contra istam opiononez arguit hec p̄pō est
 va ois hō est sol. igit ille ter-
 minus hō nō est illo tñmō sol. cōior & per p̄ns nec aliquis
 alius. p̄ns bona & anis p̄bas. Itaz omnis hō est ois hō.
 sol. est hō igit sol. est omnis hō. p̄ns p3 & anis p̄batur. ille
 hō est ille hō: & ille homo est ille hō. & sic de alijs. ergo ois
 hō est ois hō. p̄ns p̄bas. nam sic sequit ille hō est ille hō
 & ille hō est ille hō & sic de alijs. ergo ille hō est ille hō & il-
 le & iste. & sic de alijs. & vltra igitur omnis hō est ois hō.
 p̄ns patz. q: ex opposito p̄ntis sequit oppositūz anis. se-
 quitur. n. aliquis hō nō est ois hō igitur iste hō non est ille
 hō: & ille & sic de alijs. Secdo arguit aliquis hō est q: est
 omnis hō igit hō est ois hō: p̄ns bona & anis p̄bas. Itaz
 aliquis hō est & qlibet hō est ille igit aliquis hō est qui est
 omnis hō. p̄ns bona & anis p̄bas. q: anis est vna copulati-
 ua cuius p̄ma pars est vera. & scda pars est vna vlis cuius
 qlibz singularis est va cū p̄ma parte ergo ipsa vlis est va
 cum p̄ma parte. & per p̄ns tota copulatiua va. p̄ns p3 cū
 maiori & minori. p̄bas. Itam quacūq; singulari scde p̄tis
 data illa est va cū p̄ma parte demfando entz sol. hec ē va
 aliquis hō est & ille est ille: silt demfando pla. hec est vera
 aliquis hō est & ille est ille. Tertio arguit: aliquis hō ē
 omnis hō igit ois hō est omnis hō: p̄ns est bona: & anis ē
 tibi dubiū igit p̄ns nō est ate negandū q: illa p̄ns est bona
 arguit. sequit. n. sol. est omnis hō igit ipse est ois hō: si ē
 omnis hō: vel nō est omnis hō: si est ois homo habet in-
 tentum. si nō est ois hō & omnis hō est igit aliquis est hō
 q non est sol: & per p̄ns sol. non erit omnis hō q: est oppo-
 situm anis. Silt si sol. est omnis hō & pla. est hō vel erit
 hō erit igit sol. & pla. q: est & per idem ois homo. p̄ns p3
 q: arguit a termino stāte cōfufe & distributiue ad suū infe-
 rius cū debito medio. silt si sol. est ois hō igit sol. erit ois
 hō qui erit. p̄ns p̄bas. Itam in ista p̄pōne sol. erit ois hō
 distribuit li hō p̄o oī hoīe & hoc respectu vbi de futuro
 igit distribuit p̄ oī hoīe q: erit & si sic p̄ns est bona: q̄re tē.

Ad ista tria argumēta respondet. Ad p̄m ne go tā
 p̄mā q̄ scdam p̄ns: nego p̄mā q: nō ar-
 guitur iductiue sicut argm ostēdit reducere: deberet. n. sic
 arguit: ille hō est ois hō & ille tē. igit omnis hō est ois hō.
 p̄ns bona & anis est falsum: p̄t tñ dubitari: palma p̄ns. q:
 dubitat an arguat ex impossibili an ex vero rōne alteri? de
 monstratiōnis p̄ntue a pte vtriusq; extremi: nego scdam
 p̄ns q: arguit a copulatiua ad p̄pōnez de toto extremo
 que quidē significat q: aliq̄ hō est ois hō. Uñ est no-
 tandū q: quicūq; illum terminū & sic de alijs. p̄cedit vna
 p̄pō copulatiua: tunc tota p̄pō est copulatiua: vt ille hō
 est ille hō & sic de alijs. qñ vero talez terminū p̄cedit vna
 p̄pō de copulato extremo tunc tota sine aliqua distribu-
 tiōe est de copulato extremo. vt ille hō est ille hō & ille. &
 sic de alijs. si autē talem terminū p̄cederet vna p̄positio
 de simplici subto & p̄dicato talis p̄pō posset tā copulatiua
 q̄ de copulato extremo: vt hec iste hō est ille hō. & sic de
 alijs. id p̄positio talis ē distinguēda h3 cōpōnez & diuisio-
 nē. & tunc in sensu diuiso p̄t concedi diuersis demfatis p
 li iste a parte p̄dicati in sensu autē cōposito est simplr negan-
 da. Ad scdm argm enz arguit q: aliquis homo est qui
 est omnis hō igit: p̄cedēdo p̄ns: & negando anis: ad p̄ba-
 tionez illius anis nego p̄mo negādo p̄nam: q: anis est pos-
 sibile & p̄ns impossibile. vnde dato q: non esset nisi vnus
 homo masculus hec esset vera aliquis hō est & quilibz ho-
 mo est ille: & hec est falsa aliquis homo est qui est omnis
 homo: q: ex ipso sequitur statim q: aliquis hō est aliqua
 mulier q: est impossibile: & q: illud sequat patet. q: necis
 aliqua mulier est licet non sit necessarium aliquēz hominē
 esse. Uernitamen si ex illo antecedente concluditur
 q: aliquis homo est qui est quilibet homo. concedo con-
 sequentiā: & nego antecedens. & tunc ad argumentū:
 antecedens est vna copulatiua cuius p̄ma pars est ve-
 ra & quilibet singularis scde partis est vera cū p̄ma par-
 te igitur. Itūc dicit q: quilibet singularē esse veram

et in prima parte potest intelligi dupliciter collectiue et diuisiue: copulatiue nego quod quilibet singularis scilicet partis est vera cum prima parte. quod tunc equiualeat huic aliquis homo est et ille homo est ille et ille homo est ille. et sic de alijs. modo certum est quod hoc est falsum. si autem intelligitur diuisiue concedo quod quilibet singularis scilicet partis est vera cum prima parte ut probatur argumens. et si ex hoc inferatur quod illa ueritas est uera cum prima parte. nego primum: oportet enim quod quilibet singularis scilicet partis est uera cum prima parte collectiue. hoc autem falsum ut dictum est.

Ad tertium respondetur negando primum illam aliquis homo erit omnis homo igitur omnis homo est omnis homo: nisi forte argueretur ex impossibili. de enim. et bene quod illa propositio aliquis homo erit omnis homo est impossibilis: sicut et ista aliquis homo erit omnis homo si arguitur aliquis homo erit quilibet homo negando primum iterum: et tunc ad argumentum concedo quod homo non est omnis homo et quod aliquis est homo qui non est homo. et ex hoc non sequitur quod homo non erit omnis homo cum arguitur sic homo est omnis homo et prole. qui est uel erit. erit homo. igitur et cetera. nego primum: et tunc ad argumentum ibi arguitur a termino stante confuso et distributiue. dico quod non distribuitur homo nisi pro omni homine qui tunc erit demonstrando pro quo illa propositio uerificatur. ideo debet sic argui homo. erit omnis homo. prole. qui est tunc erit homo igitur homo. erit prole. prima est bona. sed negatur minor. sicut non sequitur tu diceris ab asino iste est asinus demonstrando asinum futurum per mille annos igitur tu diceris ab illo. annis enim est uerum ut patet per exponendum uel per resolutionem et consequens falsum.

Ad aliam confirmationem cum arguitur homo. erit omnis homo igitur homo. erit omnis homo qui erit. nego primum. et tunc ad argumentum in illa propositio homo distribuitur li homo respectu uerbi de summo igitur li homo distribuitur pro omni homine qui erit. nego primum. sed scilicet sequitur quod li homo distribuitur pro omni homine que erit in tali uel tali. Ad hoc enim quod li homo deberet distribui pro omni homine qui erit oportet quod distribuat respectu huius ubi erit a parte subiecti: et non a parte predicati: sicut dicendo omnis homo est homo. sed certum est quod illa propositio est impossibilis. Ceterum leuiter potest concedi propositio illa homo. erit omnis homo qui erit: sic arguendo ut prius. homo. in. a. istanti erit omnis homo qui erit igitur homo. erit omnis homo qui erit: prima patet et annis probatur. ista homo. in. a. istanti erit homo qui erit in. a. istanti et nihil erit homo qui erit quoniam illud erit homo. igitur et cetera. prima patet ab exponendis ad expositam. et antecedens probatur ut suppono in casu. Ex hijs omnibus patet possibilitas istarum propositionum homo. erit omnis homo homo. sicut omnis homo homo. potest esse omnis homo: que consequenter negantur tanquam impossibilia.

Amplius ad principale arguitur quod omnis homo est homo. nam tunc homo. est homo igitur homo est homo. prima patet. ab exclusiua ad suas ueritates de terminis transpositis. et annis probatur sic. propositio uera et affirmatiua de parte cuius principale uerbum non est affirmatiuum nec cuius predicatum est terminus distributus significans quod tantum homo. est homo et qualitercumque sit talis propositio sic est igitur sic est quod tunc homo. est homo prima patet cum minor et maior arguitur. quod illa propositio homo. est homo significat quod tantum homo. est homo ergo. annis probatur. istam illa propositio significat tunc homo. esse hominem sed quicquid et qualitercumque est homo. esse hominem est tunc homo. esse hominem. et per primum illa propositio significat tunc homo. esse hominem igitur eadem significat tunc homo. esse hominem. et per primum illa significat quod tunc homo. est homo quod erat probandum. Et quod homo. esse hominem sit tunc homo. esse hominem. patet per exponendum. et etiam per illam primum necessarium homo. esse hominem est tantum homo. esse hominem igitur homo. esse hominem est tunc homo. esse hominem quod quilibet propositio conuertitur cum seipsa dictioe exclusiua posita a parte predicati. Secundo arguitur. homo. et omnis homo non dicitur et homo. est et omnis homo igitur homo. est omnis homo. prima patet et maior probatur. quod suum oppositum est falsum. homo. et omnis homo dicitur. quod sequitur homo. et omnis homo dicitur et homo. est homo igitur homo. et homo. dicitur. primum falsum et prima patet a termino stante confuso et distributiue. Tertio arguitur homo. est omnis homo si potest esse homo. est omnis homo sed potest esse homo. est omnis homo igitur homo. est omnis homo. prima patet. a. conditionali cum suo antea ad suum primum. et similiter minor: et maior probatur. quod si illa con-

ditionalis est impossibilis igitur sicut illa prime significat impossibile est esse igitur non potest esse sicut illa prime significat et illa prime significat quod homo. est omnis homo si potest esse quod homo. sit omnis homo igitur non potest esse quod homo. sit omnis homo si potest esse quod homo. sit omnis homo. primum falsum et implicans dictorium. quod potest esse quod homo. sit omnis homo si potest esse quod homo. sit omnis homo: cum idem sit antecedens et consequens.

Ad ista tria argumenta respondetur. Ad primum nego quod tunc homo. est homo. et ad probationem nego quod illa propositio homo. est homo significat quod tunc homo. est homo. sed ipsa ueritas significat tunc quod homo. est homo ita quod li tunc determinat li significat Ceterum ad argumens. illa propositio homo. est homo significat homo. esse hominem: concedo: sed quicquid est homo. esse hominem est tunc homo. esse hominem: concedo igitur quod propositio illa significat tunc homo. esse hominem. hinc de distinguendo de li tunc: eo quod potest determinare li homo. esse hominem uel li significat si determinat: li significat concedo primum et primum. si autem determinat precise illam oronem infinitiue nego primum et primum. et ulterius patet prima cum inferatur quod illa significat quod tunc homo. est homo: nego primum. quod tunc li tunc in antecedente non determinat li homo. esse hominem sed li significat: ideo deberet sic concludi quod illa propositio significat tunc quod homo. est homo et hoc est uerum: si li tunc determinat li significat: non obstante hoc: potest concedi quod illa propositio homo. est homo significat quod tunc homo. est homo. ex hoc tunc non sequitur quod illa propositio tunc homo. est homo sit uera. quod non significat illud prime sed secundarie. sicut non sequitur. hec propositio homo est animal est uera. et ipsa significat hominem esse asinum igitur hominem esse asinum est uerum uel hec est uera homo est asinus et eadem est que illa propositio homo est animal non significat hominem esse asinum prime sed secundarie: eodem modo potest dici in proposito. Ad secundum nego quod homo. et omnis homo non dicitur. quod ex illa sequitur quod homo. et nullas homo ueniunt quod est falsum. et quod dicitur ulterius quod suum oppositum est falsum. concedo de opposito contrario. nego tunc de opposito dictorio: id dico quod hec est falsa homo. et omnis homo dicitur: sicut illa. homo. et omnis homo non dicitur: nec illa sunt dictoria: ex quo utrobique ille terminus homo stat confuso et distributiue. Et si quis de dictoria illius homo. et omnis homo non dicitur: dico quod illud est. omnis homo. et aliquid quod est homo dicitur quod est uerum. Sed forte arguitur probando illam primum negata. homo. et omnis homo dicitur. quod homo. est et omnis homo est et homo. non est omnis homo igitur homo. et omnis homo dicitur. prima patet ab exponendis ad expositam. Respondetur negando primum: sed solus sequitur quod homo. differt ab omni homine quod est uerum: nec ibi arguitur ab exponendis ad expositum. quod illa propositio homo. et omnis homo differunt non debet exponi ratioe li differt: sed resolui ratioe li homo. tenendo quod sit terminus communis. et si non sit terminus communis ratioe illius signi omnis. sic arguendo. homo. et homo differunt et nihil est homo quin illud et homo. differunt. igitur et cetera. et tunc conceditur consequentia et negatur minor.

Ad tertium respondeo negando illam. homo. est omnis homo. mo si potest esse quod homo. est omnis homo. et concedo quod ipsa est impossibilis. quod illa est uera conditionalis falsa. et tunc quod concluditur quod non potest esse quod homo. est omnis homo et cetera. dicitur distinguendo illam: eo quod li non potest potest eadem supra totam conditionatez aut supra prima partes solus: si primo modo concedo eadem: quod tunc significat quod hec propositio est impossibilis homo. est omnis homo si potest esse quod homo. est omnis homo et hoc est uerum. et cum proponitur eius dictorium. homo. potest esse quod homo. est omnis homo et cetera. Dico hic consilium quod li potest potest cadere supra prima parte solus uel supra totum sequens. si cadit supra prima partes concedo illam conditionalem. et tunc non est dictorium illius negatiue pcesse. si autem cadit supra totum sequens nego eadem. quod tunc illa significat quod homo. propositio est possibilis homo. est omnis homo si potest esse quod homo. est omnis homo. quod est falsum. et tunc uerum est quod illa affirmatiua dicitur negatiue pcesse. si uero in illa propositione non potest esse quod homo. sit omnis et cetera. et negatio cadit supra prima parte nego eadem tanquam impossibilem. eo quod tunc significat quod si potest esse quod homo. est omnis homo non potest esse quod homo. est omnis homo: quod est falsum et impossibile. Ceterum potest responderi et melius: cum proponitur non potest esse quod homo. est omnis homo. concedo eadem eo quod illa negatio non necessario cadit supra totum sequens. et non terminatur in aliqua parte illius conditionalis. Si tunc proponitur potest esse

q̄ for. est omnis homo &c. distinguitur sicut prius: eo q̄ non ita necessitat ly p̄t transire supra totum sequens sicut ista neg^o nō. Et si ex b̄ concluditur q̄ impossibile est for. currere si possibile est for. currere: & impossibile est te stare si tu potes stare: & impossibile ē te eē sopbista: si tu potes eē sopbista. cōcedūtur oīa illa.

Amplius Arguitur ad p̄ncipale sic: oīs hō est for. igitur for. ē oīs hō: p̄na p̄z: & aīis pbatur: oīs hō vel nō oīs hō est for. igitur oīs homo est for. p̄na pbatur sic: omnis hō: vel nō oīs hō ē for. igitur hō vel nō oīs homo ē for. & nihil ē hō vel nō oīs hō q̄n illud sit for. & si sic for. ē oīs hō. p̄na p̄z ab exposita ad suas exponētes. C̄ Similiter si oīs hō vel nō oīs homo est for. & oīs hō v̄l nō oīs hō ē oīs hō igitur oīs hō ē for. C̄ Similiter oīs hō v̄l nō oīs hō est for. igitur t̄m for. ē hō vel nō omnis homo & p̄ p̄ns for. ē oīs hō: p̄na p̄z ab v̄lī ad suam exclusivā de terminis trāspōsitis. C̄ S̄līr si oīs hō vel nō oīs hō ē for. pla. ē hō vel nō oīs hō igitur pla. est for. & p̄ idē cicerō ē for. & si sic for. ē oīs hō:

Propter ista argumenta forte negat p̄ncipale aīis v̄z oīs hō vel non oīs hō est for. C̄ Contra nō oīs hō ē for. igitur oīs hō v̄l non oīs hō est for. p̄na p̄z a pte disuncti ad totū disunctū. C̄ S̄līr iste hō vel non oīs hō est for. & iste hō vel nō oīs homo est for. & sic de alijs igitur oīs hō vel non oīs hō ē for. consequentia patet a singularibus ad v̄niversalem & q̄ sint eius singulares p̄z q̄z alicuius v̄niversalis sunt sim̄gulares & non videt q̄ alicuius nisi illius date igitur &c. C̄ Secundo arguit sic aliquo mō for. est oīs hō igitur for. est oīs hō: p̄na p̄z ab inferiori ad suū superius sine impedimēto: & aīis arguit isto mō for. ē oīs hō dem̄fando modum quo for. est hō: & iste ē aliq̄s modus igitur: p̄na p̄z & aīis pbatur: q̄z isto mō for. ē hō & isto mō nihil aliū a for. est hō igitur &c. p̄na p̄z ab exponentib⁹ ad expositā. C̄ Cōfirmatur oīs hō ē for. isto mō: igitur isto mō for. ē oīs hō: consequentia p̄z ab vno p̄uertibili ad reliquū: & aīis sic arguitur t̄m isto mō for. est hō igitur oīs hō ē for. isto mō: patet p̄na p̄ illam regulā ab exclusivā ad suā v̄lem: & v̄lītra ergo oīs hō est for. p̄na p̄z ab inferiori ad suū superi⁹ a parte p̄dicati cū dictione exclusivā addita subis: aīis aut p̄ncipale est v̄ez. s̄. t̄m isto mō for. est hō v̄t p̄z p̄ exponētes. C̄ Tertio h̄ pp̄o est polis for. est oīs hō & plures homines sunt hoīes igitur: aīis pbatur: q̄z p̄t eē sicut ipsū p̄marie significat ergo illud ē pole: p̄na p̄z p̄ distinctionē p̄positionis polis aīis arguit sic: p̄t ita esse q̄ for. ē oīs hō & capio & plures hoīes sūt & sic aīis p̄marie significat igitur &c. p̄na p̄z & aīis pbatur & capio illā copulativā p̄t esse q̄ for. est oīs hō & plures hoīes sunt: ista copulativa est v̄a: q̄z v̄traq̄ eius pars est v̄a sicut p̄z: tūc sic illa copulativa ē vera v̄t p̄z ergo ita ē sicut illa p̄marie significat & ipsa p̄marie significat q̄ p̄t eē q̄ for. ē oīs hō & q̄ plures hoīes sunt igitur ita ē q̄ p̄t esse q̄ for. est oīs hō & plures hoīes sunt p̄z p̄na ab vno p̄uertibili ad reliquū.

Ad ista tria argumenta r̄s̄det ad p̄m̄ cūz d̄r: oīs hō vel non oīs hō ē for. igitur omnis hō est for. dubito illam p̄na p̄z eo q̄ signū v̄lī an tecedente p̄t distribuere totū disunctū vel solū p̄nam partem disuncti: si aut̄ distribuit totū disunctū concedo p̄nam: v̄t argumenta pbatur: & nego aīis: q̄z tūc aīis significat q̄ oē q̄ est hō vel nō oīs hō ē for. q̄ est falsū & ipole: & tunc ad p̄m̄ argumentū q̄n arguit: non oīs hō ē for. igitur oīs hō vel nō oīs hō ē for. nego p̄na p̄z: & tūc ad regulā dico q̄ intelligit q̄n notā disunctōis vel disunctū nō p̄cedit termin⁹ h̄ns v̄z p̄fundēdi p̄fuse & distributivē: v̄l p̄fusetm̄: q̄z n̄ seq̄t tu differes ab asino g^o tu differes ab hoīe v̄l ab asino q̄z aīis ē v̄ez & p̄ns s̄līr nō seq̄t iste termin⁹ hō significat p̄marie hoīez ergo iste termin⁹ hō significat p̄marie hoīem vel asinū &c. & sic de isinitis. C̄ Ad aliū argumentū q̄n dicebat iste hō vel non oīs hō est for. & iste & oetera igitur oīs hō vel non oīs hō est for. C̄ Dico ad h̄ dubitandū p̄nam eo q̄ ly vel in oībus singularibus aīiscedentis p̄t teneri in sensu composito vel d̄niso si in sensu

d̄niso nego p̄nam in eo q̄ q̄lī singularis i ante est verae quelibet .n. tunc significat q̄ iste hō ē for. vel nō oīs hō ē for. & h̄ est verum: & v̄terius dico q̄ iste non sunt singulares illius v̄līs demonstrate sed illius oīs hō ē for. vel non omnis hō: si autē ly vel teneat in sensu cōposito concedo cōsequentia & nego aīis eo q̄ multe singulares aīis sūt false: h̄ enī dem̄fato pl. est falsa: iste hō vel non oīs hō est for. eo q̄ ip̄a significat: q̄ h̄ q̄ est iste homo vel nō oīs hō est for. q̄ est falsum: d̄z .n. sic resolui: h̄ est for. dem̄fando platonem & hoc est iste hō vel non oīs hō igitur iste hō vel non oīs hō est for. Et si arguit nō oīs hō est for. ergo iste hō dem̄fato pla. vel non oīs hō est for. nego p̄na p̄z: & si allegat regula q̄ a pte disuncti. Dico q̄ regula t̄z q̄n ly vel tenet d̄nisiue & non collectivē q̄lī h̄ sit intelligēdū d̄icetur inferius: & sic p̄z quō ista pp̄o oīs hō vel nō oīs hō est for. est falsa si ly oīs distribuit totū subiectū. Si autem signū v̄lī distribuat partē p̄mā disuncti: nego p̄nam p̄ncipalē: & concedo aīis eo q̄ ip̄sū tūc significat q̄ oīs homo est for. vel non oīs hō est for. vel saltim q̄ for. ē oīs homo vel non oīs hō: tenendo ly oīs sicut prius: & tunc ad p̄mū argumentū nego p̄nam: q̄z nō arguit ab exposita ad suas exponētes: s̄ sic d̄z exponi hō vel nō oīs hō est for. & nihil est hō quin illud vel non oīs hō est for. igitur &c. & sic p̄z veritas exponentium. C̄ Ad aliud cū arguitur: oīs hō vel non oīs hō est for. oīs hō vel non oīs hō ē omnis hō igitur oīs hō est for. nego p̄nam: nec est syl̄lus in sc̄da figura: eo q̄ maior: extremitas non p̄dicat de minori in p̄clōne: sed solū p̄z de pte: deberet igitur inferri talis p̄clō oīs hō vel non oīs hō est for. vel non oīs hō: vel sic aliquid q̄ est oīs hō vel non oīs hō est aliquid q̄ est for. vel non oīs hō: si modus .n. ille arguendū valeret pbaret q̄ hō est asinus sic arguendo: oīs hō vel asinus est asinus omnis hō vel asinus est hō igitur hō est asinus: non debet talis p̄clō inferri sed sic aliquid q̄ vel asinus est hō est aliquid q̄ vel asinus est asinus. C̄ Ad aliud cū inferit q̄ t̄m for. ē homo vel non oīs hō nego p̄na p̄z: nec ibi arguit ab v̄lī ad suam exclusivā de terminis trāspōsitis: q̄z non fit de subo p̄dicatū nec eē: & si q̄rit de exclusivā illius v̄līs: dico q̄ est ista: tantum for. vel non oīs hō est hō: ita q̄ ly nō oīs non teneat se a pte subiecti: eodē mō est dicēdum de ista omnis hō vel asinus est hō q̄ eius exclusivā non est h̄ t̄m homo est hō vel asinus: sed h̄ t̄m hō vel asinus est hō: q̄ vera est v̄t p̄z per exponētes. C̄ Ad v̄ltimū cū arguit si omnis hō vel non oīs hō est for. pla. ē hō vel non oīs hō igitur pla. est for. nego p̄nam: q̄z plus p̄dicat in minorē q̄ distribuat in maiorē: s̄ deberet sic argui oīs hō &c. pla. est homo igitur pla. est for. vel non oīs hō q̄ est v̄ez. C̄ Ad secundū argumentū p̄ncipale cū arguebat aliquo mō for. est oīs homo igitur for. est oīs hō: nego p̄nam: q̄z arguit ab inferiori ad suū superius euz distributione & cā est: q̄ ly homo in ante stat p̄fuse & distributivē: & restringit p̄ istū terminū aliquo mō qui cadit t̄a supra subiectū q̄ supra p̄dicatū: sed in p̄nte ly hō stat p̄fuse & distributivē sine ali qua restrictione: arguit enī ibi ac si argueret oīs hō albus currit igitur oīs hō currit. C̄ Ad p̄firmationē cū pp̄oīs oīs homo est for. isto mō: nego: tunc ad argumentū: t̄m isto for. est hō igitur &c. nego p̄nam: q̄z in ante ly isto mō cadit supra subiectū & p̄dicatū & ipsam restringit: in p̄nte aut̄ cadit supra solū p̄dicatū: ideo si sic argueret: t̄m isto modo for. est hō igitur isto mō oīs homo est for. p̄cederē consequentia & p̄ns: q̄z sue exponētes sunt vere. s̄. isto modo hō est for. & isto mō nihil est hō q̄n illud est for. igitur &c. si enim iste modus arguendū valeret per idem & iste: aliquid t̄m for. curreat igitur oē q̄ curreat est vel fuit for. aliquid: similiter aliquid nullū animal fuit i archa noe igitur nullū preteritū in archa noe est vel fuit aīal aliquid: & t̄m v̄t patet neutra istay p̄na p̄z: ex p̄rio enī ante solū sequit q̄ aliquid oē q̄ curreat est vel fuit for. ex 2° similiter sequitur q̄ aliquid nullū aīal preteritū in archa noe est vel fuit animal. C̄ Ad tertium p̄ncipale nego q̄ h̄ sit possibilis for. est omnis hō & plures hoīes sunt: & tunc ad argumentū: potest ita esse q̄ for. est omnis homo & plures homines

sunt igitur: respōdeo dubitādo aīis: q: ly potest vel cadit supra primā partē solūm vel supra totūm sequens si solū supra primam partē nego p̄nam et cōcedo aīis q: tunc ē vera copulatiua cuius utraq; pars est vera si autem cadit super totū sequens cōcedo p̄nam et nego aīis et tūc ad argumētū illa ē vna copulatiua cui⁹ utraq; ps ē vna nego q: sit copulatiua ymo ē vna cathegonica de copulato extrēo cuius verbū p̄ncipale ē illud vbnz pōt. Aliter dī cōcedēdo illā sine distinctiōe q: ly pōt non cadit supra scđam ptē nisi ponat ly q: quare non pōt eē copulatiua. Sed nego illam pōt esse q: soz. est hō et q: plures hoīes sūt q: cathegonica ē ex quo ly pōt cadit s̄ totū sequēs qre et c.

Amplius Arguitur ad p̄ncipale sic hō est soz. igitur oīs homo est soz. p̄na pbatur: sequitur. n. hō est soz. igitur hoīem eē soz. est vex: et per p̄ns nullū hoīem esse soz. non ē vex: p̄na p3: q: non vex et falsum p̄nertunt: et tunc vltra nullū hoīem esse soz. nō est verum igit oēm hoīem esse soz. est vex: p̄na p3 p̄ illā regulā negatio postposita et c. et si sic oīs homo est soz. **Secundo** soz. non differt ab oī hoīe et soz. est et oīs hō est igitur soz. est oīs homo: p̄na p3 cuz minor et maior pbatur sic vex est non soz. differre ab oī hoīe igitur nō soz. differt ab omni hoīe: p̄na p3: et aīis pbatur: nā h̄ ppō: de? ē nō soz. differre ab oī hoīe et ipsa est aliqd vex igit verū est non soz. differre ab oī hoīe: p̄na p3 et aīis pbatur q: ista p̄positio deus est nō ē soz. differre ab oī hoīe: et ista p̄positio est igit ipsa ē non soz. et c. p̄na p3 a negatiua de p̄dicato finito ad affirmatiua de p̄dicato infinito cuz debito medio. **Tertio** arguit sic soz. oī hoī est idē igit soz. est omnis hō: p̄na p3: et aīis pbatur: et pono q: soz. cōcludat sibi et oī homini tunc arguit: soz. cōcludenti et omni hoī soz. est idem igit oī homini soz. est idē p̄na p3 a toto copulato ad alterā partē: sicut si soz. cōcludenti et oī hoī soz. ē idē igitur alicui homini et oī homini soz. est idē: p̄na p3 ab inferiori ad suūm sup̄ius affirmatiue: pbatur aīis p̄ncipale sic: hūc soz. est idē demonstrando soz. et h̄ ē soz. cōcludenti et oī hoī igit soz. cōcludenti et oī hoī soz. ē idē.

Ad ista tria argumenta r̄sides ad primū cuz ppōit nullū hoīem eē soz. ē flz. **R̄sideo** dubitando illā: eo q: ly falsum pōt teneri i sensu composito vel i sensu diuiso: si in sensu cōposito p̄cedo eā eo q: significat q: h̄ ppō est falsa: nullus hō ē soz. si aut teneatur ly falsum in sensu diuiso: nego illā: q: suūz p̄dictorium est vex: v3 aliquem hoīem eē soz. est falsuz: q: pla. eē soz. ē falsam: et pla. est hō: eodē mō r̄sidentū est ad illam: nullū hoīem esse soz. non est vex p̄cedo ipsaz i sensu composito: et nego ipsam in sensu diuiso: et vltimus cum cōcluditur igit oēm hoīez eē soz. est vex concedo p̄nam: si ly vex in ascendēte tenebat i sensu diuiso: si aut i sensu cōposito nego p̄nam: et vltius ad regulā dico q: nō h3 veritatem i modalib⁹: et cā ē q: soluz ista negatio postposita cadit supra copulā p̄ncipalē q: tū nō deberet esse iuxta i intellectū regule vel dī q: arguit negatiōe p̄posita q: i modalib⁹ negō iuncta mō dī p̄posita vt ca⁹ modalū ofidet. **Ad 2^m** argumentū nego q: soz. non differt ab oī hoīe: et ad pbationē vex ē nō soz. et c. igit. **R̄sideo** distinguēdo aīis q: ly verum pōt teneri noīaliter resolutorie vel modaliter: si p̄io mō p̄cedo aīis et nego p̄nam: si modaliter p̄cedo p̄nam: et nego aīis: q: tūc significat q: h̄ ppō ē vera nō soz. differt ab oī hoīe q: ē falsū: et tūc ad argumētum h̄ ppō deus est ē nō soz. et c. et ipse est aliqd vex igit: nego p̄nam: nec est syllus expositorius q: ly verum in antecedēte tenet noīaliter et in p̄nte modaliter. **Aliter** potest dici itez dubitando istaz veruz est non soz. differre ab omni hoīe eo q: ly non pōt teneri infinite vel pure negative si infinite nego p̄nam: ex qua inferē q: non soz. differt ab omni hoīe: q: in illo p̄nte ly non necio tenet negative: cum ipsum nihil p̄cedat: si autem tenet pure negative concedo p̄nam et nego aīis: ad pbationē nego p̄nam: nec ibi arguit per regulā dictam ex quo in p̄nte ly nō tenetur pure negative. **Ad tertium** nego q: soz. oī hoī ē idem: et tunc ad pbationē admitto casuz: et vltius nego

istam p̄nam: soz. cōcludenti et omni homini soz. est idē igitur et c. si ly omni homini regitur ab isto participio cōcludenti: et tunc ad argumentū sibi arguit a copulato ad alteram partē: dico q: non semp tenet nisi copulatiua regatur a copula p̄ncipali et ē q: ipsam non p̄cedat signuz vel terminus h̄is vim p̄fundendi ideo iste p̄ne nō valēt tu non es homo et asinus igitur tu non es hō. Similr nō sequitur istud totūm est idem isti medietati. **Eodē mō** est dicendum in p̄posito q: p̄na p̄dicta nō v3 q: illd totū soz. et oī homini regitur ab isto termino cōcludenti et nō ab isto termino ē quare. **Ad p̄firmationē** q: dicebat si soz. cōcludenti et c. igit alicui hoī et oī homini soz. est idē. dī negando p̄nam. p̄io q: nō arguit ab inferiori ad suū sup̄i⁹: q: ly soz. cōcludenti non ē terminus inferior ad istuz terminum hoī. Vel dato adhuc q: esset terminus inferior: p̄na non valeret q: non arguit rōne totius subiecti sed solum partis: modo talis forma nō v3. Sicut nō sequitur tu es apparens asinus igit tu es aliquis asinus et tū ly aliq̄lis est termin⁹ sup̄ior ad ly apparens. **Similr** nō sequit. tu es d̄ns platonis igit tu es aliqd platonis et ly d̄ns est terminus inferior ad ly aliqd. Si tū cōcludat in argumēto p̄iori q: alicui hoī soz. est idem. p̄cedo p̄nam. et p̄ns. vex tamen si in ante p̄ncipali regit ly omni hoī ab isto termino idem p̄cedo p̄nam. et nego aīis. Et tunc ad eius pbationem hūc soz. est idē et h̄ ē soz. cōcludēs sibi et oī homini igitur et c. nego p̄nam p̄mo q: i ante ly oī homini regit a ly cōcludenti et in p̄nte regit a ly idē. Vel aliter pōt dici q: non est syllus expositorius. p̄mo q: in resoluenta solū subiecti ly soz. cōcludenti et ly omni hoī t3 se a pte p̄dicati Sed debet sic argui hūc et oī hoī soz. est idem et h̄ ē soz. cōcludens igit soz. cōcludenti et oī hoī soz. est idem et tūc conceditur p̄na et negatur maior.

Amplius ad p̄ncipale argumētū oīs hō est soz. vel hoīem esse asinum h. a. significat. Sed nullū hoīem esse asinum h. a. significat semper vniūmōdē demonstrando: igitur oīs hō est soz. p̄na p3 a disunctiua cum opposito vnius partis ad alterā eius partē et aīis est veruz in casu igit et p̄ns: et q: aīis sit vex arguit et pono q: a. sit h̄ copulatiua hō est asinus et nullus hō ē asinus. tunc isto posito p3 q: hoīem eē asinū h. a. significat q: ps copulatiue illi. s. hoīez esse asinū h. a. significat et q: quid significat ps copulatiue significat tota copulatiua vt sup̄pō: igitur et c. et per idē argumentū pbatur q: nulluz hoīem esse asinum h. a. significat q: pars illius copulatiue sic significat et c. **Cōfirmat** h̄ sic nullū hoīez differre a soz. p̄positio vera p̄ncipalē significat. et qualitercunq; p̄positio vera p̄ncipalē significat est: igitur sic est q: nullus hō differt a soz. p̄na p3 et aīis probatur. et sit. b. h̄ ppō deus est. tunc sic. nullū hoīem differre a soz. b. ppō vera p̄ncipalē significat et. b. est aliqua ppō vera igit et c. maior pbatur et aīis arguitur. q: si non p̄ponat eius oppositum v3 aliquē hoīez differre a soz. b. ppō vā p̄ncipalē significat. hoc est falsum. q: p̄ncipalē debet esse. b. ppō significat. et q: ista sint p̄dictoria p3 q: vna est vltis negatiua et alias particularis affirmatiua. **Secundo** ad idem arguitur sic et pono q: soz. et oēs alij hoīes disputēt. tūc isto casu posito soz. ē oīs homo disputās igit et c. p̄na bona et aīis pbatur sic: iste soz. et nihil aliud ab isto soz. ē hō disputās igit iste soz. ē oīs hō disputās: p̄na p3 q: sequitur iste soz. et nihil aliud ab isto soz. ē hō disputās igit tū soz. ē hō disputās et p̄ p̄ns sequitur p̄ncipalē q: oēs disputās ē soz. **Similr** si iste soz. et nihil aliud ab isto soz. est hō disputās igitur nihil aliud ab isto soz. est hō disputās. p̄na tenet a toto copulato ad alteram eius partē sine aliquo termino hūc vim cōfundendi p̄posito. tunc sic. nihil aliud ab isto soz. est homo disputās et iste soz. est homo: igitur iste soz. est omnis hō disputās. q: erat probandū. S3 iam pbatur antecedens p̄ncipale v3 iste soz. et nihil aliud ab isto soz. est homo disputās. q: hoc est homo disputās demonstrando istam soz. et h̄ est iste soz. et nihil aliud ab isto soz. igitur. p̄na p3. q: syllus expositorius et aīis est manifestum. **Similr** homo disputās ē iste soz. et nihil aliud

ab isto for. igitur iste for. et nihil aliud ab isto for. est homo disputans: pna patet per conversionem simplicem et ans etia de se p3 resolatorie arguendo. Tertio arguit tm for. est homo ergo omnis ho est for. tenet pna et ans probatur: tm homo est for. ergo tm for. e ho: ista pna arguit sequitur. n. tm homo est for. igit nihil aliud ab homine e for. pna p3 ab exposita ad vnam suarum exponentium et vltra ergo nihil no ide hoim e for. pna p3: q: aliud et no idem convertunt tunc vltra nihil no idem hoim est for. igit o e ide hoim est for. pna p3 q: negatio postposita et. et vltra sequit q tm for. est ho q erat pbandu.

Ad ista tria argumenta rñdetur. Ad p1 mu negando brevit conclusionem primam: et qñ dicitur q ibidem arguitur a disunctiva ad alteram partem nego: eo q ista non sunt dictiona hoim esse asinum. a. significat et nullum hoim esse asinum. a. si significat sunt. n. simul vera vt pbavit argumentu: sed deberet argui cum tali medio: non est ita q hoim esse asinum. a. significat: et tunc pcedetur pna et negatur minor. Ad confirmacione cu pponitur nullus hoim differre a for. b. ppõ va pmarie significat. huc dñ distinguendo ista p3 copositione et divisione in sensu diuiso concedo ca vt argumentu pbavit: tamen ex hoc non sequit q nullus homo differat a for. si autem sumatur in sensu composito concedo pnam et nego ans: eo q tunc significat q aliqua ppõ vera vel. b. ppõ vera significat pmarie nullus homines differre a for. qd falsu est. Ad secundu admissio isto casu: nego q for. est ois homo disputans: et tuc ad argumentum: iste for. et nihil aliud ab isto for. est omnis ho disputans ergo et. pcedo pnam: et nego ans: et vltimus ad ei probacione nego vtraq pnam facta: et causa est q: ly nihil continue in ante tenet infinite et in pnte pure negative: deberet igitur sic argui hoc est homo disputans et hoc e iste for. et nihil aliud ab isto for. igit iste for. et nihil aliud ab isto for. est homo disputans: et sic concedo pna et ans. Similiter ex ista ppõne ho disputans est iste for. et nihil aliud ab isto for. solu sequit q iste for. et ens nihil aliud a for. est homo disputans. Aliter potest pbabiliter dici pcededo istam iste for. et nihil aliud ab isto for. est ho disputans dicendo q ibide ly nihil est negatio infinitans cuius virtus terminatur ad istu terminu aliud ab isto for. et non transit in compositione totam: et tunc negatur ista pna qua inferitur q tm for. est homo disputans: nec sibi arguitur ab exponentibus ad expositum: q: ans e vna propositio de copulato extremo: sed si sic argueretur ans deberet ee vna copulativa talis: iste for. e ho disputans et nihil aliud ab isto for. est homo disputans: et sic conceditur pna et negat antecedens pro minori. Eode mo respondetur ad aliud negando pnam: q: ly nihil in consequente tenetur mere negative in ante vero infinite: et vlteri cu allegat regula dico q non recte arguitur per regulaz: deberet. n. sic argui iste for. et nihil aliud ab isto for. est homo disputans igitur ens nihil aliud ab isto for. est homo disputans et isto modo conceditur consequentia et consequens.

Sed contra istam responsione arguitur: ex ipsa seqt q ista sophismata sut vera: for. et nullus alius mihi rñdit et tamen plures sophiste mihi rñdent: et q. a. ppõ et nulla alia ab. a. ppõne e ppõ et tm. b. est dictionu. a. similr sequitur q aial et ho currit et tamen animal et nihil q est homo currit. Similiter sequitur q for. est aliud q pla. et nihil aliud q pla. tamen for. non est pla. Tu es aliud q asinus et nihil aliud q asinus et tamen tu non es asinus. Huc dicitur breuiter concedo omnes istas conclusiones. Arguitur tamen contra ista vltima: na si for. e aliud q pla. et nihil aliud q pla. igit for. est aliud q pla. et nihil aliud q pla. tenet pna ab vno convertibili ad reliquum: et consequens illius includit contradictione: eo q nullus terminus copulatus ex duobus contradictione: is incoplexis predicatur affirmative de isto termino for. Itē sequitur for. est aliud q pla. et no aliud q pla. igit for. est aliud et non aliud q pla. pna patet ee falsum: et consequentia probatur: eo q cum quocunq vere

predicatur terminus inferior: cum eodem predicatur ve terminus superior: dum modo terminus cui sit copulatio non aliter supponit: nec aliud significat cum vno q cu alio qualiter est in proposito. Item si aliud q pla. et nihil aliud q pla. est for. ergo for. est pla. proba consequentiam: q: si non signo certum suppositum pro quo verificatur et sit. b. tunc sic: ly nihil includit in se negatione et distributionem et ratione distributionis distribuit istum terminum aliud q pla. pro omni alio a platone et per consequens pro. b. et ratione negationis negat predicatu ab o illo p q fit distributio: igitur cum pro. b. fit distributio sequitur q a. b. negat predicatum: et si sic sequitur illud antecedens asserere. b. esse sortem et. b. non esse sortem et per ide for. esse pla. et for. non esse pla. Item ista propositio i me te nihil aliud q pla. e for. e nega igit manete isto termino aliud q pla. sbo eiusde manebit ppõ negativa.

Ad primum dico concededo consequentiam et consequens: non obstante q terminus copulatus ex contradictorijs in complexis predicatur affirmative de isto termino for. et causa est: q: pma pars istius copulati includit in se negationem cuius virtus transit ad hoc totu pla. et non aliud q pla. vnde si terminaretur ad primum terminum ipsa erit impossibilis et ideo sicut in ista for. est aliud q pla. virtus negationis incluse in ly aliud transit in hoc totum tm: pla. et sic in proposito. Ad secundum negatur consequentia et ad probationem cum quocunq vere predicatur terminus inferior et. dico q hoc sepe fallit videlicet quando terminus inferior includit in se negationem transeuntem in subsequens: vel quando terminus inferior e terminus officiabilis vel quando terminus inferior significat aliqd in obliquo denominationans significatum ipsius termini in recto denominatione extrinseca: vt non sequitur h esse est scitum hic igit h esse est aliquid hic: nam ly scitum significat scientiam in obliquo denominationem hoc esse scitum denominatione extrinseca. nec tenet cum verbalibus nominibus vnde non sequitur tu es amato: vini igitur tu es aliquid vini. Ad aliud nego consequentiam et pro toto argumento dico sicut prius q ly nihil ibidem non tenetur mere negative: sed infinite: cuius virtus terminatur ad istum terminum aliud q pla. et non transit in compositionem totam: si enim sic transiret bene sequeretur inconueniens de ductum. Et tuc ad argumentum quando arguitur quod ista propositio nimente for. est negativa pcedo: dico tm q illud aggregatu ex ipsa et isto addito non est propositio negativa: sicut nec ista e negativa aliqd si asinus currit et tm h e simpliciter negativa non asinus currit. In vna enim negatio tenetur negative et in alia negatio infinite. Ad tertium argumentum principale nego istam consequentiam: tm homo est for. igitur tm for. est homo. Et tunc ad probationem: concedo totum quousqz insertur q omne idem homini est for. quam consequentiaz nego. Et tunc ad regula dico q intelligit quando negatio tenetur negative et sequitur immediate post terminum distributum. Ad dñ sic non est in proposito: q: ly non idem non tenetur negative sed infinite solum et etia non sequitur immediate post terminum distributum ymo ponitur inter partes subiecti vt p3. Si enim iste modus arguendi valeret per idem et iste valeret: nihil no asinus currit igitur omne ens asinus currit et tamen non valet vt satis patet intuenti eo q ex negativa non solet sequi affirmativa et sic patet responsio ad multa alia argumenta consimilia.

Amplius Arguitur ad principale sic: si ego scio te non stare for. est omnis homo sed ego scio te non stare ergo for. est omnis homo: consequentia et minor patet: et maior sic arguitur: ego non scio te non stare nisi for. sit omnis homo igitur si ego scio te non stare for. est omnis homo: probatur consequentia: pe: consimile nam sequitur ego non scio te esse asinum nisi tu sis capra igitur si ego scio te esse asinum tu es capra. Et antecedens principale probatur sic: et signetur ista propositio tu no stas nisi for. sit omnis homo: tunc sic: ista propositio est falsa

primarie significatio igitur tu non scis sicut ista tibi primarie significat et ista tibi primarie significat quod tu non stas nisi for. sit omnis homo igitur tu non scis te non stare nisi for. sit omnis homo: et per idem sequitur quod ego non scio te non stare nisi for. esse igitur for. est omnis homo patet prima: cuius antecedens sic probatur: for. est et impossibile est aliam rem esse quam for. esse igitur for. esse patet ex hoc quod copulativa in eisdem terminis convertuntur et antecedens probatur: et signetur propositio impossibilis que sit alia res quam for. isto posito per prima pars antecedentis: et minor sic probatur hoc est aliam rem esse quam for. esse et hoc est impossibile igitur for. esse arguitur sic b est istam rem esse: demonstrando seipam et ipsum esse est aliam rem esse quam for. esse igitur for. esse. Tertio arguitur sic quod for. est omnis homo for. scit: et nihil scitur nisi verum: igitur for. est omnis homo: asis sic arguitur: quod for. est ab omni homine sorte scitur: et quicquid scit ab omni homine for. omnis homo sorte scit igitur quod for. est omnis homo for. scit et prima et antecedens presupponitur in casu.

Ad ista tria argumenta respondetur. Ad primum nego ista: si ego scio te non stare for. est omnis homo. Et tunc ad probationem ego non scio te non stare nisi for. sit omnis homo igitur for. dicitur dubitando primam: eo quod illud verbum scio in ante potest determinare totum sequens vel solum primam partem: v. g. te non stare: si autem determinat totum sequens concedo antecedens et nego primam: eo quod in consequente non potest esse consimilis determinatio cum antecedens sit categorica de predicto extrinseco et consequens conditio nalis pura: et tunc ad similitudinem: dico quod non est ad propositum cum in antecedente ibidem non possit fieri talis determinatio. Si autem ly scio determinat solum primam partem concedo consequentiam et nego antecedens. Et tunc ad probationem dico quod ista consequentia non valet nisi illud verbum scio in consequente determinat totum sequens unde si non determinaret: argumentum non foret ad propositum. Ad secundum cum proponitur for. est quando impossibile est for. dico quod ly impossibile potest teneri nominaliter vel modaliter. Si nominaliter concedo antecedens et nego consequentiam: si vero modaliter concedo consequentiam et nego antecedens et tunc ad probationem illius: impossibile est aliam rem esse quam for. esse ergo for. nego consequentiam: quod tunc talis propositio non debet resolvi sed officari v. g. hec propositio est impossibilis alia res est quam for. que sic primarie significat igitur for. et sic arguendo concedo consequentiam et nego antecedens pro maiori. Ad tertium dicitur quod ista propositio quod for. est omnis homo for. scit: potest esse universalis aut indefinita. Si universalis concedo eam ut argumentum probant. Si indefinita nego: et tunc ad argumentum: quod for. est ab omni homine for. scitur igitur for. nego consequentiam nec arguitur ab activa ad suam passivam ut clare patet: potest dici quod ly omnis homo potest regi ab isto verbo est et ab isto verbo scio. primo modo hec est falsa quod for. est omnis homo for. scit sed secundo modo est vera: plura alia argumenta possent fieri in hac materia quod per nunc gratia brevitatis dimittuntur.

De quarta divisio terminorum Cap. liij.

Uta variatio propositiois ex terminis propositiois habet ortum. Ideo notanda est iuxta doctrinas universales loyconuz precedentium particularis distinctio terminorum. Sunt enim quatuor ad propositum pertinent quidam termini immediati et quidam termini mediati. Termini immediati dicuntur termini simplices vel pro nomina demonstrativa in singulari numero: ut ego: tu ille: ipse: iste: ille: et is: et adverbia demonstrandi ut nunc: tunc: hic: ibi: et hoc verbum est presentis temporis et numeri singularis: et causa est quod quorundam aliorum nominum et verborum pro aliquibus supponerentur possunt intrare probationem respectu eorundem terminorum et non econ-

tra sicut notus: et non dico sicut superius vel inferius: quod ly hoc intrat probationem illius termini: iste homo: et tamen non est inferius nec superius ad ly iste homo: sed bene est notus: sequitur enim ly currit et hoc est iste homo igitur iste homo currit. Ideo talis propositio est immediata: hoc est: quod non potest probari per aliquod notus per sensum vel intellectum. Sed est differentia inter istos terminos immediatos eo quod nomina pronomina et adverbia sic sunt immediata quod nullum terminum inferiorem habent se per predicationem per quod possint probari: sed illud verbum sum es est presentis temporis et numeri singularis sic est immediatum quod nullum habet supra se terminum sed sub eo omnia alia verba continentur. In hoc vero conveniunt quod sicut non est aliud in quo possit resolvi sed pro hoc ita non est aliud verbum in quo possit resolvi hoc verbum sum es est.

Contra ista dicta arguitur: et primo probandum quod pronomina demonstrativa sunt termini mediati: et hoc sic ly hoc est terminus communis pluribus univoce competens igitur ly hoc est terminus mediatus: patet consequentia et antecedens probatur et assigno intentionem correspondentem huic pronomini hoc que competit for. que sit. a. et sit. b. vna alia intentio demonstrativa que sit intentio pla. et sint for. et pla. simillimi tunc sic quatuor intentionum duarum omnino simillimum quicquid significat per unam illarum significat per reliquas sed. a. et b. sunt intentiones: omnino similes igitur quicquid significat per. a. significat per. b. et e converso sed for. significat per. a. igitur for. significat per. b. et similiter pla. significat per idem. b. igitur. b. intentio demonstrativa est communis pluribus: et consimiliter arguitur de. a. quod est terminus mediatus: iste discursus est bonus et maior probatur: quicquid intentio significat significat propter convenientiam intentionis cum re et. quia est similitudo: seu ymago rei: sed quecumque intentiones omnino consimiles equaliter conveniunt cum omni re cum qua altera eandem convenit igitur quatuor intentionum simillimum quicquid significat per unam significat per reliquam et e converso. Secundo arguitur sic et pono: quod pro quolibet instanti futuro obijciatur tibi vnus homo omnino similis for. ita quod pro nullis duobus instantibus tibi obijciatur idem et sint sic similes quod distinctio non appareat et maneat continue. a. intentio demonstrativa que est intellectio for. in anima tua: quero tunc utrum continue manebit. a. intentio for. in anima tua absque alia de nouo causata vel continue erit alia de nouo causata secundum novitatem apparentium si primum respectu cuiuslibet istorum habebis intentionem significantem for. et solum habebis. a. intentionem igitur. a. intentio est communis: consequentia tenet cum maiori: nec potest dici quod respectu cuiuslibet istorum distinctam intentionem: quod si sic sit. a. intentio for. et. b. intentio pla. tunc sic. a. et. b. apprehendis vel igitur ut distinctas vel ut similes si ut distinctas igitur distinctionem inter. a. et. b. apprehendis: consequens falsum cum non apprehendas distinctionem rerum igitur nec intentionum nec ut similes: quod tunc similitudinem apprehendis sed similitudo apprehensa presupponit sua extrema apprehendi ut distincta igitur prius apprehendis illas intentiones ut distinctas.

Ad hec omnia potest vnica responsio responderi eodem quod pro nomina demonstrativa plura significat non tamen est terminus communis quod non pro quolibet quod significat potest supponere sed solum modo pro vno sicut iste terminus hoc album est terminus singularis et tamen significat pla. quod hoc album et albedinem ab illo realiter distinctam: sed pro albedine non potest supponere sic ly istius plura significat quod aliud in ista tu es frater istius et aliud in ista tu es aliquid istius et tamen non est terminus communis quod non potest pro illis supponere sed precise pro vno quocumque demonstrato. Et ita in proposito dicitur quod t. a. et. b. significat plura non tamen pro illis potest supponere

sed. a. pro for. soluz modo. b. vō pro platone. **Aliter** respondetur dicendo q. a. significat for. solū modo. b. pre cise platone: et tunc ad argumentum primū nego maiorē. Et ad probationē concedo p̄nam cum prima parte antecedentis et nego secundam: videlicet q. quecumq. intentiones omnino consimiles equaliter conveniunt cum oī re cū q. altera illarū p̄cūit: qm̄. a. p̄cūit cū for. ut similitudo illi. b. vero cū pla. ut similitudo eius vñ sicut non est possibile q. a. fiat a platone in potentia intellectiva sed a forte solū modo ita non est possibile q. sit platonis ymago aut similitudo: foret. n. impossibile ut docet experientia fortem et platonez qualitercūq. similes eandēz ymaginē in speculo causare h̄z cōsimiles et ita foret impossibile vñ ymaginem aliud representare sed eiusdem solum modo p̄ncipiū effectivū. **Uterū** tamen cōcedo q. per notitiā fortis possūz deuenire in notitiā platonis: s̄z platōis notitia necio altera est a fortis similitudine vel notitia. **Ad** secundum argumentū dicitur ut prius admissō casu q. respectu cuiuslibet istorūz habebis distinctas intentiones: et tunc ad argumentū. a. et b. apprehendis igitur ut distinctas aut similes: dicitur ad aūs q. non est necesse ipsūz cōcedere in casu isto: qm̄ sicut possibile est q. aliquid videas non videndo visionem istius ita est possibile q. aliquid intelligam non intelligendo intentionē aut intellectionē illi. quare p̄z q. non oportet si intelligo vñ apprehendo fortez et platonez q. a. et b. apprehendam: concessa tñ maiorē: nego consequentiam: quoniam si apprehenderem ista ut similia vel ut distincta ego apprehenderem ista esse plura consequens est contra casum et ita concedo q. ista duo apprehendo sed non apprehendo ista duo quia non apprehendo ista esse duo.

Secundo Arguitur ad p̄ncipale probando q. hoc verbum est: est terminus mediatas qm̄ oīs terminus resolvable est terminus mediatas: sed ly est: est terminus resolvable ergo est terminus mediatas patet discursus cum maiorē et minorē p̄bo per Aristo telē secundo periber. dicentes q. non refert dicere hoīez ambulare et hominem ambulatē. **Secūdo** sicut se habet ly ambulans ad ambulare ita ly ens ad eē igitur quare ratione ly ambulans includitur in ly ambulare eadem rōne ly ens in ly esse. **Tertio** for. ē in domo convertitur in istas ens in domo est for. sed non videtur rō q. ly ens additur in convertente nisi q. includitur in ly est igitur rē. **Quarto** nisi ly ens includat in ly est sequitur q. staret propositionez aliquaz cathogorica esse sine predicato p̄ns falsū: ex quo propositio cathogorica est illa que habet s̄bz predicatum et copulā p̄ncipales ptes sui.

Respondetur q. illud verbum est est terminus immediatus: et cū dicitur q. est terminus resolvable: nego loquendo de resolutione propria quando illud quod resolvitur non capitur in eius resolutione nec probatione: dicere nāq. for. est idest for. est ens: hec nō est resoluti p̄ria sed hec est propria for. currit. i. for. est currens: q. ly currit non sumitur in eius probatione nec resolutione et tunc ad primū argumentum: concedo q. sic non refert dicere hoīez ambulare et homines ambulantes esse et ita nec hominem esse et hominem esse ens: ex hoc tamen non sequitur q. si illud verbum ambulo sit resolvable ita illud verbum est. **Ad** secundū argumentū dicitur concedendo q. ly ens includit in esse: non tamen sequitur q. illud verbum est sit resolvable. **Ad** tertium concedo q. ista propositio for. ē in domo: sic convertitur ens in domo est for. et esse includit ens non tamen sequitur q. sit resolvable. **Ad** quartum cōcedo conclusionem adductam ymo et fortiores q. aliqua est propositio cathogorica: que non habet subiectum predicatum nec copulam: et tunc ad regulam allegatam dicitur q. intelligitur propositionem cathogoricas habere implicite vel explicite illas partes secundūz q. declarabitur in secunda parte quare rē.

Terminorum mediator qdā sūt resolvable ut noīa: vba: et aduerbia

et participia habentia inferiora secundū predicationē: ut homo: monetur: alicubi: quibus: inferiora sunt ista: hoc currit ibi. **Alij** autem sunt exponibiles ut signa vniuersalia affirmativa: dictiones exclusivæ et exceptivæ: incipit et desinit: omnes comparativi et superlativi gradus: termini modales et breuiter omnes termini ratione quorum propositiones in quibus ponuntur sunt exponibiliter assignande ut sunt talis differt aliud inq̄tum per se necessario et cōtingēter. **Alij** vero sūt termini officiales ut termini limitantes ad sensum compositum et sensum diuisum alig ad diuersas compositiones secundum diuersas ordinationes in propositionibus: ut sūt termini significantes actus anime: sicut est scire intelligere: velle ymaginari: percipere: credere: dubitare: et similia. **Juxta** tamen est notandū q. ista trinēbris diuisio nō est ex opposito assignata cum contingat eundem terminū esse resolvablem exponibilem et officialem: ut patet de isto termino necessariū in ista propositione necessariū ē deus esse vñ necessariū est aliqd esse que potest tripliciter probari. **Primo** resolvable sic: hoc est deum esse et hoc est necessarium: gō necium est deum esse. **Secundo** exponit sic deus est et non potest esse quin deus est igitur necessarium est deum esse. **Tertio** officiat sic: talis propositio necessaria est: deus est que precise primarie significat deum esse igitur necium est deum esse. **Consimili** modo potest dici de isto termino contingēs: qui potest etiā resolvablem exponibiliter et officialem teneri ut cōtingēs est te esse: p̄batur p̄o resolutorie sic: hoc est te eē: et hoc ē contingens igitur contingens est te esse. **Secundo** exponitorie sic tu es et p̄t eē q. tu non es. **Tertio** officialem sic talis propositio est contingens tu es que precise primarie significat te esse igitur cōtingens est te eē. **Ex** istis elicitur talis regula q. vniuersalis propositio exposita convertitur cum suis exponentibus sumptis simul s̄z propositio resolutorie vel officialem probata cum suo antecedente resolutorie vel officialem ipsum inferente nō convertitur nisi gratia terminorum: verbi gratia sequitur: deus est et nō potest esse quin deus ē: gō necessariū ē deum esse et econtra necessarium est deum esse igitur deus est et non potest esse quin deus est. Et sequitur hec propositio est necessaria deus est que primarie significat deū esse igitur necesse est deus esse: sed non sequitur econtra: q. licet nulla propositio esset adhuc necessarium eēt deus esse. Similiter sequitur resolutorie h̄ currit et hoc est homo igitur homo currit sed non sequitur econtra vñ patet intuitu. Et notanter dicebat nisi gratia terminorum: q. bene sequitur h̄ est et hoc est deus igitur deus est et econtra. Similiter sequitur h̄ lucet et hoc est sol. igitur sol lucet et econtra. **Et** vniuersalr ē h̄ verum quando talis in definitarum resolventes sunt necessarie. Item officialem sequitur tu scis talem propositionem aliquid est que primarie significat aliquid esse igitur tu scis aliquid esse et econtra: sequitur enim tu scis nliquid esse igitur tu scis talem propositionem aliquid est que primarie significat aliquid eē igit tu scis aliqd eē. **Redeundo** igitur ad probationem terminorum resolvablem est sciendum q. oīs terminus cōmunis pro aliquo suppositivus et omne verbum preter verbum substantiuū p̄sentis temporis et numeri singularis est resolvable: omnis enim propositio in qua subijcitur huius terminus habet p̄bari per duo pronomina demonstrativa sibi correspondentia: et h̄ vniuersaliter est verum: in indefinita affirmativa in quocūq. numero vel casu fuerit et cum quocūq. verbo de presentis preterito et futuro: ut homo est animal sic resolvitur h̄ est animal et h̄ est homo igitur homo ē animal aliqd fuit homo sic resolvitur: h̄ fuit homo et hoc ē aliquid vel fuit aliquid igitur rē. Aliquis homo curret hoc curret et hoc ē vel erit aliquis homo igitur. Album incipit esse hoc incipit esse et hoc est album vel incipit esse album igitur. **Aliquid** animal desinit esse: h̄ desinit esse et h̄ est vel desinit ē aliquod animal igitur. Ep̄s potest predicare: h̄ potest predicare et h̄ est vel potest esse episcopus. Ep̄scopus potest

videtur ab omni homine & hoc est homo igitur: ab aliquo homine differt homo ab hoc differt homo & hoc est homo igitur: contradictoriorum eadem est disciplina: bonis eadem est disciplina & sunt contradictoria: igitur: hominibus albis homines nigri fuerunt similes istis hominibus nigri fuerunt similes & isti sunt homines albi vel fuerunt homines albi igitur: aliquos homines videbunt aliqui homines: istos videbunt aliqui homines. & isti sunt aliqui homines vel fuerunt aliqui homines igitur & cetera.

Exempla de adverbis resolutivis ut aliquando est: resoluitur isto modo: sic est & sic est aliquando igitur: aliquando eris: tunc eris & tunc est vel erit: aliquando igitur: post. a. tempus eris: episcopus: tunc eris: episcopus & tunc est. post. a. tempus vel erit post. a. tempus igitur: ante crastinam diem dormies tunc dormies & tunc est vel erit ante crastinam diem igitur: alicubi est sol. sibi est sol. & sibi est alicubi igitur: per hoc igitur patet quod non est aliqua particularis vel indefinita affirmativa que non habeat vel habere possit duo demonstrativa sibi correspondentia

Indefinita vel particularis negativa potest tripliciter probari. Uno modo per duo demonstrativa quemadmodum est indefinita affirmativa ut homo non currit: hoc non currit & hoc est homo igitur homo non currit. Secundo modo potest probari recurriendo ad eorum contradictoria ipsa probando vel improbando quo facto statim patebit veritas indefinite vel particularis negative. Tertio modo potest probari per universalem negativam sibi subalternantem: ut aliquid non currit probatur sic nihil currit igitur aliquid non currit: nullum animal currit igitur animal non currit: & per istum modum probandi patet veritas talium indefinitarum vel particularium: ut aliquis homo qui est asinus non est asinus: differens ab ente non est: aliqua res nolita a chymera non est nolita a chymera aliquis homo que asinus genuit non est filius eius: & ita de infinitis que omnes probari possunt per earum subalternas universales negativas. Et sicut dictum est de indefinita vel particulari affirmativa vel negativa: eodem modo est dicendum de singulari affirmativa vel negativa: de non subiecto demonstrativo preter hoc quod non potest probari in singulari negativa per suam subalternam cuius talem non habeat. Ideo ista propositio iste homo albus currit debet sic probari: hoc currit & hoc est iste homo albus igitur & cetera. iste homo vel asinus est asinus: hoc est asinus & hoc est iste homo vel asinus igitur. Ex hoc sequitur quod iste syllogismus non est expositivus iste homo vel asinus est asinus iste homo vel asinus est homo igitur homo est asinus: quod medius terminus deberet esse pro nomine demonstrativum simplex quare non est in proposito. Et ex alio sequitur quod ad particularem affirmativam aut sibi equivalentem resolutione inferendam oportet maiorem esse singularem propositionem inferendam & minorem esse de subiecto non modo cum priori & verbo & predicato proportionato verbo & subiecto propositionis principaliter inferende: sed sic non est in proposito: quod singularis illius homo est asinus non est aliqua talis iste homo vel asinus est asinus ut patet.

Sed forte contra. Quedam supius dicta arguitur probando quod non omnia indefinita affirmativa vera: hoc duo demonstrativa vera & assigno ista propositio: chymera intelligitur: tunc certum est quod ipsa est vera & tamen non habet aliquam talem demonstrativam veram: hoc est chymera cum ipsa sit impossibilis: hoc idem patet de ista antichristum significat ly anaps: que vera est & tamen non habet aliquam talem veram hoc est anaps. Illud potest multipliciter responderi. Primo modo quod in talibus indefinitis in quibus verba principalia sunt verba importantia officium vel significancia actum mentis non requiritur nisi solum una demonstrativa. Ideo per veritatem illius chymera intelligitur sufficit veritas illius hoc intelligitur demonstrando chimeram: similiter pro veritate huius hoc significat ly anaps demonstrando anaps. Secundo modo potest responderi quod ista non est sua secunda demonstrativa hoc est chymera sicut nec istius homo in-

cipit esse est secunda demonstrativa hoc scilicet hoc est homo sed hoc est homo vel incipit esse homo. Eodem modo est dicendum quod secunda demonstrativa istius chymera intelligitur erit ista scilicet hoc est vel intelligitur esse chymera que est vera. Similiter secunda istius antichristum significat ly antichristus est hoc est antichristus vel significatur esse anaps quod verum est. Tertio modo potest dici quod talis demonstrativa dicitur per unam conditionem: ut chymera intelligitur hoc intelligitur & hoc esset chymera si esset igitur. Eodem modo dicitur ad aliam de anaps. Quarto modo respondetur & melius dicendo quod talia verba intelliguntur opinatur significat supponit & cetera. ampliat eorum subiecta & predicata pro presenti preterito & futuro vel ymaginabili. Ideo ista propositio chymera intelligitur debet sic resolvi hoc intelligitur & hoc est vel est ymaginabile esse chymera igitur. Similiter ista anaps significat ly anaps debet sic resolvi hoc significat ly anaps & hoc est anaps vel erit anaps igitur ita quod semper in secunda parte disjunctive ponatur pars pro qua potest verificari.

Secundo arguitur. Contra unum alibi simpliciter concessum videlicet quod omne verbum actuum est resolvable in suum participium & verbum substantivum. nam dato hoc sequitur quod anaps est: posito tamen quod nullus anaps sit. Probatur sic arguendo anaps disputabit igitur anaps est disputatur tenet consequentia per concessum & ex consequente sequitur quod anaps est a tertio adiacente ad secundum adiacens valet consequentia. Item arguitur hoc sequitur leges non potest resolvi in illas sequitur legens igitur apparet: nec in illam sequitur: est lecturus: consequentia tenet & antecedens probatur: & pono quod non sit aliquis sequitur. sed erit & leges tunc sic sequitur: leges ergo sequitur. erit legens & ex consequente sequitur quod sequitur a primo sequitur. leges ergo sequitur. est falsum & quod sequitur sequitur. erit legens igitur sequitur. est probatur: nam ista propositio sequitur. est lecturus infert istas sequitur. erit ratione predicati futuritive. Consequentia igitur a pari. ista sequitur. erit legens infert istas sequitur. est ratione predicati mere presentialiter consequentia probatur consequentia: non sequitur sequitur. est istus igitur sequitur. erit: nec sequitur sequitur. est futurus: igitur sequitur. erit: igitur tota causa quare ista sequitur. est lecturus vel aliqua consimilis. s. sequitur. est futurus: sequitur. est predicaturus infert istam de futuro sequitur. erit: est quod predicatum istius consequentia per modum futuri ergo pari ratione ista sequitur. erit legens sumendo legens participialiter infert istam sequitur. est ex quo ipsius predicatum presentialiter consequentia. Ad hoc respondetur ad primum negando istam consequentiam antichristus est disputaturus igitur antichristus est: & tunc ad rationem dico quod a tertio adiacente ad secundum adiacens non valet argumentum cum termino distrabente qualis est iste terminus disputaturus ut inferius ostendetur. Ad secundum concedo istam consequentiam sequitur. leges igitur sequitur. erit legens: sed nego illam sequitur. erit legens: igitur sequitur. est: & cum dicitur bene sequitur sequitur. est lecturus igitur sequitur. erit ita a pari sequitur. erit legens: igitur sequitur. est: nego consequentiam & ad probationem dico quod prima consequentia valet non precise ex hoc quod predicatum est consequentia futuritive: quoniam tunc ista consequentia valet Ad hoc fuit futurus igitur Ad hoc erit sed ideo quod predicatum est futuri temporis & non limitatur per aliquid aliud sed potius distrabit & imitat verbum presentis temporis. Ideo deberet sic argui prima consequentia est bona quod predicatum est futuri temporis non limitatum sed secunde consequentie antecedentis predicatum est presentis temporis: et non limitatum igitur & secunda consequentia est bona: concedo argumentum sed nego minorem: quoniam ly legens limitatur per verbum precedens ad standum precise pro illo de quo erit verum dicere hoc est legens. Pro quo notandum quod participium presentis temporis puta legens aut aliquod tale non significat solum modo ea que nunc principaliter sunt ymo & omnia de quibus est fuit aut erit verum dicere quod illa sunt simpliciter vel talia aut talia: & ita ly futurus non solum si

gnificat ea que erit sed omnia de quibus est fuit aut erit verum q̄ illa erunt: et ita de participio preteriti temporis est dicendum suo modo: huiusmodi igitur termini habentes latam significationem possunt per verba precedentia limitari ut antichristus erit legens vel preteritus non infert antichristum esse vel fuisse quoniam ly legens et preteritus limitatur per verba precedentia ad standum pro illo q̄ erit solum modo et ita cum dicitur adam fuit futurus non supponit ly futurus pro illo quod iam est futurus sed pro illo de quo aliquid erat vix dicere q̄ est futurus et hoc propter limitationem verbi preteriti temporis vt dictum est.

Adbuc arguitur contra illam propositionem concessam aliquis homo qui est asinus non est asinus. Nam ex ipsa sequitur q̄ aliquis homo est asinus et hoc est falsum igitur: consequentia probatur sic: si ista propositione aliquis homo qui est asinus non est asinus sunt due compositiones quarum prima ponit et asserit hominem esse asinum sed negatio subsequens non neget compositionem precedentem igitur: ad huc post aduentum huius negationis manebit prima compositio non negata: et per consequens consequentia est bona. Item per idem debet concedi ista sor. qui est asinus non differt ab asino: et si concedatur arguitur sic: sor. qui est asinus non differt ab asino et sor. est: et asinus est igitur: sor. est asinus: p̄ns falsum igitur: et antecedens consequentia probat a simili: seq̄. n. tu non differes a platone et tu es et plato: est igitur tu es pla. ita in proposito.

Respondetur Ad primum negando consequentiam primam et vltimam: quia ante aduentum negationis ista propositio est tota affirmatiua asserens hominem esse asinum sed post aduentum negationis est propositio negatiua et sic non debet asserere. Vel aliter dicitur negando assumptum ad probandum consequentiam primam: quia nihil nisi propositio asserit vel ponit aliquid esse: cum igitur ista prima compositio non scit propositio igitur non sic asserit. Ad secundum concedo q̄ sor. qui est asinus non differt ab asino: et cum concluditur q̄ sor. est asinus: nego consequentiam. Et tunc ad similitudines dico q̄ non est similitudo: quia ista propositio tu differes a platone bene sic exponitur: tu es et plato est et tu non es pla. sed ista propositio sor. q̄ est asinus differt ab asino non sic exponitur sor. est et asinus est et sor. non est asinus. sed sic: sor. qui est asinus est et asinus est et sor. qui est asinus non est asinus. Ideo in consequentia priori deberet sic argui: sor. qui est asinus non differt ab asino et sor. qui est asinus est et asinus est igitur et c. et sic conceditur consequentia et negatur prima pars antecedentis. **Universalis negatiua probanda est per assumptiones sui contradictorij: quo proposito apparebit veritas ipsius vniuersalis negatiue: multe enim sunt negatiue vere que apparent false propter inconsiderationem suorum contradictoriorum.** Ideo conceduntur tales conclusiones q̄ nihil et chymera sunt fratres geniti de eadem matre et tamen nihil et chymera sunt homo et asinus: nihil et antichristus sunt omnia que sunt: et tamen nihil et antichristus differunt ab omnibus que sunt: nihil et chymera sunt plura infinita et tamen nihil et chymera sunt tantum duo. Sed hoc caueas de negatione: quia non sequitur: nihil et chymera differunt ab homine igitur nihil et chymera sunt homo: quia ex sequente sequitur q̄ omne ens et chymera differunt ab homine: q̄ est falsum: et consequentia patet per istam regulam negatio postposita et c. **Et si dicitur q̄ ibi arguitur ab exposita ad vnam suarum exponentium respondetur negando et causa est quia nulla vniuersalis negatiua debet exponi sed solum probari per suam contradictoriam vt dictum est.**

De expositione vniuersalis affirmatiue. Equitur de vniuersali affirmatiua specialiter pertractandum et maxime quomodo expositione probari debeat. Et p̄ iuxta regulas communes q̄ primo vniuersalis affirmatiua d̄ exponi p̄ suam subalternam et vniuersalem

negatiuam sibi convenientem. Et notanter dico sibi convenientem quia multipliciter contingit exponentes vniuersalis affirmatiue variari: vel ratione signi vel ratione subiecti simplicis vel compositi vel ratione verbi vel ratione predicati. Exemplum primi nam aliquod est signum restrictiuum ad masculos vt quilibet: vnus: quisq̄: vtrique: et c. et aliquod est signum communis generis vt ly omnis. Ideo aliter debet ista propositio probari et exponi: quilibet homo currit: et aliter ista omnis homo currit. prima enim sic exponitur aliquis homo currit et nullus est homo quin ille currat igitur: vel sic homo masculus currit et nihil est homo masculus quin illud currat: secunda sic exponitur homo currit et nihil est homo quin illud currat igitur: ex quo patet q̄ ista non sunt contraria omnis homo currit et nullus homo currit: nec ista sunt contradictoria: omnis homo currit: et aliquis homo non currit: nec ista sunt subalterna omnis homo currit et aliquis homo currit et causa est: quia copulatiua est possibilis omnis homo currit et nullus homo currit supposito q̄ nihil est homo nisi vna mulier pregnans cum fetu masculino que curret. **Similiter cum isto signo vtrunq̄ oportet proponi ambas exponentes sue significationi: vt vtrunq̄ istorum currit: sic exponitur: alter istorum currit et neuter istorum est quin ille currit igitur: vel sic alter istorum currit: et non est alter istorum quin ille currit igitur.** **Similiter cum istis signis quilibet: qualibet: quolibet: oportet aliter proponi exponentes: vt quilibet homo currit: debet sic exponi: aliquis homo currit: et non est aliquis homo quin ille currit igitur.** **Item quilibet homo currit: exponitur sic aliquis homo currit et non est aliquis homo quin illa currit.** **Item quilibet animal currit exponitur sic: aliquantum animal currit et non est aliquantum animal quin illud currit igitur.** **Item cum isto signo qualibet: vt qualibet homo currit exponitur sic: aliquis homo currit et nihil est aliquis homo quin illud currit igitur.** **Similiter cum isto signo quomodolibet vt quomodolibet homo currit exponitur sic: aliquo modo homo currit et non est aliquis modus quin isto modo homo currit igitur.** **Item quotienscumq̄ homo currit homo mouetur exponitur sic aliquotiens homo currit quotiens ipse mouetur et non est aliquotiens homo currens quin totiens ipse mouetur ergo quotienscumq̄ et c.** **Secundo variantur exponentes ratione predicatorum adiectiuorum: quorum vnus est adiectiuum masculini vel femini et alter neutri. Ideo diuersimode exponuntur tales propositiones: omnis homo est album et omnis homo est albus: cuius oppositum solet poni: dicendo q̄ ab e equaliter exponunt.** **Prima enim sic exponitur homo est album et nihil est homo quin illud est album. Secunda sic exponitur homo est albus et nihil est homo quin illud est homo albus igitur: Et sic patet q̄ prima est vera et secunda falsa: iste. n. propositiones conuertuntur: omnis homo est albus et omnis homo est homo albus sic et iste omnis homo est vnus solus: et omnis homo et vnus solus homo. Idem tales propositiones vniuersaliter exponi debent.** **Eodem modo est dicendum de illis propositionibus omnis homo est futurum et omnis homo est futurus quarum prima est vera et secunda falsa. prima enim equialet huic omnis homo erit. Secunda equialet isti omnis homo erit homo masculus: que falsa est et impossibilis. Ideo illa omnis homo est futurum habet sic exponi homo est futurum et nihil est homo vel erit homo quin illud est futurum: q̄ verum est. Secunda exponitur v̄ omnis homo est futurus homo est futurus: et nihil est homo vel erit homo quin illud erit homo masculus vel aliquis homo: modo hoc est falsum: quia multe mulieres erunt quarum nulla est nec erit aliquis homo. Verumtamen conceditur q̄ quilibet homo est futurus: quia aliquis homo est futurus et nullus est homo vel erit homo quin ille est futurus.** **Ex his patet ista consequentiam non valere: omnis homo fuit vel erit igitur omnis homo est preteritum vel futurum: sed bene sequitur q̄ omnis homo est preteritum vel futurum: sicut nec sequit**

iste populus currit igitur iste populus est currens: vel iste binarius est igitur iste binarius est ens: tenendo ly ens notali ter: sed bene sequitur iste populus currit igitur iste populus est currens vel currentia. Sicut iste binarius est igitur iste binarius est ens vel entia et sic de infinitis. Tertio ratione subiecti contigit exponentes multipliciter variari quoniam enim est subiectum simplex quoniam compositum. Si simplex vel in recto vel in obliquo: si in recto exponantur modo superius dicto: si in obliquo est alius modus tenendus: videlicet quod terminus relatiuus erit in eodem casu et in eodem numero in quo casu et in quo numero fuerit terminus recipiens distributionem: ut cuiuslibet hominis est asinus currens: exponitur sic: hominis est asinus currens et non est homo quin illius asinus currit. cuiuslibet hominis est oculus dexter alicuius hominis est oculus dexter et nihil est homo quin illius oculus est dexter igitur. Exemplum in datiuo casu ut cuiuslibet respondenti respondit: sic exponitur: alicui respondenti concluditur et nihil est respondens quin illi concludatur. Exemplum in accusatiuo casu ut omnem hominem omnis homo videt: sic exponitur: hominem omnis homo videt: et nihil est homo quin illud omnis homo videt igitur et cetera. Exemplum in ablatiuo casu ut ab omni homine homo differt exponitur: ab homine homo differt et nihil est homo qui ab illo homo differt. Uniuersalis affirmatiua in plurali numero sic exponitur ut omnes homines currunt: homines currunt: et nulla sunt homines quin illa currunt. Omnium contradictorium alterum est verum: sic exponitur aliquorum contradictorium alterum est verum: et nulla sunt contradictoria quin istorum alterum est verum et sic ulterius discurrendo per omnes casus pluralis numeri. Circa hoc est tamen aduertendum iuxta sententiam aliquorum quod proposita tali propositione. Cuiuslibet hominis asinus currit vel cuiuslibet hominis oculus est dexter: est simpliciter dubitanda: eo quod rectus sequens obliquum potest se teneri a parte predicati vel a parte subiecti si tenet se a parte predicati tunc talis propositio est uniuersalis: cuius obliquum stat confuse et distributiue et rectus confuse tantum. Si autem rectus est pars subiecti: obliquus stat confuse et distributiue et rectus determinate: et tunc talis propositio non est exponibilis cum non sit uniuersalis sed resolubilis sicut et quelibet alia indefinita: ut cuiuslibet hominis asinus currit: sic resoluitur: hoc currit et hoc est cuiuslibet hominis asinus igitur: et sic patet quod ille conuertuntur cuiuslibet hominis asinus currit et asinus cuiuslibet hominis currit et sicut vna est indefinita ita et alia presupposito semper quod rectus utrobique sit pars subiecti. Ex isto patet hanc consequentiam non valere vel saltem dubitandam. cuiuslibet hominis est asinus currens igitur: cuiuslibet hominis asinus currit. Similiter cuiuslibet hominis est dexter oculus igitur: cuiuslibet hominis oculus est dexter. Et si dicitur quod quelibet singularis illius est vera igitur: hinc dicitur quod ille singulares non sunt singulares illius cuiuslibet hominis oculus est dexter si ly oculus tenet se a parte subiecti sed bene si tenet se a parte predicati: vel saltem illius cuiuslibet hominis est oculus dexter. Ex his sequitur quod iste due cuiuslibet hominis asinus currit et cuiuslibet hominis asinus non currit: non sunt contraria sed sub contraria quorum vnus contradictorium est hoc quelibet asinus cuiuslibet hominis currit: et alterius est hoc nullus asinus cuiuslibet hominis currit. Similiter ista non sunt contradictoria cuiuslibet hominis asinus currit et alicuius hominis asinus non currit: ymo sunt simpliciter impertinentes nec simul stant in figura hanc autem omnia conceduntur et similia dato quod rectus teneat se a parte subiecti et non a parte predicati. Si autem teneret se a parte predicati hec omnia negarentur.

Est etiam diuersitas exponendi propositio nem uniuersalem de subiecto composito. scilicet copulato vel disuncto: unde proposita tali omnis homo vel asinus est asinus: aut omnis propositio vel cuius contradictoria est vera: est immediate dubitanda et distinguenda: querendo an signum uniuersale distribuatur totum disunctum aut partem primam solummodo. Si distribuatur totum disunctum tunc quelibet talis est ne

ganda: et per istum modum exponenda: ut homo vel asinus est asinus: et nihil est homo vel asinus quin illud est asinus quod est falsum: quod quelibet homo est homo vel asinus et tamen non est asinus. Similiter omnis propositio vel eius contradictoria est vera sic exponitur aliquid propositio vel eius contradictoria est vera et nulla est propositio vel eius contradictoria quin ipsa est vera: modo hoc est falsum: quod homo est asinus est propositio vel eius contradictoria et tamen non est vera. Exemplum in obliquo ut ab omni homine vel ab asino differt exponitur sic: ab homine vel ab asino differt et nihil est homo vel asinus quin ab isto differt. Exemplum in plurali numero ut omnes homines vel asini currunt exponitur sic homines vel asini currunt: et nulla sunt homines vel asini quin illa currunt. Exemplum in obliquo et in plurali numero ut omnibus verorum vel falsorum alterum est verum verorum vel falsorum alterum est verum et nulla sunt vera vel falsa quin illorum alterum est verum. Eodem modo est dicendum de propositione uniuersali de copulato extremo: ipsam taliter exponendo dato quod signum distribuatur totum copulatum: ut omnis homo et asinus currunt: debet sic exponi homo et asinus currunt et nulla sunt homo et asinus quin illa currunt et sic de alijs. Ex hijs sequitur quod tales uniuersales sunt false scilicet istum modum loquendi: omnia duo et tria sunt quingentis omnes duo homines et duo animalia sunt plura quam duo: quia omnia quatuor sunt duo: et tria et nulla quatuor: sunt quingentis igitur non omnia duo et tria sunt quingentis: ideo ista exponens est falsa videlicet nulla sunt duo et tria quin ista sunt quingentis: eo quod omnia quatuor sunt duo et tria communicantia. Sed hoc est verum quod omnia duo sunt aliquod que et tria sunt quingentis vel duo et tria communicantia. Secunda autem est falsa: quia omnes 2° homines sunt 2° homines et duo animalia: et non sunt duo et 2° et nulli 2° homines sunt plura duobus: ideo non omnes 2° homines et 2° animalia sunt plura quingentis: quibus forte omnes 2° homines sint aliqua que et duo animalia sunt quatuor. Similiter nego illas omnis homo et 2° homines sunt tres: sed concedo quod omnis homo est aliquid quod et duo homines sunt tres. Si autem signum distribuatur solum primam partem disuncti vel copulati iterum queritur an totum disunctum sit subiectum vel solum prima pars et residuum tenet se a parte predicati. Si datur primum: dicatur tunc quod talis propositio non est uniuersalis sed indefinita resolutorie probanda: si vero datur secunda pars conceditur talem esse uniuersalem: et aliter quam prima: exponendam: ut omnis homo vel asinus est asinus sic exponitur dato isto: homo vel asinus est asinus et nihil est homo quin illud vel asinus est asinus igitur. Similiter omnis propositio vel eius contradictoria est vera sic exponitur: propositio vel eius contradictoria est vera et nulla est propositio quin illa vel eius contradictoria est vera. Et sic exponende sunt tales propositiones: vere. omnis homo vel asinus est asinus: omnis propositio vel cuius contradictoria est vera oia duo et tria sunt quingentis omnis homo et duo homines sunt tres et filia.

Contra ista dicta Arguitur probando primo quod hoc propositio omnis homo vel asinus est asinus est vera et simpliciter concedenda: nam quelibet eius singularis est vera et cuiuslibet supposito subiecti correspondet vna singularis igitur: consequentia cum minori patet: et maior arguitur: nam hec est vera iste homo vel asinus est asinus: et sic similiter iste homo vel asinus est asinus homine vel asino demonstrato igitur et cetera. Secundo sic quelibet exponentium est vera igitur exposita est vera: consequentia patet: et antecedens probatur: quod homo vel asinus est asinus: et nihil est homo quin illud vel asinus est asinus igitur omnis homo vel asinus est asinus. Tertio sic omnis asinus est asinus igitur omnis homo vel asinus est asinus: consequentia patet: a parte disuncti ad totum disunctum. Quarto sic nisi teneatur ibi secundus rectus a parte predicati sequitur quod ille non sunt singulares. iste homo vel asinus est asinus et iste et cetera. quod cuiuslibet istarum subiectum supponit pro pluribus et pro eisdem

diuisum est predicabilis. Iam arguitur quod talis vniuersalis est falsa et simpliciter neganda nam eius contradictoria est vera videlicet aliquid quod est homo vel asinus non est asinus: quia aliquid quod est homo non est asinus igitur aliquid quod est homo vel asinus non est asinus: consequentia tenet a parte disiuncti ad totum disiunctum. Similiter h non est asinus demonstrando sortem: et h est aliquid quod est homo vel asinus. igitur et. Et sic patet falsitas istius vniuersalis. Secundo sua contraria est vera. igitur ipsa vniuersalis est falsa: consequentia tamen et antecedens probatur per sua singularia. Nam quocumque homine demonstrato vel asino: patet quod iste homo vel asinus non est asinus: et iste homo vel asinus non est asinus: et per consequens nihil quod est homo vel asinus est asinus: quod est contrarium vniuersalis date. Tertio exclusiua sua secum conuertibilis. de terminis transpositis est falsa: igitur ipsa vniuersalis falsa: consequentia tenet et antecedens probatur: nam h est falsa tamen asinus est homo vel asinus et h est sua exclusiua igitur: et quod ista sit falsa: patet quia aliud ab homine est homo vel asinus puta brunellus. Quarto ista est vniuersalis affirmatiua cuius multa supposita capiuntur sub subiecto quorum nullum capitur sub predicato: igitur ista non est vera: consequentia tenet: quia si ipsa esset vera esset sibi dici de omni. igitur nihil contingeret capere sub subiecto de quo non dicitur predicatum: patet per aristotelem primo priorum: ubi describit dici de omni: et dici de nullo: quod ant multa supposita inueniantur sub subiecto de quo non dicitur predicatum: probatur: nam nec de sor. nec de pla. dicitur predicatum cum neuter eorum sit asinus: et de quolibet illorum dicitur subiectum. quod quilibet illorum est homo vel asinus igitur. Quinto arguitur sic omnis homo vel asinus est asinus: omnis homo vel asinus est homo. igitur homo est asinus: consequens falsum. igitur aliqua premissio et consequentia patet: quod syllogismus. n. d. p. t. Si vniuersalis omnis homo vel asinus est asinus: omnis homo est homo vel asinus igitur omnis homo est asinus consequens falsum igitur aliquid premissio non minor: ergo maior quod erat probandum.

Ad ista argumenta respondetur sustinendo continue responsionem priorem videlicet quodcumque tales propositiones proponuntur sine limitatione dubitande sunt. quod intellectus liber est. et libere potest vtriusque rectum distribuere vel solum vnum. sicut sibi placet. ideo nescitur an vltima sit vera vel falsa cum primo proponitur. Et tunc ad argumenta tamen probantia illam omnis homo vel asinus est asinus esse veram et simpliciter concedenda. nego. imo presupposita limitatione quod vterque rectus distribuatur. nego istam. Et tunc ad probationem dico dubitando nunquid tales singulares sint singulares istius vniuersalis. eo quod nota disiunctionis continue potest teneri diuise vel collectivae. si diuise dico quod tales non sunt eius singulares. sed istius omnis homo est aliquid quod vel asinus est asinus. Si autem teneatur nota disiunctionis collectivae. dico tunc quod iste bene sunt singulares istius vniuersalis sed multe sunt false. nam demonstrando sortem est ista falsa: iste homo vel asinus est asinus quia tunc sic debet resolui: h est asinus et h est iste homo vel asinus igitur. Et sic est notandum quod in proposito ly. vel tenetur collectivae quando cadit super totum disiunctum pro nomine deminutivum. et si dicitur quod ly: iste non potest cadere super totum disiunctum: dicatur quod non est magis inconueniens quod ly. omnis cadat super eodem. Et si opponens non esset contentus de illis singularibus assignata istas. s. h quod est homo vel asinus est asinus: et h quod est homo vel asinus est asinus: et hoc quod est homo vel asinus est asinus: et sic ultra: quarum multe sunt false: non enim mihi verum videtur quod aliquid dicunt quod singulares istius vniuersalis sunt iste: iste homo est asinus: et iste asinus est asinus et sic de alijs: oportet enim in singularibus debite assignatis esse conformis preiacens vniuersalis et singularium: cuius oppositum est hic: vt patet intuitu: immo si eius singulares conuertuntur non propter h dicuntur singulares eius

dem vniuersalis sicut sunt: iste homo est et h risibile est: prima enim est singularis istius omnis homo est et non secundum. Similiter secunda est singularis istius omne risibile est et non prima: et h est solum ratione preiacenti et. Ad secundum dico quod iste non sunt exponentes istius vniuersalis: omnis homo vel asinus est asinus: sed iste sunt ei exponentes: homo vel asinus est asinus: et nihil est homo vel asinus quin illud est asinus modo certum est quod ista secunda exponens est falsa. Ad tertium nego consequentiam. Et ad probationem a parte disiuncti et. dico quod ibi intelligit quando disiunctum non precedit signum aliquod habens vim confundendi qualiter non est in proposito: eo quod illud signum vniuersale omnis habet utrumque cedendi et distribuendi: et etiam precedit disiunctum. Ad vltimum dicendum quod non est inconueniens in omnibus propositionibus in quibus subiectum est terminus compositus ex diuersis terminis communibus quorum quilibet requirit distinctas singulares: ideo non mirum est si subiecta istarum singularium supponunt pro pluribus et pro eisdem diuisum sunt predicabilia et.

Ad alia argumenta probantia illam omnis homo vel asinus est asinus esse falsam: et simpliciter neganda: dico nego ad sumptum: quod solum primus rectus distribuatur et secundus teneat se a parte predicati. Et tunc ad primum argumentum nego quod contradictorium istius sit verum. Et ad probationem dico quod illud non est suum contradictorium. homo vel asinus non est asinus: sed illud homo non asinus est asinus: imo nec iste equipollent non aliquid quod est homo vel asinus non est asinus et omnis homo vel asinus est asinus: quia in vna ly asinus stat determinate vel confuse tamen et in alia confuse et distributive ratione dictionis precedentis includentis negationem. Et si allegetur ista regula pre contra dicitur concedendo regulam: sed ex ista non sequitur quod dicte propositiones equipollent sicut iste: non quilibet homo currit et aliquis homo non currit: et est ratio diuersitatis: quia in vno terminis tantum opposito modo et non in alia: cum ibidem predicatum quod est terminus compositus nullibi distribuatur: propter consimilem causam concedendo illam omnis homo vel asinus non est asinus: et dico quod non contrariatur illi omnis homo vel asinus est asinus: nec illi equipollent: nihil quod est homo vel asinus est asinus: nec sequitur iste homo vel asinus non est asinus et iste et. igitur nullus homo vel asinus est asinus: sed bene sequitur quod quilibet homo vel asinus non est asinus que conceditur sicut et alia. Ad inferendum igitur nullus homo vel asinus est asinus: oportet preponere negationem in antecedente isto modo: nec iste homo vel asinus est asinus: nec iste et. igitur nullus homo vel asinus est asinus: conceditur consequentia: et negatur antecedens: unde iste non conuertuntur iste homo vel asinus non est asinus et non iste homo vel asinus est asinus propter diuersam suppositionem a parte subiecti ut patet intuitu. Et per hoc patet responsio ad secundum argumentum. Ad tertium dico quod ista exclusiua data non est exclusiua conuertibilis cum ista vniuersali nec directe de terminis transpositis. Nam tunc quod predicaretur in vniuersali foret subiectum exclusiue: sed sic non est in proposito: quod in exclusiua solum subiectum ly asinus et in vniuersali predicatur totum h: aliquid quod vel asinus est asinus ideo exclusiua istius est ista tamen aliud quod vel asinus est asinus est homo: et h conceditur. Ad quartum dico quod non est inconueniens aliquam esse vniuersalem affirmatiuam veram et aliquid sumi sub subiecto de quo non dicatur predicatum explicite sumptum: sed quod de ipso non dicatur predicatum: implicite sumptum: falsum est et inconueniens: et h est intentio philosophi in loco preallegato: unde predicatum implicitum istius vniuersalis est: aliquid quod vel asinus est asinus: et h dicitur de quolibet contento sub subiecto vniuersalis: per hoc ergo patet responsio ad quartum argumentum: negando discursum istum: nec est in darapti: quia maior extremitas non predicatur de minori extremitate. Ideo debet talis conclusio inferri videlicet aliquid

¶ vel asinus est homo est aliquid q̄ uel asinus est asinus: et B conceditur: eodem modo est respondendum si fieret talis syllogismus: ois p̄p̄o uel ei⁹ cōtradictio: ia est va: ois p̄positio uel eius contradictoria est falsa. igitur falsū ē ve: negatur consequentia: sed debet concludi talis propositio v̄z: p̄p̄o que uel eius contradictoria est falsa est propositio que uel eius contradictoria est vera. Et sic arguendo: cōcedo consequentiam: et cōsequēs. Ad confirmationem: nego p̄p̄am: quia plus predicatur in minori q̄ fuerat subiectum maioris: precise enim subiciebam li homo in maiori et in minori totum illud homo uel asinus. Propter consimilem causam negantur omnes tales consequentie: omnia duo et tria sunt quinque: quatuor sunt duo et tria igitur quatuor: sūt quinque. Similiter omnes duo homines et duo animalia sunt quatuor: sed sor. et pla. sunt duo homines: et duo animalia: igitur sortes et pla. sunt quatuor: utrobique enim plus predicatur in minori q̄ subiciebatur in maiori.

Non obstante q̄ b de obliquo et termino cōposito probabiliter dicta sunt: tamen mihi videtur aliter posse dici absq̄ distinctione aliqua: preter mittendo: primo q̄ in ista omnis homo uel asinus est asinus: ly homo uel asinus est subiectum: nullus ei grammaticus dicet q̄ altera pars disuncta tenet se a parte apppositi. ¶ Secundo premitto iuxta sententiā antiquorum laycorum q̄ signum vniuersale affirmatiuū non distribuit terminum mediate sequentem nisi de p̄ accidens ratione determinatiōis aut regiminis aut restrictionis. ¶ Dico determinatiōis propter tales omnis homo albus currit: omnis homo niger disputat: ubi adiectiua stat distributiue. ¶ Dico secundo regiminis propter istas propositiones omnis asinus hominis currit: omnis oculus dexter equi est dexter: ubi genitiuus casus supponit distributiue. ¶ Dico tertio restrictiōis propter huiusmodi propositiones oē q̄ est homo est, risibile ubi ly homo et ly q̄ stant confuse et distributiue. ¶ Ex predictis suppositionibus sequitur q̄ in ista propositione: omnis homo uel asinus est asinus: subiectum est ly homo: uel asinus: et tamen non totum distribuitur: sed precise ly homo: et ly asinus stat confuse tantum tam a parte subiecti q̄ a parte predicati: unde in ista propositione: omnis homo asinus non ē li asinus stat confuse t̄m ut patet: sed cuiuslibet virtus magis debet se extendere in propinquum q̄ in remotum ergo a fortiori in ista omnis homo uel asinus est asinus: ly asinus in subiecto non stat confuse distributiue. Si ergo mihi proponitur ista omnis homo uel asinus est asinus: concedendo eam. Et si queritur de eius exponentibus dico q̄ sunt tales homo uel asinus est asinus: et nihil est homo quin illud uel asinus est asinus itaq̄ semper totum q̄ stat confuse tantum sequatur ly quin et quod distribuitur precedat. ¶ Contradictio: iū istius est: non homo uel asinus est asinus: et est contradictorium per negationem prepositam: vel sic homo non uel asinus est asinus cuius ueritas vel falsitas requiratur in suo contradictorio. ¶ Singulares v̄o sunt iste: iste hō uel asinus ē asinus et iste hō uel asinus: et sic de aliis. Et non est inconueniens in propositionibus singularibus subiecta pro pluribus supponere dummodo compositionem gerant. ¶ Item sequitur q̄ in argumento syllogistico non oportet subiectum maioris nec sibi proportionabile predicari in minori implicite vel explicite: sed solum q̄ distribuitur. Unde ista consequentia non valet: omnis homo uel asinus est asinus: tu es homo uel asinus: igitur tu es asinus: sed debet sumi pro minori q̄ tu es homo: et concludi q̄ tu uel asinus es asinus: et si aliquando aliqua dixi uel dicam que non videantur suffragari hinc: itelligo ea quando subiectum distribuitur. ¶ Item sequitur q̄ aliqua est propositio vniuersalis cuius subiectum non distribuitur: sed solum pars: nec hoc est contra aliquam regulam: quia licet oporteat subiectum in vniuersali affirmatiua implicite vel explicite determinari per signum vniuersale non tamen oportet distribui: quia forte signus

non ad tantum se potest extendere determinando: cum se extendit non solum ad distributionem: sed etiam ad cōfusionem que oritur a signo in distante sicut in propinquo. ¶ Consimiliter dicat de obliquis casibus: unde licet i ista omnis asinus hominis currit rectus et obliquus distribuitur: b non est vniiformiter et vniuoce: nam rectus de se distribuitur: obliquus autem de per accidens: ratione recti tendentis suam distributionem in ipsam propter regimē: tam in ista cuiuslibet hominis asinus currit distribuitur ly hominis: et non ly asinus: sed supponit confuse tantum: non obstante q̄ sit pars subiecti: cum non se habeat ad obliquū aliquo dictorum modorum ratione quorum de per accidens possit distribui. ¶ Si ergo querit de suis expositionibus: dico q̄ sunt iste: hominis asinus currit et non est homo quin istius asinus currit: contradictorium etiam et contrarium dantur per oppositas suppositiones. Et ita syllogistice arguendo debet sic argui: cuiuslibet hominis asinus currit: sor. est homo: igitur sor. asinus currit: ita q̄ illud quod distribuitur in maiori ponatur in minori et non plus. ¶ Ex predictis sequitur q̄ iste non conuertuntur cuiuslibet hominis: asinus currit et quilibet asinus hominis currit: et non sequitur iste negatiue conuertuntur. s. nullus hominis asinus currit et nullus asinus hominis: sed iste contrariantur illis affirmatiuis: igitur et ille affirmatiue conuertuntur: sicut non sequitur iste due conuertuntur alicuius hominis asinus currit et asinus alicuius hominis currit: sed iste sunt sub contrarie istarum videlicet alicuius hominis nullus asinus currit et asinus alicuius hominis si currit: igitur et iste conuertuntur: data enim q̄ omnis asinus hominis curreret: et q̄ sor. erit homo q̄ nullum haberet asinum b esset vera omnis asinus hominis currit. Et hec falsa cuiuslibet hominis asinus currit. et b similiter esset vera alicuius hominis nullus asinus currit. Et hec esset falsa asinus alicuius hominis non currit. Et sic patet q̄ non semper conuertuntur illi termini hominis asinus et asinus hominis: cuius tamen oppositum solet supponi. ¶ Quarto contingit expositionem vniuersalis affirmatiue variari ratione uerbi: q̄ debet exponēs negatiua capi cum verbo ampliativo et aliter cum uerbo non ampliativo: et aliter cum verbo de presenti et aliter cum verbo de preterito vel de futuro. Unde potest pro regula sustineri q̄ sicut omnis vniuersalis affirmatiue cuius principale uerbum non est ampliativum principale uerbum secunde exponentis erit uerbum substantiuū de presenti. Sic omnis talis vniuersalis cuius principale uerbum est ampliativum uerbum secunde exponentis erit uerbum disunctum ex uerbo substantiuo et ampliativo synonymo cum uerbo propositionis principaliter exponende: uerbi gratia: ut exponendo illaz omne animal currit: patet ex predictis q̄ secunda exponens est talis nihil ē animal quod non currit: et sic de omni vniuersali de presenti affirmatiua: siue uerbum substantiuū siue adiectiuū non ampliativum predicetur. ¶ Exempla secunde partem multa sunt. Et primo de preterito: ut omnis homo fuit: exponitur sic: homo fuit et nihil est homo uel fuit homo quin illud fuit. Exemplum de futuro ut omne animal erit exponitur sic: aliqd animal erit: et nihil est animal uel erit animal quin illud erit igitur. Exemplum de preterito cum uerbo ampliativo: ut omnis homo potuit currere: exponitur sic: homo potuit currere et nihil est homo uel potuit esse homo quin illud potuit currere: omne currens poterit esse sedens: sic exponitur: aliqd currens poterit esse sedens: et nihil est currens uel poterit esse currens quin illud poterit esse sedens. Exempla cum isto uerbo incipit: ut omne .a. incipit esse: exponitur sic .a. incipit esse uerū: et nihil ē .a. uel incipit eē .a. quin incipit eē uerū dē .a. inceperit eē falsum: sic exponitur .a. inceperit eē falsum et nihil est: uel inceperit eē .a. quin inceperit eē falsum: oē .a. incipit eē dubium exponitur sic .a. incipit eē dubium et nihil ē .a. uel incipiet esse .a. quin illud inceperit esse dubium igitur exemplum cum uerbis distractiuis uel concernentibus actus mētis ut ois res intelligit apprehendit significat est

velit
distr
la est
CS
bon
stati
ly su
mina
ma e
est:
in bo
B inf
pre
Et p
bon
sic e
nihil
fran
den
tz se
erit
lect
ner
ta is

ter
nifi
fin
ali
ū
all
m
bo
pa
qu
pa
tr
su
q̄
i
C
li
lō
n
u
b
a
f
r
f
t
t
a

velita imaginata. & sic d' alijs verbis quibuscuq; passivis
 distrahentibus: nā secunda exponēs prime erit talis. nul-
 la est vel intelligitur res quā ista intelligit & sic de alijs.
 Sed h' forte dubitatur qualiter debent ille exponi oīs
 homo preteritus est: omnis homo futurus est aīal in b
 istāti: dicit q' qūbet istax ē dubitāda: eo q' ly preterit' &
 ly futur' possunt teneri noīaliter v' participialiter. Si no-
 minaliter quelibet istarum potest: satis bene concedi: p'
 ma enī sic exponit: hō pterit' ē & null' ē hō pterit' qn illd
 est: & h' ē vex. Secūda sic exponitur: hō futurus ē aīal
 in hoc instāti & nihil est homo futurus quā illud est aīal i
 b instāti & h' similiter ē verum: si autem ly futurus & ly
 preteritus tenētur participialiter: tunc qūbet est negāda:
 Et prima sic exponitur homo pterit' est & nihil est v' fuit
 homo quā illud fuit hō mascul' & h' est falsum. secūda
 sic exponitur homo futurus erit animal in hoc instāti &
 nihil est vel erit hō quā illud sit futurum animal in b in-
 stāti: iterum h' est falsum. Vel potest aliter dici conce-
 dendo secundam ppositionē eo q' ly futurus necessario
 t' se a parte subiecti. si autem teneret se a parte predicati
 erit incongrua loquutio cum ibidem erit discōrdantia ad
 fectū cum suo substātiuo: ly futurus. n. ē masculini ge-
 neris: & ly animal est neutri generis. ideo tē. Nota ve-
 ta istā suam eo q' multa poteris solueris argumenta.

Incipit tractat' suppositionū

Ost' predicta contingit materiam
 suppositionū aliquā pertracta-
 re. Et primo sciendum est supposi-
 tionem ad propositum per istum
 modum diffiniri. Suppositio ē
significatio termini non extremaliter
vnitū p aliquo vel pro aliqui-
bus i propōne. vt hō ē aīal. ly hō ē
species. Ex quo patet differētia in-

ter supponere & significare: terminus enim non supponit
 nisi in propositione positus: extra vero contingit ipsum i
 finita significare imo multotiens terminus in propositione
 aliqua significat pro quibus non supponit. sicut patet de
 isto termino album in ista propositione album currit qz
 albedinem significat pro qua tamen non supponit. Et si-
 militer iste terminus homo in ista propositione. omnis
 homo est animal. significat omnem hominem presentē
 preteritū & futurum. possibilem & imaginabilem pro
 quo vel pro quibus non supponit. solum enim supponit
 pro omnibus hominibus qui sunt. ut alias diffusius per-
 tractavi. Dividitur enim illud nomen suppositio in
 suppositionem in propria. vt bibo ciffum āglia pugnat
 q' locus nō h' sustine. Et supponē pp:iam q' diuiditur
 i mālē ac simplicem & personalem.

Suppositio materialis est significatio ter-
 mini in propositione extrema-
 liter se habentis & non extremaliter vnitū pro seipso so-
 lūmodo aut sibi consimil: sumitur hic significatio loco ge-
 neris: nam omnis suppositio est significatio: & non econ-
 verso: dicitur in propositione propter causam superi' di-
 ctam: dicitur non extremaliter vnitū ad differētiā ver-
 bi aut copule principalis: dicitur pro seipso solummodo
 aut sibi consimil: quia si termin' aliquis significat aliud a
 se aut suo consimil in ppōne: non supponit talis termin'
 mālē sed personaliter vel simpliciter. verbī gratia in ista
 propositione qualitas est: ly qualitas supponit pro se & suo
 simili: siue significat idem non tamen supponit mālē quia
 significat albedinem vel nigredinem distinctam ab isto
 termino qūitas & quolibet sibi consimil. Similiter in ista
 propositione terminus est: ly terminus supponit pro se
 aut sibi simili: tamen quia significat tales terminos homo
 animal non supponit materialiter s' psonalr: sed i ista oīs
 est signum vnūersale subiectum supponit pro se & sibi si-
 mili & nullo sibi dissimil: vt patet. Ideo supponit termi-
 nus talis materialiter & non personaliter: & ita in omni-
 bus talibus ly: homo ē species ly aīal ē gen' hō ē noīalū
 casus: ly hōis est genitū casus.

Circa istam suppositionem fatentur aliq ter-
 minum materialiter supponere
 sine limitatione alicuius signi materialitatis ipsum prece-
 dentis: sed solum sufficit terminum prime intentionis tra-
 bi per terminum secunde intentionis ad talem suppositio-
 nem simplicem & materiale: tenendo pro fudamēti q'
 talia sunt subiecta qualia pmittūt eorū pdicata: Ideo cō-
 cedūt illas homo est species: animal est genus: omne ani-
 mal est nomen: omnis homo non est species & tamen ne-
 gant illas omnis homo est nomen: & aliquis homo ē spe-
 cies & sic de alijs.

Contra istud fudamētū talia sūt subiecta
 & c. arguit sic: predicatū v'
 per mittit vel saltz non impedit qualecuq; esse subiectū
 suum igitur dictum falsum: consequentia tenet & antece-
 dens similiter discurrendo per omnes terminos. Sed
 forte dicitur q' non capitur ibi permittere pro non pro-
 hibere sed capitur pro detrahere. Contra ex isto sequi-
 tur q' ista est vera omnis homo est masculus: omne ani-
 mal est homo: quia si subiecta ibi determinantur per pre-
 dicata igitur solum supponunt pro his pro quibus deter-
 minantur: sed predicatum in vna non saponit nisi pro mo-
 stulis: & in alia solū pro hominibus: igit' tē. Item se-
 quitur dato isto q' hec est vera omnis homo est species:
 q' tamen negat opi. Et q' illud sequatur patet: quia pre-
 dicatum potest subiectum per mittere stare materialiter:
 vel simpliciter: & si sic sequitur q' subiectum supponit ma-
 terialiter vel simpliciter: & per consequens ipsa est vera.
 Secundo arguitur probando istam esse falsam homo
 est species sic arguendo: omnis species est accidens: ho-
 mo est species: igitur homo est accidens: conclusio est fal-
 sa: igitur aliqua premissarū non maior: ergo minor. Et
 militer arguitur per po: phyrinū capitulo de specie dice-
 tem q' de quocūq; predicatur affirmatiue sine dicitōe ha-
 bente vim p'cedēdi inferi' de eodē ceteris parib' pdicatur
 superius: sed ly accidens est simpliciter superi' ad ly spe-
 cies igitur cum ly species de ly homo pdicatur sequitur
 q' ly accidens de eodem debet predicari. Ex isto etiā
 potest argui q' homo non est animal sic: nulla species est
 animal homo est species igitur tē. Item de quocūq;
 vere predicatur ly genus de eodem non vere predicat'
 corpus: quia non est & erum dicere idem est genus & cor-
 pus: si igitur ista sit vera animal est genus h' erit falsū aīal
 est corpus quod est inconueniens. Preterea homo ē
 terminus igitur homo est terminus qui est accidens: vel
 saltim non homo: ex quo sequitur q' homo est terminus
 qui non est homo: & cum ly terminus sit inferi' ad ly ali-
 quid sequitur q' homo ē aliqd q' non est homo: & sic hō
 differt ab homine q' est impossibile. Tertio arguitur
 terminū nō posse materialiter vel simpliciter supponere
 siue limitatione termini vel signi materialitatis: immo q'
 nec talis terminus secunde impositionis sufficit trahē ter-
 minum p'ime impositionis ad talē suppositionē simplicem
 vel materiale: & arguitur sic: non maioris virtutis vel
 fortitudinis est terminus secunde intentionis q' aliqua
 negatio: cum igitur negatio non possit habere vim super-
 terminū precedentem ipsuz confundendi: igitur a fortio-
 ri: nec terminus secunde intentionis habebit vim aliquā
 super terminum precedentem: & per consequens nō tra-
 het ad talem suppositionem: p'ia videt patere: cum non
 possit poni causa diuersitatis. Similiter termin' p'ime
 itentionis non potest trahere terminum secunde itentionis
 ad talem vel ad talem suppositionem. igitur nec econtra:
 consequentia p'z v' detur causa diuersitatis. Item ter-
 minus secunde intentionis posit' a parte subiecti nō po-
 test trahere terminū prime intentionis positum a parte
 dicati: fm eorum opinionem. igitur a fortiori quado poni-
 tur a pte pdicati termin' secunde itentionis non pōt trahere
 terminum prime intentionis. positū a parte subiecti: pa-
 tet consequentia: quia rationabile est q' terminus maiorē
 vim habeat super terminū sequentem q' precedentem:
 Et confirmatur: nā terminus non maiorē vim habet

a parte predicati quod a parte subiecti nisi inquantum a se per alium sic intelligit vel sic. cum igitur intellectus sit liber indifferenter terminum concipere materialiter a parte predicati sicut a parte subiecti. igitur et cetera. Et sic patet quod qua ratione potest terminus a parte subiecti supponere materialiter sine tali additione propter determinationem predicati eadem ratione potest a parte predicati. sine tali additione materialiter propter limitationem subiecti. uel determinationem eiusdem. Et per consequens hoc est bona conuersio quam ipsi negant homo est species. igitur species est homo. Et ite arguitur sic. fautores huiusmodi opinionis. scripserunt super illud periphrasim. id est genere specie uel numero. quod capitur per idem pro idem terminum et non rerum. ex quibus elicitur quod per idem genere specie uel numero est terminus secundum intentionem. igitur per positionem limitat suum subiectum materialiter uel simpliciter supponere. igitur ista est uera homo et asinus sunt idem species: quia ipsi et negant. prima pars. quia per hoc et per asinus sunt idem specie. Et ite sequitur oppositum in istius regule. a tertio adiacente ad secundum adiacens non in terminis distrabentibus est bona positio. uel sequitur quod chymera est. probatur. nam chymera est nomen ut dicitur ista opinio. igitur chymera est. tunc ista positio est bona uel non. Si non habetur prima pars conclusionis: si sic hoc est secunda. Et ite sequuntur tales propositiones aliquid quod non est terminus: est terminus et aliquid quod non significat significat: aliquid quod pro nullo supponit pro aliquo supponit: aliquid quod non dicitur: et quod non uidetur uidetur: chymera est subiectum: et tamen chymera nihil est: nihil est aliquid: homo non est homo: ignis profertur ab ore tuo. Et ite sequitur ex ista opinione quod fautor istius opinionis. est res in aiata: terminus scriptus uocalis uel lapidicus: quod iste terminus fautor istius opinionis est huiusmodi: positio prima per opinionem. sequitur et quod fautor istius opinionis. est scriptus in libro. diaboli. et non est scriptus in libro uite: et sic ex sibi dubio saluabitur. Et ite sequitur quod per aliquod additum ex homine et equo suo componitur propositio cathogorica: ut capta tali propositione est aliquid ex homine et equo suo: per idem sequitur quod ex duobus rusticis cum uno boue cum hoc quod cum illis fiat tres est bonum syllogismus in festino: sic arguendo. Ex nullis duobus rusticis fiunt tres: sed ex illis duobus rusticis cum uno boue fiunt tres: ergo duo rustici non sunt duo rustici cum uno boue uel non sunt duo rustici et unus bos: qui syllogismus prima est factus ex terminis predictis. Et propter ista et alia inconuenientia sequentia ex opinione adducta: et adducta asserunt alij concedendo et sustinendo terminum in propositione semper significatine et personaliter sibi nisi fiat casus impositionis uel signum materialitatis sibi ligatur: ita quod loquitur ex consuetudine loquendi non habet terminum tenere materialiter nisi fiat sibi limitatio per argumentum: uel sciat unum tale signum materialis suppositionis talem terminum determinare. quod terminis impositis autem ad res significandum non licet respondere statuerentur nona significatione: sine ratione: uel arguentis ordinatione: ut per homo est species per animal est genus: per omnis est per omnis per a. est per a.

Ista opinio in parte uera est et mihi conformis in multis: sed est nimis stricta: quia sicut in suppositione materiali et simplici ostenditur. potest aliquis terminus supponere personaliter uel simpliciter absque additione alicuius signi ita in suppositione materiali uidetur conuenire esse ponendum: sicut enim termini sunt: qui significant distincta significata a se: et suis similibus: ratione quorum possunt personaliter supponere absque limitatione alicuius: ita termini sunt significantes se precise uel sua similia ratione quorum potest materialiter supponere absque limitatione huius signi per. Et ueritatem dicit hoc opinio. quod huiusmodi termini significantes significata a se et suis similibus distincta solum possunt supponere materialiter absque limitatione signi: sed requiritur terminus secundum intentionem uel impositionem coniunctus cum aliquo isto: ubi gratia: apud hanc opinionem. hoc non est intelligibilis. a. est. a. uel. b. sed bene per a. est littera. Et si non procederet illa opinio. quod omnis est: sed bene per omnis est: cum signo isto: aut quod omnis est signum sine limitatione sed cum termino secundum intentionem uel impositionem. Et sed di-

ctum istud non uidetur mihi uerum quia si a potest supponere materialiter cum termino secundum intentionem uel impositionem: aut igitur quod talis terminus limitat per a. ad supponendum ita. aut propter conuenientiam aliquam. Primum est contra declarationem opinionis. ponentis quod predicatum non limitat subiectum nec e contra: si dicitur secundum. Contra maiorem conuenientiam hoc iste terminus. a. cum isto termino. a. quod cum isto termino ista: si ergo hoc est uera suppositio et materialis. a. est littera per idem et b. a. est. a. Et ite iste terminus hoc potest supponere personaliter respectu huius uerbi est de secundo adiacente igitur per idem. et iste terminus. a. respectu eiusdem uerbi: prima pars: quod illud uerbum est indeterminatum ad omnem suppositionem si ergo conuenit illi termino hoc personale ratione sui significati distincti individualiter et specificiter ab ipso aparti: et illi termino a. communicabit suppositionem materiale ratione sui significati habentis omnimodam idem tatem cum tali termino uel sibi consimili quare et cetera.

Est igitur aliter dicendum pro quo notandum quod terminorum quodam sunt in complexi quidam complexi. Et terminorum in complexis quodam significant significata non a se et suis similibus distincta: nec possunt significare alia durate hac lege: ut sunt sine cathoremata. quodam significant precise se uel sua consimilia: sed distincta ab his possunt significare secundum hanc legem: sed per solam impositionem nouam: ut. a. uel. b. Et huiusmodi: quodam significant significata a se et suis consimilibus distincta. et possunt significare precise se uel sua similia non quodam per nouam impositionem. sed per limitationem signi predictis: ut homo animal et huiusmodi. Et terminorum complexorum quodam sunt significatiui nisi quodam ut hoc albus deus est: quodam autem quodam ut hoc est albus deus est: de primis dicatur quodam modum et de in complexis. Et ideo ergo quod termini in complexis primo modo sumpti possunt materialiter supponere sine signo materialitatis siue respectu ubi. de secundo adiacente siue tertio. Unde dicendo: omnis est: ita supponit per omnis materialiter: sicut si diceretur per omnis est: siue omnis est signum uel: et eque bene concedenda est una sicut alia. Termini in complexis sumpti. secundo modo materialiter simpliciter: et personaliter possunt supponere siue tali signo tamen semper materialiter supponunt si non adueniat noua impositio: uerbi gratia: si proponeretur. a. est. a. concedendo eam. a. est. b. nego eam: dicendo: quod in qualibet earum: est suppositio materialis: si tamen imponetur. a. signare conuertibiliter idem quod per homo et b. idem quod per asinus. item concederem primam: et negarem. Secundam non in suppositione materiali sed personali. Et termini uero sumpti tertio modo semper supponunt simpliciter uel personaliter nisi fiat limitatio per signum materialitatis: ut per homo est species per animal est genus supponunt sibi: ista subiecta materialiter que personaliter supponerent limitationibus remotis. Et de complexis uero primo modo sumptis consequenter dicam sicut de in complexis quo ad diuersitatem suppositionis: sed quia termini complexi. Secundo modo possunt supponere: quia possunt esse extrema propositionum: et nunquam significando significatum a se et suis similibus cum distinctum: quia tale significat ut sunt propositionis et non pars propositionis: ideo nunquam possunt personaliter supponere: sed bene materialiter: ideo sic possunt supponere absque additione signi materialitatis. Et ad ostendendum autem predicta. Sit prima suppositio terminorum quod non potest nisi materialiter supponere potest. sic supponere absque limitatione signi: patet quia non alia de causa additur signum nisi quia posset personaliter: aut simpliciter supponere siue isto. Et secunda suppositio terminus precise se uel sua consimilia significans non potest sic precise significando personaliter supponere aut simpliciter: ut ostenda posterius sed solum materialiter. Et ex quibus suppositionibus sequitur quod termini in complexis sumpti primo uel secundo modo: aut etiam complexi non quod scilicet significatiui sumpti eodem modo: et complexi. secundo modo sumpti possunt materialiter supponere absque signo materialitatis. Et termini uero in complexis sumpti tertio modo non sic possunt: quia semper debet stare pro-

principali significato: ex quo nulla est limitatio restringens... Ex quibus sequitur quod si proponatur ly homo est species...

Contra istam opinionem: arguitur sic: omnes modi loquendi sunt eo meliores... Secundo arguitur sic: iste terminus homo est species...

Ad ista respondetur: ad primum dico concedendo illam... Et ulterius dico quod cum opponitur ly homo non explanat intentionem loquentis...

spectu totius extremi: imo solum respectu istius termini terminus: quod nec est subiectum nec predicatum... quod arguendum non valet... sicut nec sequitur tu es asinus...

Iterum contra istam positionem arguitur sic: Ex ista opinione sequitur quod ly homo est vox non significativa... sed in intellectu istam ly homo est vox non significativa...

rellecto a te ve dī pdicatur. igit p quolibet intellecto a te
ē illa affirmatiua vā. negat pna. q: lz d quolibz intellecto a
me ve affirmetur pdicatu nō tñ subiectū. **Secūdo** mō
pōt dici q: scio et itelligo illā eē falsā. p aliquo nō itellecto
a me. et negat pna igit itelligis tale q: nō ē itellectu a te. sed
sequit q: itelligis nō itellectu a te eē. verū tamen concedo
q: itelligo nō itellectu a me. sicut enim. Si itelligo hoiez
posteri per notitiā istius itelligo nō hoiem: ita hita noti/
tia huius intellectum a me itelligo suum oppositū signa/
tum: v3 nō itellectu a me: et nō sequitur: tu itelligis nō in
tellectū a te igitur tu itelligis aliqd vel aliqualiter: et illud
vel taliter nō ē itellectu a te. Item cōcedo illā tu itelligis
aliquid q: nō ē itellectu a te. Si ly itelligis cadit super to/
tum cōplexū sequēs: si tñ non cadat nisi super terminū t: ā
scendentem: negatur eadē rē. **Ad** tertiu dīco cōceden
do q: ly amo ē vrbū: et q: ly amo nō ē verbū put i prima
ly amo supponit pro sibi simili: et in secūda p seipso: nec
sunt cōtradictoria: sed sub cōtraria. **Sic** cōcedit q: ly
amo ē verbū adiectiuū: et tñ ly amo ē nomē substantiuum
prout i prima ly amo supponit p sibi simili et i secūda pro
seipso. **Sed** h ista arguitur ex ista rōne seqtur q: ho/
mo ē asinus: q: sequit caput asini ē caput hois igit idē est
caput hois et asini: et p pns hō ē asin: igit pari rōne seqt
vox asini ē: vox hois ē: igit hō ē asin: pna p3 p priorē sil/
tudinē: et anis pbat p iam dicta: et pferat hō genitiuū ta/
lē. s. asini: tūc arguit sic: hoc platu ē vox hois: et h platu ē
vox asini. igitur h vox asini ē vox hois. pna p3 ab inferiori
ad suū superi sine ipedimēto. h dūc dicit negādo illā vox
asini ē vox hois. Et tūc ad pbationē nego pnam: stat enīz
bene q: h vox vel dictio asini sit vox hois. et tñ nulla vox
asini est vox hois. q: nulli asini uox ē vox hois. Et si alle/
gatur regula pbās pna3 negatā. s. ab inferiori rē. sicut pri/
dicebā: dico q: regula nō tenet in suppone māli: sed solū
psonali: vel significatiua. **Ad** vltimū rīdetur sicut pns
q: ly deus est: nec ē vex: nec ē falsū: tñ ē vex et necessariū.
Sic cōcedit q: ly ois hō ē aīal: ē vlis: et tñ ly ois hō ē
aīal: nō ē alicui q: titatis. prima. n. est vā put subiectū sup
ponit pro seipso. secūda est vera: et tertia prout subie/
ctum supponit pro sibi simili: quarta etiam est vera pro/
ut subiectum supponit pro seipso.

Item dubitatur iuxta vñū dictū an ad
illā ppōnē de? ē deus
est: ē rīdēdū cōcedēdo negādo vel dubitādo. **Dico** q:
sic et rō ē: q: qlibet terminus talis cōplexus q: per seipsum est
ppō pōt māliū supponere a pte subiecti vel a pte pdica
ti absq: inuamēto alicui signi mālitatis vel termini secun/
de ipositionis: secus eēt de alijs terminis simplicibus q: si
ne inuamēto signi mālitatis si pnt taliter supponere ut di/
ctū ē. **Idē** ppōta tali ppōe: de? ē de? ē: siue ly de? ē sit
subiectū siue sit pdicatu. **Rīdet**: negādo illā: eo q: ipa tūc
significat q: de? est h ppō deus ē: qd ē iposibile. **Cle/
rūt** amē ppōta simplr nō limitādo qd ē subiectū nō pdica
tum dubitāda ē: eo q: ly deus ē pōt eē subiectū vel pdica
tū: aut totū h: deus ē deus pōt eē subiectū. **Idē** mō ne/
gat: sicut pns. **Secūdo** mō cōcedat: q: ipsa tūc signifi/
cat. q: h ppō ē. deus ē deus: q: ē verū: et q: ly deus ē de?
pōt eē subiectū: p3: sicut arguēdo de? ē deus ē vñū: igitur
de? ē deus ē: pna p3 a 3° adiacēte ad secūdū adiacēs: et i
antecedēte ly deus est deus ē subiectū igitur i pnte pōt eē
eē: dūmō sit ppō de secūdo adiacēte. **Jō** replicādo iterū
sicut prius: h ppō deus est deus ē: est distinguēda: nūqd
est de secūdo adiacēte vel tertio adiacente. **Idē** mō cō/
cedēda ē. **Secūdo** mō negāda. **Et** ex isto seqt q: qlibet il
laz ppōnū ē vā: de? ē de? ē: null? de? ē de? ē: tenēdo q: libz
illaz de secūdo adiacente vt p3 intuenti. Si tñ quelibet
illarū tenet de. 3° adiacēte vna eēt vera et reliq: falsa.

Contra illud q: dicebat v3 q: ppōitio pōt
subijci vel predicari in suppo
sitione materiali. Arguitur sic: ex ista responsione sequun
tur tales conclusiones. **Prima** est q: aliqd est et tu es
asinus et tamen tu non es asinus. **Secūda** est ista: q:
aliqd est pla. vel sor. currit et tamen nullus sor. currit et ni

bil est pla. **Tertia** conclusio est q: h consequentia ē bo/
na omnis homo est: tu es homo: igitur tu es asinus: q: an
tem omnes iste conclusiones sint impossibiles patet. vñ
de secūda pars prime conclusionis repugnat prime par
ti eo q: suum oppositum sequitur formaliter: sequitur
enim aliqd est et tu es asinus. igitur tu es asinus. per illaz
regulam cōmunem a copulatiua ad alterā ei? partes. rē.
Consimiliter improbatur secūda conclusio. **Falsi/
tas** tertia conclusionis patet cum ex tali antecedente in dari/
fo: maliter sequitur q: tu es et non q: tu es asinus. **Sz**
q: omnes iste conclusiones sequantur ex responsione ar/
guitur: et pono pro prima conclusione q: scribatur vel scul
patur illud complexum: et tu es asinus: sic q: illud sit al/
quid: tūc p3 veritas prime conclusionis v3 q: aliqd est et
tu es asinus: et tamen tu non es asinus. **Secūda** cō/
clusio probatur. et pono q: .a. sit ista propositio sor. currit
que sit aliqd: et q: nec sor. nec pla. sint in mundo: tūc
patet veritas prime partis v3 aliqd ē pla. uel sor. currit: q:
.a. ē pla. vel sor. currit et .a. est aliqd igitur rē. consequē/
tia patet et maio: probatur. **Itam** .a. est sor. currit per re/
sponsionem: igitur .a. est pla. uel sor. currit cōsequētia te/
net a parte disuncti ad totum disunctum. **Secūda**
et tertia pars conclusionis patent ex casu. **Tertia** con/
clusio patet: q: ista est vna consequentia cuius antecedens
est impossibile. h enim propositio omnis homo est tu es
homo: significat q: omnis homo est talis propositio tu es
homo q: est impossibile.

Ad ista respondetur iuxta secūda
opinione3 ne
gando conclusionem primam: et ratio est: aut quia ista p/
positio: aliqd ē et tu es asinus non pōt eē nisi copulatiua
aut si ponitur q: id totū: et tu es asin? sit appositū illi? vbi
est: admittit casum: et ulterius cū proponitur: ista: respō/
det non itelligo illam. quia tale complexum et tu es asi/
nus non potest ibidē supponere psonali. vt patet nec ma/
terialiter: cum per se non possit esse propositio et sibi non
additur. signum materialitatis: nec etiaz ē terminus sim/
plex determinatus per dictionem materialitatis vel per
terminum secunde intentionis quod tamē oporteret si de/
beret supponere māliū: non obstāte h concedunt istaz
ppositionē aliqd ē ly: et tu es asinus. **Ad** secūda con/
clusionem adductam respondet dubitādo istā: eo q: ista
propositio aliqd est pla. vel sor. currit: potest esse disuncti
na vel de disuncto extremo. Si disunctiua negat con/
clusionem: si vō est de disuncto extremo concedit eam.
Et ex hoc non sequitur aliquod inconueniens. **Ad** ter/
tiam conclusionem respondet consimiliter dubitādo istā:
eo q: h totum omnis homo est tu es homo potest esse
due propositiones equivalentes huic copulatiue ois hō
est et tu es homo: vel potest esse simpliciter. vna ppō ca/
thegorica. **Primo** modo negaret conclusionem et conse/
quentiam factam: quia antecedēs est veruz: et pns falsū:
si autem sit solum cathegorica: concedit conclusionem et
consequentiam illam: quia antecedens est impossibile: ut
argumētū prius probauit. **Ego** autem me expediēdo
dico q: cōclusiones ille omnes vere sunt dūmodo fundē
tur in suppositione materiali per alteram membrorum.
Si autem continue sit mentio de sola suppositione perso/
nali: p3 q: iste nō sunt concedende: verū tamen ē notandūz
q: in prolatoe talis ppōnis: ois hō est tu es homo posset
eē tanta pūctuatō q: absq: aliqua distinctione posset eam
simpliciter cōcedere: quia tūc talis pūctuatō: tenet lo/
cuz vñus note copulationis. **Et** ex alia parte etiam posset
eē ita parua pūctuatō q: absq: distinctione posset eam
negare. Si autem non fuerit pūctuatō nimis longa nec
nimis breuis dubitetur propositio ut prius dictum est.
Sed contra istam responsionem arguitur nam si hec
prepositio: omnis homo est tu es homo: est vera: et hec
etiam est vera aliqd q: est homo non est: tu es homo igitur
rē. consequentia patet cum mino: i: q: ipa significat: q:
aliqd q: est hō non est h propositio: tu es homo q: veruz
est. et maio: pbatur. nā ista propositio. ois homo est tu

es homo est due propositiones v3 omnis homo est: tu
es hō. quarū quilibet ē vā igitur ista ppō cōposita ē due
propositiones vere et per pns ē duo vera et si sic ipsa ē vā
qđ erat pbadū. ¶ Illudic dicit cōcedēdo qđ talia duo pđi
ctoria: sūt simul vera: nō tñ sūt due ppōes vere nec duo
quorū quodlibet ē vñū: et sic nō cōcluditur aliqd icōue
niēs. ¶ Cōsimili argumento contingit probare duo con
tradictoria eē sil falsa: vt captis duabus talib? ppōib? ali
quis hō ē chymera ē: nullus hō ē chymera ē: tunc p3 qđ
ista sūt cōtradictoria inter se cōtradictoria. Et qđ ista sint si
mul falsa pbatur: nā ista ē falsa vt satis p3 aliqs hō ē chy
mera ē: qđ ipsa significat qđ aliqs hō ē ista ppō chymera ē
qđ est falsū. Et qđ alia sit falsa: probatur sic: nā ipsa ē due
ppōnes false. s. nullus hō ē: et chymera ē: igit ipsa est fal
sa: p3 et aīis similiter. Et licet ista ppōitio nullus hō
est chymera ē: sit falsa: nūquā tñ pbabitur qđ sit ppō fal
sa imo est propositio vera. ¶ Itē quis concedas qđ duo
cōtradictoria sint simul falsa: vel simul vera nūquā tamē
habes cōcedere qđ duo cōtradictoria inter se cōtradictoria
sint due propositiones quarum quilibet est vera vel qđ
rum quilibet est falsa quare et c.

De suppositione simplici.

Suppositio simplex est signatio termini i
ppōne extremaliter se habentis et ma
xime abstracti vel equivalentis pro disti
cto a se et suo cōsili: vt hūanitas ē species
aiālitās ē genus: particule hui? desc. iptio
nis declarat. ¶ Df. n. p. signatio ut te
neat locum generis. ¶ Secūdo df ter
mini q: suppositio solū termino cōuenit. ¶ Tertio df i
ppōitioe ea rōne qđ in pncipio: qđ termini extra ppōne nō
supponit. ¶ Df extremaliter se hntis itelligendo p h qđ
nūi termin? sit subiectū: vl pđicatū aut ps subiectū aut ps
pđicati nō supponit: licet sit pars ppōnis sicut magis de
clarabitur i alio capitulo. ¶ Quarto df maxime abstra
cti vel equivalentis: qđ si termin? aliquis hēt oēs alias con
ditiones pter istam: nō supponit iste simplr: sed psonali
ter: vbi gratia albedo est accūs: aut nigredo est qualitas
vtriusqđ istoz subiectoz supponit psonaliter fm qđ decla
rabit: qđ si sūt maxime abstracta: cū ab albedine et nigre
dine alia abstrahant abstracta: vt albedinitās et nigredi
neitas. Itē qlibz talū terminoz maxie abstractoz suppo
nit simpliciter qualitercūqđ i ppōitione situetur: et respe
ctu cuiuscūqđ verbi vel termini: sil: si diceretur: hō ē spe
ties: nō cōcederet ista: sed bñ ista: hūanitas ē spēs: seu
ista homo cōis ē spēs: vnde ille terminus hō nō ē maxie
abstractus explicitē nec equalenter: sed iste termin? hūa
nitas bene ē hūanitudinis. Ille vero terminus homo cōis
ē maxime abstractus equalenter: s3 nō explicitē. Idē. n.
ē homo cōis et hūanitas tam idēpitate qđ so: maliter.
¶ Quinto dicit pro distincto a se et suo cōsimili: quia si si
gnificaret se pēse aut sibi cōsimile nō supponeret talis ter
minus simplr: s3 materialiter vt dictū ē. ¶ Ex pđictis seq
tur qđ suppositio simplex ē distincta a materiali et a perso
nali cuius oppositū dicunt alij: non faciētes differentiam i
ter suppositionem materialem et simplicem: vnde p3 qđ
dicēdo eētia dīnina est cōicabilis ad intra: non supponit
subiectū materialiter: vt patet legēdo oēs opiniones sup
positionū materialium: nec et personaliter: qđ si psonaliter
supponeret et h3 tria supposita: ptem: silū: et spūm san
ctū: et pđicatū de subiecto vificatur ergo oporteret qđ d
aliquo illoz supposito: nō vificaret: pns ē falsū: cū nulla p
sōa dīna sit cōicabilis ad itra. ¶ Idē df de vlī dato: nā h
ppō est vera: homo currit: et h ē impossibilis hūanitas
currit: qđ actiōes sūt suppositoꝝ et nō vlūz: ut vult pñs
secūdo de aīa: sed non videtur quare pñs sit vā: et secūda
falsa: nisi sit aliqualis distinctio in modo supponēdi: dicē
do qđ in pñs ly homo personaliter supponit: et in secūda
simpliciter qđ materialiter nullus diceret. igit et c. ¶ Itē
sequitur modus solūēdi multa argumēta quā ignotus est
multis. Si. n. argueretur pater generat et idem pñ ē pa
ternitas: igitur paternitas generat: nō v3 argumētum eo

qđ ly pater supponit in maiori personaliter: et ly paterni
tas in minori simpliciter. Ideo sic deberet cōcludi ergo
paternitas ē illud qđ generat: nec sequit h albedo intendi
tur vel remittit h3 h albedo ē albedinitās: igitur albedi
neitas intenditur vel remittitur: nec sequitur oīs hūanitas ē
spēs specialissima: sed homo est hūanitas: igit hō ē spe
ties spālissima: sed bene sequitur qđ hō cōis ē spēs specia
lissima: siue qđ dicitur hōis est spēs spālissima: aut hō est qđ
dicitur que est spēs spālissima. Unde p3 qđ h nūquā ē con
cedēda homo est spēs cum nullus homo nec aliqua ho
mo sit species: licet h sit concedēda: ly homo est species
qđ species et genera nō solū reperiuntur in rebus verum
etiā i intellectu: vt cōicāt terminis. ¶ Itē sequit qđ theo
logus non haberet illam distinguere deus generat aut il
lam deus generatur cum ibi sit necessario suppositio per
sonalis vt patebit: h3 ergo quālibet illaz cōcedere: et quā
libet illarū negare. deitas generat: deitas generatur: es
sentia dīnina spirat essentia dīnina spiratur. ¶ Itē ista p
positio ē neganda deus ē cōicabilis ad intra: cum ly de
non possit nisi personaliter supponere: et de qualibet per
sona dīnina falsū ē qđ sit cōmunicabilis ad itra: sed bñ con
ceditur qđ deitas seu deus cōis ē cōmunicabilis ad intra
et ad itū itellctū loquitur theologi pcedētes istā: de cō
municat siue ē cōicabilis ad intra. ¶ Itē sequitur qđ h est
falsa de virtute sermonis: deus est trinus et unus: nā si
deus ē trinus et vnus igitur deus ē deus trin? pñs p3.
sed pns ē falsum: igitur et aīis: qđ consequēs sit falsum p
batur. nam quero quō supponit ly deus a parte vtriusqđ
extremi: an simpliciter an personaliter: si simpliciter igitur
deitas ē deitas trina quod est impossibile et error. Si at
supponit personaliter. ergo pro supposito dīnino verifi
cantur illa extrema: conclusio est falsa: quia nec pater est
pater trinus: nec filius est filius trinus nec spūs sanctus
similiter: cū ergo concedunt doc. istam ppōnem: con
cedunt eam ad istum sensum deitas est vn? deus et tres
persone: et h verum est et fide tenendum. ¶ Ex priorib?
dictis manifeste apparet quō terminus simpliciter sup
ponens supponit pro suo significato: et non pro sola inten
tione anime sicut dicunt aliqui qđ suppositio personalis est
quādo termin? supponit pro suo significato vl suis signifi
catis. et suppositio simplex est quando terminus suppo
nit pro intentione vel intentionibus anime: vnde dicāt qđ
in ista homo est species iste terminus homo hēt supposi
tionem simplicem et non supponit pro suo significato. qđ
significatum istius termini: sunt ille homo et iste homo.
¶ Illud de descriptione suppositiōis simplicis ē falsa. ¶ Df. qđ
in ista propositione essentia dīnina non generat nec gene
ratur. supponit subiectum simpliciter. quia non personali
ter. nec materialiter. ut patet intuenti. et tamen non suppo
nit pro intentione aut pro intentionibus anime: sed p ipsa
essentia dīnina que non recipit tales predicationes accidē
tales. ¶ Secūdo: nā declaratio istius descriptionis impli
cat contradictionem. nam capio istam propositionem: hō ē
species. iuxta modum ipsoꝝ. et quero an ly. homo signifi
cat aut non. non est dicendum fm. qđ supponit: igit signi
ficat. ab inferiori ad suum superius. si ergo significat vel
igitur istū hoīem et sic de alijs vel solū itētiōes. nō pōt dī
ci primum quia iste terminus homo non significat aliqd.
nisi ducat intellectum. in notitiam illius: sed certum ē. qđ
iste terminus homo sic sumptus materialiter vel sim
pliciter iuxta modum istoz non potest ducere intel
ctum in notitiam alicuius hominis sed solūmodo termi
norum aut itentionū. igitur non significat aliquem ho
minem. ¶ Expediit ergo dicere qđ significat intentiones
anime et p eisdem supponit ut fatetur h positio. igit sup
ponit pro suo significato. ¶ Cōfir matur b: eniter. nā nul
lus terminus supponit pro aliquo nisi significet idem: cū
supponere inferat significare. et non e contra. sed p istos.
ly homo supponit pro intentione vel intentionibus ani
me igitur significat idem vel eadē. sed nihil significat aliud
vel aliqua qđ vel que non sit suum significatum igitur sup
ponit p suo significato qđ ē pđictiōis hui? opi.

Dicunt alii apud istos in modico variantes: quod suppositio simplex est acceptio termini vocalis vel scripti que accipitur pro intentione anime cui non imponitur ad significandum. **¶** Dicunt non tantum vocalis vel scripti: ad denotandum terminum metalicum non posse supponere simpliciter: sed bene materialiter vel personaliter. Si enim supponit pro se vel pro aliquo sibi simili in voce vel in mente aut in scripto supponit materialiter. Si autem pro extra cuius est naturalis similitudo tunc supponit personaliter. **¶** Notatur dicitur ultimo cui non imponitur ad significandum quod si terminus supponens pro intentione anime erit ad significandum in positus illam intentionem tunc non supponeret pro illa intentione simpliciter: sed personaliter ut quodlibet est intentio anime.

Contra ista descriptione procedit argumenta et alia facta: tamen specialiter arguo probando quod terminus metallicus potest simpliciter supponere: et capio hanc vocalem vel scriptam: homo est species: et per istos quod ly homo supponit simpliciter pro intentione anime: igitur subordinatur vel subordinabilis est uni metallici sic supponenti extremaliter: per consequentiam quod in positionibus subordinatis vel subordinatis expedit terminos eodem modo supponere et pro eodem aut pro eisdem supponere. **¶** Item si ut in mente sunt genera et species ita in voce vel in scripto. cum utrobique datur: inferius et superius: predicatio directa: et predicatio indirecta. igitur sicut terminus vocalis vel scriptus potest simpliciter supponere supponendo pro intentione anime: ita in mente potest simpliciter supponere supponendo e converso pro voce vel scripto.

Contra aliud quod dicebatur versus quod si terminus esset impositus ad significandum intentionem anime non supponeret simpliciter: sed personaliter: arguitur sic: et sumo hanc propositionem vocalem vel scriptam: qualitas est genus generalissimum: et per quod dicitur stare simpliciter subiectum sicut in ista: substantia est genus generalissimum predicamenti substantie: vel in ista animal est genus subalternum: et tamen ly qualitas supponit pro illo quod imponebatur ad significandum: imponebatur. n. ad significandum omnes qualitates: et omnes anime intentiones per se: et iam supponit pro aliqua intentione anime: igitur supponit pro illo quod imponebatur ad significandum. **¶** Item arguitur sic: et sumo istam propositionem vocalem vel scriptam homo est species: et arguitur sic: subiectum istius propositionis supponit simpliciter: et tamen imponebatur ad significandum intentionem anime igitur omnis terminus simpliciter supponens imponebatur significare intentionem anime: quia tenet et maior est opinio eorum: sed minor probatur. **¶** Illa subiectum illius positionis significat intentionem anime: et non naturaliter: quod est terminus vocalis vel scriptus igitur ad placitum: et ex ipso: quia tenet et minor: et maiores probant: nam illud subiectum supponit pro intentione anime secundum ipsos igitur significat intentionem anime: tenet et per se ab inferiori ad suam superius affirmatiue sine impedimento. **¶** Confirmatur ly homo subordinatur uni intentioni mentali: igitur significat illam: consequentiam tenet per philosophum per philosophum dicentem quod voces sunt earum que sunt in anima passionum note quare et cetera.

Post predicta resurrexit quidam modernus solus suppositionem admittens personale: asserens in suis scriptis nullam suppositionem materiale existere seu simpliciter dictam. **¶** Ad quod ostendendum tria supponit. **¶** Primum suppositus est istud terminus materialiter sumptus non convertitur cum sibi simili personaliter sumpto ita quod subiecta horum complexorum non convertantur homo currit: homo est species: per quia aliud significat ly homo in una illarum quod non significat in alia: convertibilem vero quod significat unum significat reliquum et e contra. **¶** Secundum suppositus est illud talis terminus homo materialiter sumptus non est species: per quod iste terminus materialiter sumptus non convertitur cum illo personaliter sumpto: nec ipse materialiter sumptus: est aliqua species: quod materialiter sumptus de nullo predicatur. **¶** Tertium suppositus: nulla est propositio que habeat aliquam partem propinquam: que non sit aliqua pars orationis: patet: quod illa non intelligitur ab aliquo. **¶** Ex quibus concludit: quod hec non est propositio: homo est species: tunc illo quod ponitur pro eius subiecto materialiter

quod sic arguitur: quod pars propinqua illius complexi est: quod non est pars orationis: ideo illud complexus non est propositio: per se nota per tertiam suppositionem: et antecedens probatur: quod illud quod ponitur pro subiecto puta ly homo: non est nomen nec verbum et sic de alijs partibus orationis igitur et cetera. patet consequentia et totum ans propter primam partem quam ipse probat sic: quod ly homo sibi non est categorema nec finchathegorema: igitur et cetera. minor per se et maior arguitur: quod non est terminus communis nec discretus: quod non sit terminus communis arguitur sic: quod nec est genus: nec species nec alter terminus communis ut potest deduci ex secunda suppositione. **¶** Secundo arguitur sic: ille terminus homo materialiter sumptus non convertitur cum sibi simili personaliter sumpto: igitur cum personaliter sumptus sibi similis sit species ille terminus homo materialiter sumptus non erit species pro illis versus in diuisis pro quibus est species iste terminus homo sibi similis sumptus personaliter: nec est species pro alijs diuisis igitur iste terminus homo materialiter sumptus non est species. **¶** Tertio non est possibile aliquem terminum materialiter sumptum de aliquo predicari: sed precise eodem modo terminus est species quo ipse est predicabilis de aliquo igitur non est possibile terminum materialiter sumptum esse species. **¶** Quarto illud quod ponitur pro subiecto huius vocalis vel scripti complexi homo est species non plus significat quam significat batjan impositionem alicuius termini talis: sed ans impositionem illud quod ponitur pro subiecto illius non fuisset pro orationis igitur nec nunc. **¶** Quinto illud quod ponitur pro subiecto istius complexi: omnis est signum. materialiter sumptum non est pars orationis igitur per idem nec alijs terminus materialiter sumptus est pars: patet consequentia: et probatur ans: quod demonstrato isto vocali vel scripto omnis quod ponitur pro subiecto talis complexi: si illud est nomen hoc est propter modos generales vel speciales ab impositore datus: sed non habet modum ab impositore datum ideo non est nomen: nota per se et minor arguitur: quod vel ab impositore datum est quod talis terminus omnis significet adiectiue solum: aut vltra hoc significet se. Si primum per se non stat materialiter nec est subiectum: si secundum sequitur quod omnis terminus prime impositionis est equiuocus: et quilibet talis supponeret personaliter quod pro eo quod signat ab impositore vel ex naturali intentione. **¶** Sexto sequitur quod quilibet terminus est terminus secunde intentionis vel impositionis quia significat se vel suum significatum. **¶** Septimo in isto complexo vocali omnem est signum ly omnes non est pars et cetera. quod si sic erit illa incongrua et per se nota ly omnes erit sibi casus recti igitur ly omnes habet modum significandi notati quod est falsum quod hoc non est ab impositore nec naturaliter. **¶** Ex his igitur concludit per se quod nulla est suppositio simplex: quia si aliqua foret: sit verbi gratia in aliqua talis mentali: homo est species: in qua terminus supponat pro intentione: et arguitur quod ista non est propositio: quia subiectum non est pars et cetera. quod deducitur ut prius.

Contra istam opinionem et precipue de suppositione simplici procedunt argumenta et exempla superius proposita: sed vero utraque negatione supponens malis: procedit vere sine atque doctrine gramaticorum: dicunt enim quod dictio quocumque fuerit tibi malis est neutri generis et indeclinabile nomen: sed malitas dictio nis sicut indeclinabilitas inopta est a suppositione mali ut patet intuitu: quod preter suppositionem illam non diceret alijs terminus maliter indeclinabiliter summi igitur suppositio malis est a gramaticis approbata. **¶** Confirmatur nam dicendo ego amo petrum: ait gramaticus incongrue loquens: quod amo regere dicitur appositum casus accusatiui: sed ly petrus est notatiui casus igitur male: ubi per se gramaticus ex quo gessit loquatur proferunt propones subiecta quare non potest personaliter supponere ut per se igitur simpliciter vel materialiter quare et cetera. **¶** Item hec opinio est contra doctrinam omnium valentium loquorum precedentium in suppositionibus se extendentium: quod saltem materialem et personale approbant et affirmant: unde philosophus asserens suppositionem materialem vel simplicem ponit affirmatiue quod homo est species et animal est genus. **¶** Et ut videatur intentio ipsius pono totum suum textum considerate predictis. **¶** Ait. n. In uno quoque predicamento sunt

quedam generalissima: et rursus alia specialissima: et iter generalissima et specialissima sunt alia: suople genera subalterna: et aut generalissimum quidem supra quod nullus aliud est supra veniens genus specialissimum autem post quod non erit alia inferior: species: inter generalissimum autem et specialissimum genera et species sunt eadem: ad aliud quod et ad aliud sumpta. Sic autem in uno quocumque principio manifestum est quod dicitur: substantia est quodammodo et ipsa genus sub hac autem est corpus: sub corpore aiatum corpus: sub aiato corpore aiata: sub aiata vero rationale aiata: sub hoc homo sub hoc vero socrates et plato. et quod sunt particularis homines. Sed horum substantia quodammodo generalissimum est: eo quod genus sit solus: homo vero specialissimum: eo quod species est solum: corpus vero species est quidem substantie genus vero corpus aiata: et aiata corpus species quodammodo est corporis: genus vero aiata: et aiata vero species est corpus aiata: genus vero aiata rationale. Sed rationale aiata species quidem est aiata genus vero hominis: homo vero species quidem aiata rationalis non autem genus particularium hominum: sed solus species: et omne quod ante individua proximum est: species solum erit et non genus: et subdit quodammodo idem igitur substantia cum sit suprema eo quod nullus supra eam genus generalissimum est sic et hoc cum sit species postquam vero aliqua sit inferior: species: huius ille. Ex quibus sequitur quod quilibet istarum est de intentione per periphrasim homo est species: aiata est genus subalternum: substantia: est genus generalissimum: sed non videtur concedenda aliqua istarum nisi subiecta supponant materialiter vel simpliciter: igitur et cetera. Tandem finiam confirmat aristoteles in principio predicamentorum ubi dicit quod aliter dicitur predicatur. ut de subiecto quocumque de eo quod predicatur dicitur omnia et de subiecto dicitur. ut hoc dicitur quodammodo homine predicatur aiata vero de homine. igitur de quodammodo homine aiata predicatur. ubi per quod hoc est suppositio materialiter vel simpliciter: quod aliter non videtur modo concedendum aliquam illarum. Item huiusmodi opinioni sibi ipsi repugnat est enim similis opinioni antiquorum negantium motum esse quos reprehendit philosophus primo philosophorum dicens quod negando motum esse affirmat motum esse: nam negando motum esse movetur labia et movendo labia affirmat motum esse igitur et cetera. Ita hec opinio. negando suppositionem materialiter et simpliciter affirmat eam in probatione enim prime suppositionis. dicit quod per hoc aliter significat in uno istorum complexorum et aliud in alio: ubi patet quod subiectum huius antecedentis materialiter vel simpliciter supponit: quod non est dicitur quod personaliter: ut per se. Et si dicitur quod tale assuppositum non est propositio sequitur immediate quod iste magister: nihil concludit cum non arguat contra propositionem. Secunda suppositio et asserit suppositionem materialiter vel simpliciter: ait enim talis terminus homo materialiter sumptus non est species: non enim videtur subiectum aliter supponere quam materialiter vel simpliciter. In eodem capitulo vel immediate: dicit iste magister versus sub quolibet termino statu confuso et distributive et plura supposita habite contingat descendere copulative: et dicit quod non: quod ista tu scipis scire omnem propositionem supponit distributive et non licet descendere copulative: per igitur quod subiectum huius: per se propositio supponit distributive: stat materialiter. In eodem capitulo regulariter ponit quod omne signum univiale affirmativum ut per se omne quilibet et cetera. non equivales dicitur distribuit terminum supponere cui immediate additur nisi impediatur eius distributio: ut quilibet animalis hominis currit: talis homo quodammodo per se animalis supponit confuso et distributive. Cum igitur dicitur in regula esse signum univiale affirmativum ut per se omne quilibet et cetera. ecce suppositio materialiter: ut in exemplo: similiter cum dicitur quod talis animalis quodammodo per se homo stat confuso et distributive ut per se ita dicitur. Alterius parum post in eodem capitulo dicit quod in ista tu es non homo videtur aliter: per se videns et per se aliter non supponit distributive tenendo per se infinite: similiter in ista ad non est in aliquo loco: non supponit per se loco distributive capiendo istum terminum: non est infinite: per se enim clarissime in istis duobus exemplis cum suis declarationibus quod quater inseritur suppositio materialiter. aliter enim in istis locis loquitur: et ita consequenter iste magister per totum suum libellum asserit suppositionem materialiter ut per se volens advertere: duas suppositiones regulas atque exempla eiusdem: et in principio negat: igitur male.

Contra positionem istarum arguo uno medio tali: ex ipsa sequitur quod nullus terminus est species: nec aliquis terminus est genus: per se falsum sicut ipsum: et per se per se. Nam nec iste terminus homo est species: nec iste terminus aiata et sic de alijs: igitur et cetera. per se tenet a singularibus ad univiale: et ante deducitur ex suis dictis. Ad istud argumentum respondet huius magister negando primam consequentiam concedendo quod multi termini sunt species: sicut subiecta talium propositio: homo currit aiata currit: Et ad formam argumenti negat consequentiam. dicens quod non arguitur a singularibus ad univiale suam: unde verum est inquit ipse quod iste terminus homo demonstrando subiectum istius propositionis: homo currit. non est species: huius subiectum eius sit species: quod subiectum eius non est iste terminus homo: quod non est iste terminus existens homo: unde omnes iste sunt false dicit ipse. iste terminus homo est species vel subiectum: iste terminus aiata est predicatum in tali propositione homo est aiata: sicut iste sunt false. iste homo est demonstrando animalium. Contra istam responsionem arguo multipliciter. Et primo sic et pono gratia argumenti quod non sit aliqua propositio sed bene termini omnes qui modo sunt: et propono nullus terminus est species: et patet quod est neganda qua negata arguo sic: nec iste terminus est species: nec iste et sic de singularibus quocumque termino demonstrato igitur nullus terminus est species: per se tenet et ante probatur: quod datur oppositum alii cuius per se iste terminus est species: et quero quod demonstras si istum terminum homo vel aliquem alium specificum habere itatum: si nihil igitur falsa est quilibet talis affirmativa: nec potest dici quod pars alicuius propositio: quod nulla est pars per se positum. Secundo arguitur sic: cum dicitur aliquis homo currit. licitum est assignare certum hominem dicendo iste currit: demonstrando for. aut plato. igitur. similiter si conceditur quod aliquis terminus est species: dicitur assignari certus terminus: dicendo: iste terminus est species demonstrando istum terminum homo vel aliquem tale. Similiter si dicitur quod aliquod est subiectum istius propositionis: homo currit oportet assignare et nominare illud. aliter sequeretur quod aliquod est subiectum istius propositionis et tamen non est iste terminus homo nec aliquis alius ab ipso nec aliquis qui non est iste. Tertio sequitur quod per se homo non est inferius ad per se aiata nec e contra. et ita huius non est predicatio directa nec indirecta. homo est animal: et per se sic arguendo: homo currit igitur aiata currit non arguitur ab inferiori ad suum superius ex quo iste terminus homo non est terminus superior: nec inferior: ad aliquem alium terminum: et ita consequenter sequitur quod illi duo termini homo et rationale non adinvicem convertuntur: cuius oppositum tenet per periphrasim ponens in suis univialisibus quod proprium convertitur predicatur de eo cuius est proprium. Sequitur etiam quod illi termini non convertuntur duplici dimidij et duplici maius minore. et maius: et minus: maiore et minus: consequentia patet ex hac opinione: et consequens est contra aristotelem in predicamentis capitulo relativo: ubi ponit quod relativa dicitur ad conversionem ponens exemplariter oppositum illi quod ex hac opinione deducitur: multa argumenta et auctoritates contra hanc opinionem. per se adduci que gratia brevitate dimittuntur: quoniam hec modica sufficiunt pro probatione et eadem sibi ipsi repugnans est sicut quod est ostensum. Ad deductionem igitur huius opinionis nego secundam suppositionem: unde sicut iste terminus homo personaliter sumptus est species ad istum hominem et ad istum ita et materialiter sumptus est species ad istos terminos hoc homo. et hoc homo. Sicut enim verum est quod iste homo est homo: et iste homo est homo. ita verum est dicere quod hoc homo est per se homo et hoc homo est per se homo. Cum enim dicitur per se homo est species supponit subiectum determinate pro talibus hoc homo hoc homo: et cum dicitur hoc homo est species supponit solum discrete. Ex quibus per se solutio secundi et tertij argumenti quod arguebatur. iste terminus homo materialiter sumptus non convertitur cum sibi simili personaliter sumpto. Concedo igitur cum personaliter sumptus sibi similis sit species iste terminus materialiter sumptus non erit species pro illis in eadem dimidij per quibus est species iste terminus homo vel similis sicut per se personaliter: concedendo per se: et ultra cum dicit nec est species pro alijs individuis: igitur iste terminus materialiter sumptus

ptns non ē spēs: cōcedēdo cōsequētā & nego antecēdēs: est enim species pro alijs indiuiduis ut dictū est. **T**ertia ratio similiter deficit in assūpto ponente q̄ non ē possibile aliquē terminū materialiter sumptum de aliquo predicari: ostēsum ē enim quō de pluribus predicatur: sicut ēt & alij termini māliter sumpti: vñ q̄libet istarū ē uera hoc .a. ē .a. hoc .a. ē .a. hoc oīs ē oīs: hoc oīs ē oīs: & sic de alijs.

Proterea neganda est tertia suppositio q̄ de veritate sermonis ē falsa sumēdo p̄e orationis sicut ipse sumit pro noie verbo participio. vel huius: nā illius copulatiue oīs homo ē aīal & ecōtra. secūda pars ē p̄positio & ofo: & tñ multe sunt partes propinque in ipsa quarū nulla ē ps orationis. vñ nomē. verbū. p̄icipiū. vel huius. **E**t ita conceditur q̄ aliqua ē pars propinqua orationis seu p̄positio nis q̄ nō intelligitur ab aliquo nō obstatibus his q̄ a disputationis. vt nō videatur fuga ī argumēto oēs istas suppositiones admitto. admitto etiā iuxta opi. p̄mā alterius capituli q̄ b est p̄positio: hō ē spēs. & q̄ subiectū supponit materialiter. **E**t tūc ad argumentū nego q̄ illd qd ponitur p̄ subiecto nō sit pars orationis imo ē nomen. indeclinabiliter sumptū: & tūc ad rōnem ly homo non est cathegorema nec sincathegorema. igif nō ē nomē. p̄ ex his que dicta sunt ī primo capitulo huius q̄ nō ualet p̄na. cum plures sunt termini & nomina quorum nullus est cathegorema vel sincathegorema. **U**lteri⁹ ad p̄positionē p̄e partis antecedentis nego q̄ ly homo non sit termin⁹ cōis nec discretus: dictum ē enim q̄ est terminus cōmūnis: & vltra cū arguitur q̄ non sit terminus cōis: q̄ nō gen⁹ nec spēs nec alter terminus cōis: negatur ista tertia pars: nec ipsa deducitur ex secunda suppositione cum multi sint termini cōis quorum nullus ē spēs sicut patet de terminis cōplexis & de icōplexis existētibus extra ābitū p̄dicamētorū. **A**d secundā rōnē seu tertiā non respōdeo: quia arguunt pro secunda suppositione. **A**d quartam nego antecēdēs pro ista parte videlicet q̄ illud q̄ ponitur pro subiecto huius vocalis vel scripti cōplexi hō est spēs non plus significat q̄ significet ante ipositionem nā ante ipositionem nō significasset nisi se naturaliter: sed tā significat se & qdlibet sibi cōsimile ad placitū nō quidē per ipositionē imēdiatē trāsēntē in istū terminū hō: sed propter quādā ipositionēz cōem ponentēz q̄ terminus supponēs materialiter stat pro seipso aut sibi simili. **E**t si dicitur q̄ nulla ē ipositio qua possit materialiter supponere: dicit illi de opi. recitata q̄ b fuit ista ipositio cōis vñ: q̄ terminus secūde itentionis cōiunctus termino p̄me itentionis trahit istū ad suppositionem māle vel simplicēz. **E**rgo aut dico q̄ b ē vna ipositio cōis videlicet q̄ cuiuscūq; fuerit cōiunctum signū mālitatis supponit tale materialiter: est & alia cōis: videlicet q̄ cuiuscūq; termino non habēt significatiuum distinctum a se & suo cōsimili cōiunctum fuerit verbum substantiuum facit ipsum materialiter supponere: sibiq; cōicatur in esse termini significare se & quodlibet sibi cōsimile: quoz nullū extra ipositionē significaret sed seipsum simpliciter in esse entis aut obiecti nāliter inoētis potētā intellectiua. **A**d quintū dico q̄ subiectus huius: oīs est signū vniuersale: materialiter supponit & ē nomē ideclinabiliter sumptū: & cā dicitur hoc ē: ergo propter modos generales aut spāles ab ipositorē datos: dico q̄ si valz argumētū: vñ ad hoc q̄ aliqd sit nomē si opz q̄ sit tale p̄ ipositionē factā ab aliquo vno sed sufficeret q̄ a tota cōitate: nec requiritur q̄ ipositio cōitatis gradiat supra tale nomē: sed sufficit q̄ supra aliqd rōne cui⁹ ipositionis alteri cōicet rōnem nois sicut dictū est nunc in solutione quarte rationis: vterius non sequitur q̄ omnis terminus p̄me ipositiois sit terminus equocus. **I**stā sup̄erins dictū ē q̄ propter b q̄ se significet & alia a se dimer sis rōnibus tñ q̄ nō pōt pro talibus supponere ideo si cōcluditur ipsū eē equiuocū. **A**d sextū p̄ ex predictis q̄ nō sequit q̄libet: significat se atq; distincta a se: igitur ē terminus secūde itentionis vel ipositionis: et quis sit terminus secūde itentionis aut ipositionis dicitur imēdiatē post solutionē septimi argumētī. **A**d ipsūz igitur septi-

mū dico q̄ ī isto vocali cōplexo: oēm ē signū: ly omne est pars orationis & est nomē ideclinabiliter sumptū: ex quo sequitur q̄ oīo ista nō est incōgrua q̄ bene sequeret si ly omnez adiectiue teneretur: sed itaz nō sic tenetur imo substatue & indeclinabiliter iuxta grāmaticorum doctrinam: & cuz dicitur: igitur ly omnem habet modū significandi nois cōcedēdo cōsequēs. **E**t cū dicitur hoc non est ab ipositorē: nec naturaliter: igitur nō hz illū modū: patet q̄ cōsequētā nō ualet: q̄ stat q̄ habuit a tota cōitate: non quidem per ipositionem trāsēntem in ipsum: sed ī aliū ut supra declaratum ē: & sic non p̄cedūt argumēta q̄ huius magistro tā fortia vidēt mirarer nimis si b argumēta cogēret istum vñ destruere gramatice atq; loyce fūdamētūz qd ī sola suppositione materiali existētiam hz: sed puto q̄ b in risum seu apparētā protulit ideo talis est deridenda opinio cuius disperitiā uel disparentiam ex vñis manifestat eandem.

Iuxta ergo in alio capitulo quesitum quis sit terminus p̄e aut secūde itentionis vel ipositionis volo declarare premittendo descriptiones que nunc cōiter tenētur dicitur enim q̄ terminus p̄e itentionis est terminus mētalis qui ē significatiu⁹ rerū n̄ ea rōne qua iste res sunt vterius signa sicut ly hō ly aīal: vñ b terminus mētalis homo significat for. & pla. & non propter b q̄ for. & pla. sint signa aliarum rerum. **T**erminus autē secūde itentionis dicitur terminus mōtalis qui naturaliter ē significatiuus rerum: ea ratione qua sunt vterius signa: sicut sunt isti termini mentales vniuersale: genus: species: vñ b terminus mentalis genus est signum naturale. istorum terminorum: substantia: qualitas: quātitas: ea rōne qua sunt vterius signa: vnde isti termini substantia: quātitas: si nō eēt vterius signa nō si gnarentur p̄ istū terminū genus. **T**erminus p̄e ipositionis & terminus vocalis vel scriptus q̄ est signum ali cuius ad placitū nō ea ratione qua ē vterius signū: sicut sunt illi termini in voce vel in scripto: homo: animal: substantia: qualitas aut quātitas. **T**erminus autē secūde ipositionis ē terminus rōnalis vel scriptus ad placitū si significatiuus alicuius ea ratione q̄ est vterius signū: sicut sunt illi termini in voce vel ī scripto vniuersale genus: species & huius. **I**ste descriptioes satis bone sunt: sed nō in toto vere: vñ iste terminus spēs significat naturā specifi cā extra aīam suis suppositis cōicātā vñ cōicabilē: q̄ ista ē q̄ proprie est spēs: sicut hūanitas asineitas: vel huiusmodi: & non significat istā: ut est signū vterius: vt patet s̄ ut ē cōicabilis: & tamen nō ē terminus p̄e itentionis sed scēde igitur & c. **I**dē argumētū pōt argui de tali termino species ī voce vel in scripto q̄ est terminus secūde itentionis & tamen significat humanitatem nō ea ratione qua est vterius signū. **S**ecūdo arguitur sic spēs intelligibilis de terminata a sātasmate ē terminus mētalis p̄e itentionis: vt p̄z considerati cū sit p̄ma itentio intellectui rep: esētās & tamen significat sātasma sub ea ratione qua ē vterius signū igitur iste descriptiones due p̄e nō sunt vere: consequētia tenet cū maiorē & minorē probō: nā q̄ ista species significat sātasma p̄z: nā per illā spēm videtur in fantasmate obiectum extrinsecum relucens ibidem: sed nō potest videri relucens in aliquo nisi videatur illud in quo sit relucētia talis puta speculū ī quo obiectū p̄ncipale & adēq; tum videtur: igitur spēs illa representat sātasma sed q̄ representet sub illa rōne vt vterius sit signū p̄baē. nā species intelligibilis non representat sātasma nisi q̄ obiectū adequatū in ea relucet & ut est quedā imago talis obiecti q̄ aliter nō representaret sātasma tale. **T**ertio arguitur sic illud signum omnis materialiter sumptū significat ly omnis significatiue sumptū suple in suppositione personali sub ea ratione qua ē signū vterius puta distributiū vel officiale aliquo mō & tñ sic sumptus nec est terminus p̄e itentionis nec secūde vt patet aduertēti nāz p̄me itentionis uel secūde igitur & c. **E**t igitur meo iudicio aliter dicendum q̄ terminus p̄me itentionis ē conceptus simplex vniuersus pōne cum suo obiecto. adequat

10 & si rōe signi cōdicabilis. sicut i cōdicabilis sic sūt illi termini homo animal. Nam ille terminus animal significat animal adequate: & non ut aliquod tale sit signum alterius aut significat cōdicabile aut incōdicabile: sed solum absolute significat illud absq̄ tali cōnotatione. Et ita dico de suis abstractis q̄ iste terminus humanitas non significat humanitatem ut sit signum alterius siue cōmunicabilis aut incōmunicabilis s; absolute solūmō. **T**ermin⁹ secūde intentionis est cōceptus simplex vniti⁹ potētie cū suo obiecto adequato sub rōe signi cōdicabilis aut in cōdicabilis. **E**xemplū primū ut nomen verbum participium natiuus genitiuus datiuus huiusmodi. **I**tem enī termini significāt sua adequata signifiata ut sint signa vltērius. **E**xemplū secundū ut p̄dicatū: vniuersale: genus: species: gen⁹ generalissimū: genus subalternū: species specilissima species subalterna: hī enim termini significant sua adequata signata & contenta subipsis per modum cōmunicabilis hī enim terminus spēs significat speciem v; humanitatem & asinē: non absolute sine aliqua ratione s; vltimate: ut sūt cōmunicabilia pluribus numero differentibus. Et ita si gen⁹ significat sua significata v; animalitatem copozitatē: & vltra ut sūt cōdicabilia pluribus differentibus specie: & cōsequenter de alijs suo modo dicat. **E**xemplum tertij ut individuū: singulare: suppositū: persona: & hī om̄i q̄libet enim horum conceptum significat suū adequatū significatū & cōtētum sub ipso sub ratiōe incōdicabilitatis. Si enī ly d̄ividuū aut aliquis aliorum significat soz. significat istum sub ratiōe qua in cōmunicabilis est q̄re & c̄. **N**otanter dicitur i qualibet descriptione suo obiecto adequato: dicitur suo quia si significaret obiectum adequatum alterius sub aliqua ratione vel qualitate: tollerentur predictae descriptiones: dicitur obiecto adequato propter obiectionem de specie intelligibili. que licet significat fantasma: ut est vltērius signū non tamen significat adequate fantasma s; illud q̄ relucet i ipso vnde spēs intelligibilis derivata a fantasmate soz. licet p̄us significet fantasma quā hominem tamē significat adequate hominem & nō fantasma: sicut alias declarabitur i tractatu de virtute. **T**erminus primē impositionis est signum tam implicite q̄ explicite simplex: ad placitū significatū: absq̄ noua impositione sui adequati significati: & non sub ratiōe signi cōdicabilis aut incōdicabilis: ut ly homo ly aīal in voce vel scripto. Dicitur primo notanter implicite vel explicite propter terminos pregnantes qui non sunt termini primē nec secūde impositionis. Dicitur secūdo ad placitū significatū p̄pter terminos mētales qui non sunt termini primē nec secūde impositionis. Dicitur tertio absq̄ noua ipositione presupponendo existentiam huius legis. quia adueniente alia lege aliud foret dicendum. Dicuntur vltimo alie particule ea ratiōe qua dicte sunt in prioribus. **T**erminus secūde impositionis ē signum tam implicite q̄ explicite simplex ad placitū repetitū absq̄ noua ipositione sui adequati significati sub ratiōe signi cōdicabilis aut in cōdicabilis. **E**xempla posita sunt talia qualia deducta sunt in voce vel in scripto: ut ly genus ly spēs: & huiusmodi. **S**ed circa predicta dubitatur cum iste terminus species ita bene significat terminos sic res extra quō significat terminos sub rōe cōdicabilitatis: cū nō videat cū termin⁹ cōdicat cū hoc p̄tineat solūmō ad nām vlem mō nullus termin⁹ ē nāl̄ termin⁹ vltis: igit̄ & c̄. **D**icit̄ breuē q̄ cōdicabilitas repit̄ in duplici differentia. Est. n. cōdicabilitas idētificatōis & cōdicabilitas predicatōis: p̄ma cōdicabilitas cōpetit̄ vlti q̄ nō h; rōez termini. **S**ecūda vō cōdicabilitas cōpetit̄ termino d̄ pluribus vificabili actu vel actitudine. Et isto mō dico q̄ iste terminus hō cū sit spēs cōdicat istis terminis soz. & pla. n. qdē p̄ idētificatōez: q̄ nullus istoz terminoz est alius. sed p̄ solā p̄dicatōē cū q̄libet istarum va ē soz. ē hō pla. est hō q̄re & c̄.

Suppositio personalis est significatio termini in propositione non maxime abstracti: nec equalentis: extremaliter se habentis & non

extremaliter vnitiui pro distincto a se & quolibet sibi consimili: ut homo currit: supponit enim ly homo personaliter: particule huius descriptionis declarantur. **D**icitur enim primo significatio termini in propositione: ea ratiōe qua p̄us. **D**icitur secundo nō maxime abstracti nec equalentis: q̄ si terminus aliquis est abstractus explicite vel implicite: supponeret talis simpliciter: & nō personaliter: ut est ostensum in p̄cedenti capitulo. **T**ertio dicitur extremaliter se habentis: ut per hoc intelligam subiectum vel predicatum: aut partē subiecti: vel partē p̄dicati: vnde in hac p̄positione: omnis homo est animal: ly omnis homo: significat in hac propositione: omnē hominem a se & suo consimili distinctam: & non est termin⁹ maxime abstractus nec equalentis: nec vnitiuus extremorum: & tñ non supponit personaliter: q̄ non discrete: nec determinate: nec confuse tantum seu distributive: defectus ergo sue suppositionis in h̄ consistit quoniam non est extremum propositionis nec pars ipsius. **Q**uarto dicitur non extremaliter vnitiui: propter verba que licet significant i p̄positione cū alijs particulis iuxta dicta multorum non tamen supponat: probatio nā si in ista: homo est animal: copula supponit & subiectum & predicatū similiter supponant ut p̄ igitur tota p̄positio supponit. **C**um igitur suppositio sit significatio termini in propositione sequitur q̄ illa p̄positio ē pars alterius p̄positionis & reducatur processum infinitum: licet ergo verbum virtutem habeat alteri cōmunicare suppositionem: quia tñ ista virtus non reflectitur ad seipsum ideo termini extrema existētia. siue partes ipsorum possunt supponere & non verbum vniuersaliter includendo omnem suppositionem. **U**ltimo dicitur pro distincto a se & quolibet sibi consimili: propter causam in alio capitulo dictam. **E**xpedi enim terminum supponentem personaliter significare distinctum a se & quolibet suo consimili: non dico tamē quin possit se & quolibet suū simile significare: sicut i ista ens est: supponit ly ens personaliter: & tamen significat se in ista propositione & quolibet sibi consimile: nec h̄ impedit suppositionem personalem aut simplicem: sed bene impedit et si non distinctum a se & quolibet sibi consimili significaret: sicut hic ly ens ē termin⁹ transcendens. **E**x predictis sequitur hanc descriptionem suppositionis personalis insufficienter procedere: videlicet suppositio personalis ē acceptio termini vocalis vel scripti pro illo cui ē impositus ad significandum: vel acceptio termini mentalis pro illo quod naturaliter proprie significat: h̄ descriptio deficit. **P**rimo quia non ponitur ly in p̄pōne. **S**ecūdo quia aliquis termin⁹ pōt supponere personaliter qui non ē terminus mentalis vocalis vel scriptus sed sculptus. **T**ertio quia in hac propositione ly ens en terminus transcendens: supponit ly ens materialiter: & tamen supponit pro illo pro quo imponebatur ad significandum: imponebatur enī ad significandum oīa entia & p̄r iponebatur ad significandum suū consimile: cum ergo pro tali supponit sequitur intentum. **E**st & vna alia descriptio talis v; suppositio personalis est statio termini significatiue sūpti pro supposito vel suppositis in quod vel in que transit vis illius verbi a quo habet ut supponat: h̄ descriptio deficit: quia tunc quolibet suppositio materialis vel simplex esset suppositio personalis: patet quia quilibet terminus sic supponēs significatiue supponit pro se aut sibi simili in quod vel in quod transit vis termini a quo habet ut supponat q̄re & c̄.

Suppositio personalis diuiditur in discreta & comunē. **S**uppositio discreta ē significatio termini singularis in propositione aut termini comunis cum pro nomine demonstratio: exemplum primū ut h̄ currit: exemplum secundū ut iste hō currit. **E**x quo in mediate sequitur terminum singularem vel discretum pro pluribus supponere absq̄ aliqua repetitione: ut in istis: iste homo vel asinus est asinus: iste soz. & pla. currunt: nec h̄ est inconueniens de termino singularis numeri in terminis compositis. **I**tem sequit̄ q̄ h̄ descriptio quā vn⁹ modern⁹ approbat est in vno superflua

v3 suppositio discreta est statio termini discreti vel termini
 ni communis cum signo demonstrativo discreto pro suppo-
 sito vel suppositis in quod vel inque transit vis termini a
 quo habet vt supponat: dicit enim notanter euz signo de-
 monstratio discreto: propter tales terminos talis tantus
 et huiusmodi que non faciunt ppositiones singulares: vñ
 ista est indefinita talis homo currit: demonstrato te albo qñ
 tuis tibi subiiciatur terminus communis cum pro nomine
 demonstratio: hec descriptio est superflua ppter istum ter-
 minu discretu: et pro declaratione sui exempli est notan-
 dum q ly talis tantus et huiusmodi pnt teneri triplr qñtum
 spectat ad propositu: v3 relative redditue et discrete: ex-
 pluz primi ut aliquis homo currit et talis disputat. Ex-
 pluz secundi ut ego sum talis qualis tu es. Exemplum
 tertij vt talis homo currit: sumendo ly talis demonstrati-
 ue. **Prima**. n. conuertibiliter significat q aliquis ho-
 mo currit: et tibi similis in illa qualitate disputat. **Secun-
 da** significat q in aliqua qlitate sum tibi similis. **Ter-
 tia** vero significat q h ens homo qualificat u currit: sicut
 igitur h est discreta ita et alia et non indefinita: vt dicit iste
 magister. Si eniz teneretur in tertia primo vel secundo
 modo bene esset indefinita: sicut etiam contingit cum pro
 nomine demonstratio substantie: si. n. dicitur iste ho currit
 stat ly iste discrete et demonstratiue: si dicitur q currit dispu-
 tat stat ly iste redditue et non facit propositione singulare
 sed indefinita vel nullius quantitatis. Si vo diceretur ho
 currit et iste disputat: tenedo ly iste relative: iam non tene-
 tur demonstratiue et non facit propositionem singularem
 sed indefinitam ut infra videbitur.

Communis suppositio diuiditur in determi-
 natam et confusam. Suppositio
 determinata est significatio termini i propositione sub quo
 contingit descendere ad omnia eius supposita et econtra
 cum debito medio: sequitur enim homo currit et isti sunt
 omnes homines igitur iste homo currit: vel ista ho currit:
 et sic de singulis: si milr e contra sequitur: iste ho currit: vñ ista
 homo currit: et sic de alijs. et isti sunt omnes hoies igitur
 homo currit. Et notanter ponitur i singularibus alterna-
 tis vicibus: ista homo currit: q si non poneretur pna no
 valer saltem prima. ut posito q una mulier currat et nullus
 masculus et quilibet sederet. tuc patet q h e vera ho cur-
 rit et h silr isti sunt omnes homines demonstratis oib ho-
 minibus et tñ h est falsa. iste homo currit. vel iste ho cur-
 rit vel sic de singulis. q ly et sic d singulis non plus conuo-
 cat vel significat quo ad singularia masculini vel femini ge-
 neris q sua copulativa precedens. Ideo ex ista proposi-
 tione aliquis homo currit cum tali medio bene sequitur
 ista copulativa. iste homo currit vel iste et c. quia tales sut
 singulares illius. Sed ex ista homo currit euz tali me-
 dio sequitur ista copulativa iste homo currit. vel ista homo
 currit. qa tales sunt singulares istius. et non alie. sicut eniz
 ex ista propositione homo currit. non sequitur q alijs homo
 currit. ita ex eade no secunt ille singulares priores. **Et**
 notanter dicitur in descriptione euz debito medio. quia si
 ne medio exide finita vel ptiolari no secuntur eius singu-
 lares. vnde non sequit homo est animal. igitur iste homo e
 animal vel ista homo e aial. et sic de alijs. q post mille an-
 nos erit significatu et adequatu antecedens verum et tuc
 significatu adequatum pntis erit falsuz: nec v3 dicere q
 tunc talis disinnctua erit vera alijs hominibus demon-
 stratis q: h no tollit bonitate vel malita psequente: vñ h co-
 sequentia e formalis ho currit igitur aial currit no obstante
 q post mille annos erit antecedens vñ et pns falsum: sed
 oportet dirigere oculu ad significatu pponis: ita q si signi-
 ficatu antis aliquado e veru et tuc significatu pntis qd iaz
 significat erit falsum: pna no v3: et sic est i pposito. Simi-
 liter nec e conuerso sequitur: ut iste homo no e aial nec iste
 nec illa et sic de singulis igitur nihil q est ho e aial: propter
 eade cam. Si enim pma no valuit nec etiam secunda va-
 let ex opposito ad oppositum.

Suppositio confusa diuiditur q: quedam e co-
 fusa tñ et qdaz est cofusa et di-

tributina. Suppositio cofusa tñ diuiditur silr: q: qda e
 mobilis qda immobilis. Suppositio cofusa tñ mobilis e si
 gnificatio termini cofsa i propositione sub quo no contigit
 ad sua singularia descendere copulatiue nec disinnctiue s;
 copulatiue vel disinnctiue cum debito medio: et sic sup-
 ponit predicatu i vniuersali affirmatiua: et subiectu i exclu-
 siva affirmatiua. Notadu est q no sequit: ois ho e aial et
 ista sunt oia aialia igitur ois ho e hoc aial vel ois ho est h
 aial et sic de alijs. et a fortiori no sequit copulatiue. Seqt
 tamen bñ disinnctiue cu tali medio talis ppositio cathego-
 rica de disinncto extremo. s. ois homo e h aial vel h aial
 et sic de singulis que vera est: q: ego sum h aial vel h aial
 et sic de singulis. Et cofsimiliter e aliquado concedendus
 descensus copulatiue et copulatiue no: vt no sequit: tu non
 es ois homo: igitur tu non es iste homo: nec iste homo:
 sed bene sequitur ista cathego: ica de copulato extremo:
 tu no es iste ho et iste et iste et sic de alijs.

Suppositio cofusa tñ immobilis est significa-
 tio finis cofsa statis cofuse tñ
 i propositione sub quo ad sua singularia no contigit descen-
 dere: et iste modo supponit ly denarium in ista proposi-
 tione: pmitto tibi denarium. vñ no sequitur. pmitto tibi
 denarium et isti sunt vel pnt ee oes denarij ergo promitti
 tibi istum vñ istu et sic de alijs. Silr no sequit ly ho signi-
 ficat primo hoem seu adequate: et isti sunt vel pnt ee aut
 sunt imaginabiles ee oes homines igitur ly homo signifi-
 cat p: io istu homine vel istum vel illuz: et sic de singulis:
 antecedens ibi est veru et pns falsum. **Sed** h dubitatur
 aliquado terminus cofsa stat cofuse tñ mobiliter et aliqui
 immobiliter vt patet ex dictis quo igitur pot cognosci qua-
 do stat mobiliter et quando immobiliter. **Dico** q termi-
 nus stas cofuse tñ p vnicu signum hñs vtraz vtute. s.
 cofsededi distributiue et cofuse tñ vt sunt signa vñ affirm-
 mativa: et dictio exclusiva supponit cofuse tñ mobiliter
 Et sic supponit predicatu propositionis vniuersalis affir-
 mative existens terminus cofsa: Si vero terminus cofsa stat
 cofuse tñ p secudo signo solum q quoz qdlibet de perse
 h3 uiz distributiua: sic itez stat cofuse tñ mobiliter: vt tu dis-
 fers ab oi hoie: supponit ly hoie cofuse tñ mobiliter: et
 habet descendi copulatiue. **Si** aut terminus cofsa stat
 cofuse tñ per terminum vel signum solu actu metis de-
 notatiu: sic stat cofuse tñ mobiliter: ut iste terminus ho
 significat. hoies ly hoies stat cofuse tñ mobiliter et c. **Si**
 at terminus stat cofuse tñ per vnicu terminu cadete sup co-
 plexu aut super in coplexum no se hnt aliquo dictozuz
 modorum stat talis terminus cofuse tñ immobiliter: sicut
 in istis: promitto tibi denarium: ly ho significat p: io ho-
 minem: so: scipit ee asin: necessario ho e aial et sic d alijs:
 suo modo: h aut breuiter dicta sunt: q: posterius per ea q
 dicetur h magis nota fient.

Suppositio confusa distributina diuidit q:
 quedam e mobilis qda immobilis
 Suppositio confusa distributina mobilis e significatio ter-
 mini cofsa sub quo contingit descensus fieri ad oia ei sin-
 gularia copulatiue cum debito medio et econtra cum
 eode medio: sequit enim h aial currit et h aial currit et sic
 de alijs et ista sunt oia aialia ergo ois aial currit et e conuerso
 sequit cu eade minori q dicit cofstata singulariu vt ois aial
 currit et ista sunt oia aialia ergo h aial currit et h aial currit
 et sic de singulis. Et sic supponit in qualibet vniuersali af-
 firmatiua subiectu: et in oi negatiua ta subiectu q p: dica-
 tum: supposito q predicatu sit terminus cofsa: ideo ab vni-
 uersali negatiua ad singulari sua satis tenet cofsequentia sine
 tali medio vel cofstantia: vnde bñ sequit: nullus ho currit
 igitur nec iste homo currit nec iste: et sic de alijs: sed econ-
 tra non sequitur nisi cum debito medio: q: sicut prius di-
 cum est statet hinc ad mille annos anis ee verum et pns
 falsum: ideo concedit tales p: ones videlicet q alijs ho
 currit et tñ nec ille currit: nec ille currit et sic de alijs. Silr
 iste homo currit et iste homo currit et sic de alijs et tñ ali-
 quis ho non currit. Sed tales cofclusiones sunt impossibi-
 les aliquis ho currit et isti sunt omnes homines et tamen

nec iste hō currit nec iste currit: & sic de alijs. Similiter ē impossibile qd iste currat & iste currat & sic d' alijs. & qd isti sunt omnes homines & tamen aliquis homo non currit: sicut ista est impossibilis oīs hō currit & isti sunt oēs homines & tamē nec iste currit: nec ille currit. Sed dubitat de ista conelatione iste homo currit & iste &c. & tñ aliquis homo nō currit: sed probō eam sic: nam ista consequentia nō v3: iste homo currit & iste homo currit. & sic de alijs ergo quibet homo currit: & si non valet contradictorium consequētis stabit cum antecedente & isto modo verificabitur cōclūio: & qd ista cōsequētia non valet. probō: quia v' solum homines qui sunt demonstrantur in antecedente v' non. Sed demonstratur aliq q nō sūt: si demonstratur aliq qui nō sūt: tūc semp i tali iduciōe aīs erit falsū & pñs ali quādo v3: qd nō bene sonat. Si aut in antecedēte d'ant solū hoies q sūt: signetur omnes illi. Et sint verbi grā mille homines: & aīs sic copulativa facta ex tot partib' pcedi se & corrūdetur: & p'io qd oēs illi hoies determinati cras currant per totum diem: & qd cras generetur vn' homo qui nunq3 curret dato qd erit truncatus pedes: quo posito p3 qd cras erit ita sicut per illam copulatiuam significatur: nunc adequate: & tamē tūc non erit ita: sicut p consequens adequate significatur: ergo cras ista cōsequētia nō valebit: & p pñs nec iam v3: antecedēs p3 q: cras erit ita qd aliqs homo nō currit vt p3 per casum igitur cras erit ita qd non quibet homo currit. Et licet a tali vniuersali ad suas singulares sine medio debito non valet consequētia nec econtra: aliquando tamen bene valet gratia materie & terminorum: sequitur enim omnis deus est igitur iste deus est & econtra: similiter sequitur omnis sol. lucet igitur iste sol lucet. oīs mūd' ē: igitur iste mūd' ē: quibet. n. ista ē hōa de materia & non de forma: qz similes illis non valent vt argumentatū est qre &c. Ex isto seqtur quosdam i hōc materia male sensisse q hanc consequētiam reputāt fore bonam. i. omnis homo currit igitur iste homo currit si sit & sic de alijs: antecedens enim est possibile & pñs impossibile: cum ipsam cōponatur ex multis singularibus impossibilibus: h enim ē impossibile: iste hō currit si sit: ex eo qd vna pñs v' conditionalis impossibilis: cū oppositū pñtis stet cū antecedēte: ista enim bene stāt simul: iste homo ē & iste homo non currit: posito qd pro tūc sederet uel nō curreret. Ex his oibus p3 quomodo v'ia nō conuertuntur cum suis singularibus: nam stat v'ia esse possibilis & sua singularia impossibilia: ut p3 de ista: omne aīal in ista domo est asinus: qd possibilis est: & tamē quocūq3 animal in ista domo demonstrato est hō impossibilis. h animal in ista domo est asinus: dato qd in ista domo non essent nisi hoies: stat ē vniuersalia esse necessaria & singularia contingentia ut p3 de istis omne ens est: omnis homo est: omne corruptibile est. Ideo solet concedi qd necessario omnis hō est & tamen omnis homo solū cōtingent ē. stat etiā vniuersalia esse impossibilia & sua singularia possibilis. imo quocūq3 duo dāda cōpossibilia. n. p3 de istis. oē aīal desinit eē: oīs hō corrūpatur. vtrūq3 istoz d'ictorioz ē v3. Stat etiā duorum vniuersalium singularia conuerti que tñ vniuersalia non conuertūtur: imo unū est necessariū & reliquū impossibile. ut p3 de istis. omne coloratū ē & omne ens est coloratū. modo quacūq3 singulari capta vnus ipsa sequit' ex singulari alterius & econtra. sequit'. n. hoc coloratū ē igitur h est coloratum & econtra. & tñ patet qd ista est vera & necessaria omne coloratū ē. & ista ē falsa & impossibilis oē ens ē coloratum vt p3 p exponentes. sed puto qd h nō sit nēq3 quia scde vniuersalis multa singularia sunt impossibilia q non secūtur ex aliquibus singularibus antecedētis cum q libet talis sit possibilis vt p3: Itē stat aliqua vlem esse falsam & impossibile i3 quibet ei' singularis ē vera. Et part'cularē verā & necessariā cuius quibet singularis ē impossibile: vt posito qd istius: oē anim il ē homo quibet singularis falsa: corrūpat solis veris remanēbus: & similiter istius animal ē homo corrūpatur: oēs singulares vere falsis manentibus. Et sic p3 propositum. Et h dicit aliq qd ad veritatem vniuersalis requiritur qd quibet singularis quam

habet & quā apta nata ē hēre sit vera: sed h ē falsum: nam ista vniuersalis oīs homo ē aīal ē apta nata habere illam: iste homo est animal demonstrando aīal: que falsa est & tñ ipsa vniuersalis est vera vt patet. Dico igitur alie qd ad veritatem v'is requiritur qd quilibet singularis sit vera manētibus p'marijs sermōnibus ipsius v'is & suarū singularium: & cu3 hoc qd cuilibet supposito subiecti ipsius vniuersalis corrūdeat vna singularis. C' p'io quo ē notandum qd ad h qd aliqua sint singularia alicuius vniuersalis op3 qd habeant predicata sinonima cum predicato dato ipsius vniuersalis & subiecta cum eius subiecto sinonima demptis signis. Et dico signa nomina relativa & pronominia demonstratiua: Verbi gratia singularia istius vniuersalis: omnis homo est animal sunt talia: iste homo est animal: ista homo est animal: & sic de alijs: & non talia illis risibile ē aīal: iste homo est substantia aīata & sensibilis quibus equiualeant. Ex quo sequitur qd singularia istius: oīs homo est omnis homo: non sunt ista: iste homo ē iste homo: & ista homo est ista homo: & sic de alijs: sed ista vide licet: iste homo ē oīs hō & sic de alijs.

Suppositio confusa distributiva immobilis ē significatio i propositione distributi sub quo nō contigit ad sua cōposita copulatiue descendere. exēplū de terminis statibus distributivie immobiliter fm aliquos: ut non sequitur differens ab hoc ē: & differens ab hoc est & sic vltra igitur differēs ab aliquo ē: nec sequitur aliud ab isto homine ē homo. & aliud ab isto homine est homo: & sic de alijs. ergo aliud ab homine ē homo. In qualibet istarum pñtiarū ē aīs verū & pñs impossibile. Similiter: nō sequitur: for. ē albio: qd ē pla. in hoc vstanti. & albio: qd erit pla. in h instanti igitur for. est albio: qd erit pla. in aliquo instati. Nec sequitur alicuius hois quilibet asinus currit. iste est asinus igitur alicui' hois iste asinus currit. quia casu possibili posito antecedēs est verum & cōsequēs ē falsum: vt posito qd for. habeat duos asinos currētes & pla. duos iacētes: tūc patet qd alicuius hominis quilibet asinus currit: qz istius hominis demonstrando sortem quilibet asinus currit: & iste homo ē aliquis homo igitur &c. pñs p3 ab inferiori ad suū superius sine impedimēto: & aīs probatur: qz istius hois aliqs asinus currit & istius hominis nihil est asinus qn illud currit igitur &c. & sic patet qd aīs sit verum: & pñs falsum: qd consequens sit falsum: p3 supposito qd per ly iste demonstrarē asinum pla. Cā aut quare nulla istarum pñtiarū valet fundatur super illā regulam pncipalē & nobilissimā totius loyce: v3 qd quādo sunt plures termini mediati in aliqua ppositiōe semp a p'io termino d3 incipi illius ppositiōis probatio: ita qd prioris termini mediati significatio debet explicari aīq3 posterioris termini mediati officium explicetur. verbi gratia capta tali ppositiōe album incipit esse cuius prim' terminus ē iste terminus resolubilis albus: p'ada ē ppositio resolutorie ratione istius termini albus sic arguēdo: h incipit esse for. & h ē uel incipit esse albus: id aliqui propter defectum istius cōsiderationis seipfos intricauerunt & suam suam expresserunt ininus diffuse: dicentes qd h ppositio album incipit esse for. deb et sic exponi: album nūc non est for. nec aliud qd erit album. ita est for. & imediate post instās pñs aliquod album erit for. n' sic: album nūc est for. & imediate ante h nullū album fuit for. modo certum est qd expositio ista nimis intricata est: nō obstāte qd ista de immobilitate termini distributi sint sustentabilia: tamē mihi videtur qd in quolibet istoz termin' distributis mobiliter distribuatur: ita qd sub eo contigit descendere sed non modo dicto: prima enim consequentia non valet: qz arguitur a pluribus determinatis ad vnam determinatam. vnde patet qd ista consequentia non valet hō est iste hō & homo est iste homo: & ista homo & sic d' alijs & isti sunt oēs homines. igitur homo est omnis hō: nec ex hoc sequitur qd ly homo non stat confuse & distributivie mobiliter: quia non debet suppositum variari sed semper idē demonstrari: v3 homo est iste homo & iste homo est iste homo & sic de alijs. C' isto modo concedi

consequentia: et negatur antecedens. et ita superius de-
beret argui: v3 differens ab h e et idem differens ab hoc
est et sic de alijs et ista sunt omnia entia igitur differens ab
ente est: consequentia est bona sed antecedens est falsum:
etiam sequitur aliud ab isto homine est homo et idem aliud
ab isto homine e homo et sic de alijs et isti sunt oes hoies
igitur aliud ab homine est homo: consequentia bona sed an-
tecedens est falsum. **T**ertia consequentia iterum non v3
q: non additur et ista erunt omnia instatia: quo addito no
erit antecedens v3: sine consequente. **Q**uarta consequentia
similiter no valet: q: non arguit cu debito medio: ex quo
enim ly asinus stat confuse et distributive et non pro quo
libet asino sed certi hominis qdlibet asino: oportet sume
re pro medio constanciam distributionis solimodo sic ar-
guendo: alicuius hominis quilibet asinus currit: iste e asu-
nus eiusdem hois: igitur iste currit et in casu isto maior est
vera et minor: falsa. et consequentia bona. Sunt ergo aliter
exempla pro regula assignada: dicendo q h consequentia no
valet: tu incipis scire omnem propositionem iste sunt oes pro-
positiones. igitur tu incipis scire istam et ista et sic de alijs
nec etiam valet qualitercuq medium sumeretur de pre-
terito aut futuro. sicut infra patebit: nec sequitur necessario
omnis homo est aial: isti sunt omnes homines. igitur ne-
cessario iste homo est animal: et necessario ista homo est
animal et sic de alijs: cum antecedens sit uerum et pns fal-
sum. **S**ed h p maiori declaratione dubitatur sicut pro
dubitatur de termino stante confuse tm immobiliter. ex quo
terminus distributus aliquando stat mobiliter: et aliqua-
do immobiliter: quomodo igitur poterit hoc regulariter
cognosci. **D**icendum q consideranda sunt que dicta
sunt prius de terminis facientibus stare confuse tm. quo-
modo terminorum facientiam stare confuse tm. quida
confundunt et immobilitant simul. quidam solum confun-
dunt et non immobilitant. exempli p: imi vt incipit definit.
necessario. contingeter et huiusmodi. **E**xemplum secundi
ut signa vniuersalia affirmatiua et dictiones exclusiue.
Dico ergo q quando terminus habes v3 confunden-
di confuse tm et cum h immobilitati coniungitur cum signo
distributivo affirmatiuo: immobilitat terminu distributu.
quia signu licet absoluat euz a confusione illius que vocat
confusio tm no tamen absoluat eum ab immobilitate. quan-
do autem terminus distribuitur et non per determinatio-
nem preuententem alicuius talis termini confuse tm con-
fundentis. et habentis vim immobilitati simul. supponit ta-
lis terminus confuse distributive mobiliter. vt ois homo
est animal. ly homo stat distributive mobiliter. tu es so-
tio: homine. ly homine. stat distributive mobiliter. tu dif-
fers ab asino. li asino stat distributive mobiliter. et ita pnt
in oibus illis exemplis p:ioribus. et alijs terminis distri-
butinis et non per determinationem talis termini in mo-
bilitatis et.

Contra unum superius dictum arguitur.
videlicet q in casu superio-
ri alicuius hominis qlibet asinus currit et tm iste asinus no
currit demonstrado asinu pla. Nam iste due propositio-
nes conuertunt. alicuius hois qlibet asinus currit. et qlibet
asinus alicuius hominis currit. sed cum ista secunda si
stat q iste asinus non currat demonstrado asinum platōis
ergo et. consequentia p3 et ans pbatur v3 q iste due conuer-
tuntur. nam in qlibet illarum ly asinus stat confuse et distri-
butive pro quolibet asino hois et cetera sūt paria. igitur
conuertuntur. ans pbatur sic. in illa qlibet asinus hominis
currit. supponit ly asinus pro quolibet asino hominis ut
patet. et q in alia sic supponat. probatur. q: i ista propositio-
ne. hominis asinus currit. supponit ly asinus pro quolibz
asino hominis disunctiue igit distributus supponet pro
quolibet asino hominis copulatiue. et per pns in ista hois
quolibet asinus currit: supponit li asinus pro quolibet asi-
no hois copulatiue et distributive qd erat probandum.
Item sequitur istius hominis quilibet asinus currit igitur
quolibet asinus currit: igitur a fortiori ille due conuertu-
tur: ans pbatur: quia sequitur: non quilibet asinus cur-

rit: igitur nullo modo qlibz asinus currit: igitur nullo modo quo iste
est asinus quilibet asinus currit: et per pns no istius qlibz
asinus currit: q: ex opposito sequit oppositu: sequit emz
istius quilibet asinus currit: igitur isto modo qlibet asinus
currit demonstrado modū quo soz. h3 asinum: q: sicut h e
vera i casu superiori isti hois qlibet asinus currit rōne suar-
um exponētū: sic et ista e vera: isto modo qlibet asinus cur-
rit: sic exponēdo isto modo aliqs asinus currit et isto mo-
do nihil est asinus qn illud currat: igit: pna p3: et ans. sllr.
dato q per ly isto modo continue demonstrat modū quo iste
est asinus. Et sicut negatur ista pna: istius hois qlibet asi-
nus currit: igit qlibet asinus currit: pp restrictionē factā p li
istius: et cōceditur ans: eodē modo deberet negari ista pna.
isto modo qlibet asinus currit: ergo qlibet asinus currit: et cōce-
di ans: pp restrictionē factā p ly isto modo.

Ad ista argumenta respondet: ad p-
mū nego q ista
conuertantur: hois qlibet asinus currit: et qlibet asinus hois
currit: et vlteri nego. q i pma ly asinus supponat copulati-
ue p quolibet asino hois: et tūc ad rōnē pōt rāderi: pro
negando pna: q: ad h q denotet bñ istū terminū distri-
bui pro oī asino hois: requiritur signū vltē rectū q precedat
tā ly hois. q3 ly asinus: sic dicēdo qlibet asinus hois currit.
Tel aliter pōt dici negādo ans: v3 q i ista p pōe hois
asinus currit suppoat ly asinus p quolibet asino hois: dis-
iunctiue: sed bñ sequit p hois quolibet asino disunctiue:
sicut et e i ista hois qlibet asinus currit no suppoat ly asinus
p quolibet asino hois nec p quolibet hois asino: s3 p ho-
minis quolibet asino: sicut etiā et in ista: qlibet hois currit: si
supponit ly hois p oī hoie: sed bñ p oī hoie masculo.
Ad secūdu nego talē pnam: no qlibet asinus currit igitur
nullo qlibet asinus currit: et stat simul et sub prie q aliquo
modo qlibet asinus currit: et aliquo modo si qlibet asinus currit sic
etiā ista stat simul aliqñ oē aial fuit i archa noe et aliqñ no
oē aial fuit i archa noe: i aliquo instanti ois ho fuit vel erit
soz. et i aliquo istati si ois ho fuit vlt erit soz. aliqñ aia anxpī
necessario erit et aliqñ aia anxpī no necessario erit: an. a. cu
curristi et ante. a. no cūcurristi: alicubi ois homo est soz. et
alicubi no ois ho e soz. alicuius hois qlibet ps qstatiua e
minor soz. et alicuius hois no quilibet ps qstatiua e mi-
nor soz. **P**ro quo e notādū q qñ e aliqd determinatū
cū dictione hñte vim negatiōis cui immediate añ vel post
annectitur determinās sic q verbū no mediat de pto de-
terminante no valet consequentia de forma. sicut nec ab ise-
riori ad suū superius cū impedimēto dictōis hñtis vim ne-
gatiōis. Et sic p3 diuersitas iter tales propōnes h ois ho
e soz. et ois ho e soz. **S**ecūda enim e falsa vtp3: et pma
vera vt p3 p exponētes: supposito q p ly h demonstrat lo-
cus adequat soz. tūc exponit sic: h ho e soz. et h nihil e ho
qn illud e soz. cōceditur etiā pp eadē eam q soz. e ois ho-
mo i ista domo et tm soz. h e ois ho: tuū qdlibz caput e hois
et tm no qlibet caput e hois. ita eodē modo e dicēdū q hois
quilibet asinus currit et tm no qlibet asinus currit. **T**erū
tamen e aduertēdū q e magna dīa iter istas pōnes: ali-
cuius hois qlibet asinus currit: et alicuius hois e quilibet
asinus currēs: q: in casu posito e pma vera et secūda falsa
soz. enim no e quilibet asinus currēs: sicut nec tuum e qlibet
caput hominis: s3 tuum qlibet caput e hois: nec seqt
soz. e asinus currēs et soz. no e asinus qn ipse currat. igitur
soz. e qlibet asinus currēs: sed sic d3 exponi. soz. e asinus cur-
rēs et no e asinus currēs: quin sortis e iste. igitur soz. e qui-
libet asinus currēs: modo certū e: q secūda exponēs e fal-
sa: alie enim exponētes iferūt talē soz. qlibet asinus e cur-
rens. Similiter et no sequitur: tuū e caput hois et tuū no
est aliqd caput qn illud e hois. igit tuū e quolibet caput
hominis: sed bene sequitur: q tuū qdlibet caput e hois
Ex eadē causa etiam rationabiliter cōcedūt alij q hic ois
homo sū: et in ista domo oē legēs sū: et q sū h ois ho et sū
i ista domo ois ho: s3 negatur q hic sū ois ho vlt q i ista
domo sū oē legens ratione diuersaz exponētū: vñ ista p-
positio h ois homo d3 sic exponi: h ho sum et h nihil e ho
qn illud sum: s3 ista h sū omnis homo alr h3 exponi: v3 h

sum homo et nihil est homo quoniam illud sum. Sic ista propositio. In ista domo omnis homo super sic exponitur in ista domo homo super et in ista domo nihil est homo quoniam illud super. Sed ista propositio in ista domo sum eis homo aliter dicitur exponitur. ut in aliqua domo super homo et nihil est homo quoniam illud super in ista domo: modo ista exponens est falsa. Et hoc sequenter negat quod isto modo in sum homo: demonstrando modo discretum quo ego super homo nec sequitur isto modo super homo et isto modo nihil aliud a me est homo igitur isto modo tamen super homo: bene sequitur quod tamen ego sum homo isto modo et hoc est verum. Ita. n. propositio isto modo tamen super homo habet sic exponitur: isto modo super homo et nihil aliud a me isto modo est homo ita quod ly isto modo determinet ly a me et non verbum: et sic patet quod ipsa est falsa. Et ex eadem causa etiam potest concedi quod aliquando de aial fuit in archa noe et tamen nunc in archa noe fuit de aial. Similiter aliquando omnis homo tu fuisti vel eris et tamen nunc fuisti nec eris omnis homo: h. n. propositio tunc de aial fuit in archa noe: exponitur sic: tunc aliquod aial fuit in archa noe et tunc nullum fuit aial quoniam illud fuit in archa noe quod verum est: sed h. propositio tunc in archa noe fuit de aial. sic exponitur. tunc aliquod aial fuit in archa noe vel tunc in archa noe fuit aliquod aial: et non est vel fuit aliquod aial quoniam illud fuit tunc in archa noe quod est falsum. Similiter ista propositio in .a. instanti omnis homo fuit: sic exponitur. In .a. homo fuit. et in .a. instanti non est vel fuit homo quoniam illud fuit. quod verum est casu posito. Sed ista propositio in .a. instanti ero omnis homo. exponitur sic. in .a. instanti ero homo: et nihil est vel erit homo quoniam illud ego ero in .a. instanti. Verum propositio talis propositio aliquando fuit de aial in archa noe: dicitur concedi ly aial non restringatur per illud adverbium aliquando. quoniam satis restringitur per istum terminum archa noe. Id est dicitur ista propositio sic exponitur tunc fuit omne aial in archa noe. tunc fuit aliquod aial in archa noe et non est vel fuit aliquod aial in archa noe quoniam illud tunc fuerit. Eodem modo est dicendum de istis. in .a. instanti tu eris omnis homo in ista domo. In .b. instanti sor. fuit omnis homo in bello modo te. ita quod licet termini distributi non determinentur per terminos precedentes determinantur tamen per terminos sequentes.

Et nota quod licet aliquando tales propositiones. In .a. instanti sor. est omnis homo. in .b. instanti sor. fuit omnis homo concesserim casu possibili posito: et iam negem et negaverim. h. dico iuxta viam aliorum: quod utraque via probabilis est nec argumenta vniuersalis partis concludunt. rationibus alternis partis: et etiam quod aliquibus magis placet vna via et aliquibus alia. Est tamen notandum quod nomen aliquod alterum restringit distributum vel sibi ipsi abque copula quod non restringit mediante copula: sicut h. alicuius hominis quilibet asinus currit alicuius hominis est quilibet asinus. i. prima restringitur ly asinus et non in secunda. Adverbium autem aut equalis sibi semper restringit prope se. distans autem potest: sed non est necessarium. aliquando omnis homo fuit sor: stat ly homo distributive restricte tamen per adverbium sed dicendo aliquando fuit omnis homo sor. potest determinare ly homo et potest non determinare: id est. et secundum alium et alium modum sumendi exponitur propositio. et ita dicendum cum determinatiue ablativi casus supra cum propositione in. ut in ista domo fuit omnis homo. concedo igitur in casu illa simpliciter sor. erit tunc omnis homo. et aliquando omnis homo fuit sor. hanc autem aliquando sor. fuit omnis homo non concedo nisi aliquando cadat super terminum distributum. Si autem voluerit opponens quod non cadat respondeat contra taliter quod exponens terminus iste distributus non determinet per adverbium illud aut sibi equalis. Et hanc determinationem volo semper intelligi in dictis meis.

De suppositione respectu vbi ampliativum.

Dico de suppositionibus in generali restat nunc de eisdem specialius tractare et h. quod pertinet ad diversitatem suppositionis que fit respectu diversorum temporum. Id est ad alia procedam pono istam conclusionem quod terminus cuius vel discretus supponens per se respectu verbi de presenti solum supponit pro his que sunt vel pro illo quod est. Hec conclusio probatur sic. terminus ex sui natura non plus determinatur ad unum tempus quam ad aliud igitur quod terminus supponit pro suis suppositis in tali tempore vel tali hoc habet a verbo sed nihil dat quod non habet et cum verbis presentis temporis non includat futuritionem. nec preteritionem

nec aliquod aliud significatum alicuius termini ampliativum igitur ipse non limitat terminum supponere nisi solummodo pro presenti.

Sed contra istam conclusionem arguitur multipliciter et primo sic: si ly est restringit sic suum subiectum ad solum supponendum pro presentibus ergo apertum vbi predicatur ly currit restringit suum subiectum ad solum supponendum pro currentibus. Et sic ista esset vera: omnis homo currit dato quod solummodo iste homo currit: quia ratione ista omnis homo est aial significat quod omnis homo est vel quod est. est aial. Ita ista omnis homo currit. significat quod omnis homo currit vel quod currit. currit: quod verum est. Secundo arguitur sic in ista propositione omnis homo est aial: ly homo supponit respectu verbi mere de presenti. Et tamen non solum supponit pro his que sunt: quod arguitur sic: pro quibus enim supponit subiectum in vna contraria pro eisdem supponit subiectum in alia. Sed in illa nullus homo est aial ly homo negat pro presentibus preteritis et futuris: igitur et in sua contraria assumptum patet: quia ad quocumque contingit ut fiat descensus a parte subiecti pro illis supponit ly homo: sed tam ad preteritos quam ad futuros contingit descendere igitur et. Tertio arguitur sic. In ista propositione omnis ens quod potest esse est: supponit ly ens quod potest esse: respectu istius verbi est: mere de presenti et tamen non solum supponit pro his que sunt igitur conclusio falsa: consequentia cum maiori patet et minori probatur: quia si non: tunc sequeretur quod iste essent concedende omne quod fuit est: omne quod potest esse est: et consequenter iste etiam essent concedende: omne preteritum est: omne futurum est: omne possibile est: quarum quilibet videtur impossibilis: quod sequitur omne quod potest esse est: alyps vel ada potest esse igitur aliquid eorum est: conclusio est falsa igitur aliqua premissarum non minor igitur maior. Itaque sequuntur iste conclusiones: omnis homo qui fuit in ista domo currit. et tamen mille homines fuerunt in ista domo quorum nullus currit. Similiter sequitur quod ista est falsa. Cuius mera non est: quia respectu huius verbi est mere de presenti significat quod chimera que est non est: que est falsa. Sequitur etiam quod h. est vera quodlibet est ens quod fuit quod cum ly ens quod fuit sequitur ly est. solum supponit pro his que sunt: et sic ista esset vera: modo hoc est falsum. quia h. non est quod fuit demonstrato instanti presenti: et hoc est aliquod quod est igitur non quodlibet est quod fuit. Itaque h. est vera ens quod potest esse non est ens. et hec est contradictoria istius omne ens quod potest esse est igitur ista est falsa: consequentia tenet et alyps probatur: quia h. non est demonstrando ante xpm: et h. est ens quod potest esse vel potest esse ens quod potest esse igitur ens quod potest esse. Sed iam fortius arguitur procedendo quod subiectum istius omne ens quod potest esse est: non solum supponit pro eo quod est: quia in ista propositione omnis homo quod est erit: iste terminus: homo qui est: distribuitur respectu verbi erit solum pro hominibus qui sunt: et non pro hominibus qui erunt et non sunt: quia aliter esset falsa: et tota causa est quia includit in se actus verbalis consignificatum presentialiter pro presentibus igitur pari ratione iste terminus ens quod potest esse distribuitur respectu huius verbi est distribuitur pro omni ente quod potest esse. tenet contra: ex eo quod iste terminus ens quod potest esse includit in se hoc verbum potest consignificans pro omnibus significatis istius termini ens quod potest esse. Secundo arguitur sic. pro quibuscumque distribuitur iste terminus: ens quod est. respectu huius verbi potest: pro omnibus illis distribuitur respectu huius verbi est vel erit vel fuit et hoc ratione verbi inclusi: igitur per idem pro quibuscumque distribuitur iste terminus ens quod potest esse respectu huius verbi potest: pro eisdem distribuitur respectu huius verbi est: eo quod includit in se verbum: sed pro omni ente quod potest esse distribuitur respectu verbi potest: ut patet in tali omne ens quod potest esse potest esse ergo pro omni tali distribuitur respectu huius verbi est. Tertio iste terminus ens quod est sine distribuitur respectu huius verbi est sine erit. sine fuit sine potest: solum distribuitur pro omni ente quod est et hoc ratione verbi inclusi consequentis solum presentialiter. igitur pari ratione iste terminus ens quod potest esse sine distribuitur respectu vnius sine alterius distribuitur pro omni ente quod potest esse eo quod licet potest consignificat ampliativum. Quarto cum dicitur omne quod potest esse est: ly quod supponit respectu huius verbi potest quod

quidem est verbum ampliativum: igitur supponit iudic/ferenter pro omni presenti vel possibili si existere: igitur hoc verbum est pro tali non existente verificatur quod non est verum: ergo pro isto falsa

Ad ista argumenta respondet. Ad primum dico cum concluditur in argumento quod in illa propositione: omnis homo currit: ly homo solum supponit pro hominibus currentibus: nego consequentiam. Et tunc ad argumentum: ly est restringit suum subiectum ad solum supponendum pro presentibus igitur et ly currit pro currentibus: nego consequentiam: et causa est: quia licet quodlibet verbum presentis temporis non distractum restringat suum subiectum ad solum supponendum pro presentibus: non tamen oportet quod restringat ipsum ad solum supponendum pro omni illo quod con/ significat: sicut patet de hoc verbo currit: quod simul con/ significat tempus presens ratione copule incluse et cursum ratione sui participij modo sicut ly currit quod est predicatum non hoc restringere subiectum sicut nec aliquid aliud predicatum ita ly currit ratione eiusdem participij vel predicati non potest restringere subiectum: et sicut illud verbum est hoc restringere sub/ lectum ad solum supponendum pro presentibus. ita illud verbum currit ratione ipsius copule non potest restringere suum subiectum ad supponendum pro presenti et hoc procedit. **Ad 2^m** argumentum principaliter adductum nego quod pro quibuscumque supponit subiectum in universali negativa pro eisdem supponit subiectum in universali affirmativa. et hoc est propter vehementiam negativitatis: sed e converso concedo quod pro quibuscumque supponit subiectum in universali affirmativa pro eisdem supponit subiectum in universali negativa. quia affirmatio est prior: negatione per aristotelem primo posteriorum: negativa enim noscitur per affirmativam et non e contra.

Sed contra ista responsionem arguit multipliciter probando quod iste terminus homo in ista: omnis homo est animal. non solum supponit pro omnibus hominibus presentibus imo et pro omnibus hominibus preteritis futuro possibili et imaginabili. Nam iste terminus homo distributus in singulari apprehensione significat omnem hominem presentem preteritum et futurum possibilem et imaginabilem ergo quando cum alio componitur sic significat et pro eisdem supponit **Secundo** arguitur sic et suppono quod tu habeas istam propositionem in mente tua omnis homo est animal: cuius subiectus sit. c. et pono quod antichristus generabitur in. b. instanti cum hoc quod ista propositio predicta continue maneat in mente usque ad .b. instanti non variata: nec intellectu tuo variato: tunc sic. c. in. b. instanti supponet pro antichristo respectu huius verbi est et omni modo quo se habebit. c. in. b. instanti iam se habet: potest habere duplicem intellectum: potest enim uno modo significare quod omni modo quo se habebit intrinsece. c. in. b. instanti iam se habet: vel quod omni modo quo se habebit extrinsece et extrinsece iam se habet: primo modo nego consequentiam: et concedo antecedens sicut non sequitur: qualitercumque se deus habuit respectu tui antichristus iam se habet. et hoc intrinsece: sed de talis se habuit respectu tui antichristus est quod tunc te si produxit igitur talis se habet iam respectu tui quod te non produxit: certum est quod ista non valet. Sicut si sequitur qualitercumque me habeo respectu istius colune talis me habuit et hoc intrinsece. Sed prius taliter me habui respectu huius colune quod fuit in dextra: igitur iam taliter me habeo quod est mihi dextra: prius est falsum: supposito quod illa coluna prius fuerit mihi dextra et modo mihi sinistra sit absque mutatione mei. Si autem itelligatur ista propositio omni modo et tunc intrinsece quod extrinsece tunc concedo prius et nego antichristus: quod per generationem antichristi se habebit. c. aliter quod modo extrinsece tunc et non intrinsece. **Ad confirmationem** nego prius: quod quibuslibet verbum est in. b. instanti erit tate potencie impeditive: sicut nunc est: non tamen tunc est tate potencie impeditive: ut. c. non supponat pro antichristo sicut nunc est: quod tunc ista propositio: omnis homo est animal significabit suppositiviter antichristum esse animal et sic iam non significat: similis enim modus arguendi non valet: ut non sequitur: quatecumque potencie super nunc tate ero in. b. instanti et contra sim. b. instanti non potero impedire quod antichristus generabitur: igitur et iam non possum impedire. Certum est quod consequentia non valet. **Ad tertium argumentum** dicitur quod ille terminus antichristus in ista propositione antichristus est restringitur pro verbum presentis tempore ad supponendum solum pro eo quod est. Ideo supponit pro antichristo quod est presentiviter: et pro antichristo qui non est: prius sic arguendo: iste terminus antichristus supponit pro antichristo et antichristus non est igitur supponit pro antichristo quod non est. Ita quod non est inconueniens quod terminus respectu verbi de presenti supponat pro eo quod est presentiviter et consequenter vel secundarie pro eo quod fuit erit vel potest esse ut patet in ista propositione: tu es: cuius subiectum supponit pro eo quod est erit fuit et potest esse: sic arguendo iste terminus tu supponit pro te et tu es fuisse: eris et potest esse: igitur et c. Et si arguitur sic. Ille terminus antichristus supponit

tant et quod potuerunt esse: tunc talis terminus distinctus supponens respectu huius verbi est indefinite affirmativae supponet pro omni homine qui potest esse: igitur adveniente sibi distributione distribueretur copulative pro eisdem: sed huius universalis converteretur cum ista omnis homo est animal. igitur subiectus illius omnis homo est animal supponit pro omni homine qui potest esse.

Ad ista argumenta respondetur: ad primum quod dicitur bas quod iste terminus homo distributus in simplici apprehensione significat omnem presentem preteritum et futurum et c. igitur quando cum alio componitur sic significat: concedo consequentiam: et prius. Et ulterius cum concluditur quod pro eisdem omnibus fit compositio vel quod talis terminus cum alio compositus supponit pro omnibus illis: respondeo nego do consequentiam: non enim est idem supponere et significare: significare enim est intellectui representare ita quod quod terminus intellectui representat illud idem etiam significat. sed quia iste terminus homo sumptus tam in simplici apprehensione quam cum verbo componitur: virtuti cognitive omnem hominem presentem preteritum et futurum: possibilem et imaginabilem representat. Ideo omnes tales significat sed secundum est supponere: quia supponere est significatus aliquod respectu talis vel talis temporis virtuti cognitive ostendere propter hoc iste terminus homo in ista propositione: omnis homo est animal: supponit pro te me vel pro isto: et non pro antichristo: propter hoc inventa sunt verba diversorum temporum ut aliquando intelligantur per terminum omnia sua supposita presentia: aliquando futura: et aliquando preterita. **Ad secundum argumentum** admitto casum: et tunc ad argumentum. c. in. b. instanti supponet pro antichristo respectu huius verbi est et omni modo quo se habebit. c. in. b. instanti iam se habet igitur et c. respondetur dubitando consequentiam: eo quod ista propositio: omni modo quo se habebit. c. in. b. instanti iam se habet: potest habere duplicem intellectum: potest enim uno modo significare quod omni modo quo se habebit intrinsece. c. in. b. instanti iam se habet: vel quod omni modo quo se habebit extrinsece et extrinsece iam se habet: primo modo nego consequentiam: et concedo antecedens sicut non sequitur: qualitercumque se deus habuit respectu tui antichristus iam se habet. et hoc intrinsece: sed de talis se habuit respectu tui antichristus est quod tunc te si produxit igitur talis se habet iam respectu tui quod te non produxit: certum est quod ista non valet. Sicut si sequitur qualitercumque me habeo respectu istius colune talis me habuit et hoc intrinsece. Sed prius taliter me habui respectu huius colune quod fuit in dextra: igitur iam taliter me habeo quod est mihi dextra: prius est falsum: supposito quod illa coluna prius fuerit mihi dextra et modo mihi sinistra sit absque mutatione mei. Si autem itelligatur ista propositio omni modo et tunc intrinsece quod extrinsece tunc concedo prius et nego antichristus: quod per generationem antichristi se habebit. c. aliter quod modo extrinsece tunc et non intrinsece. **Ad confirmationem** nego prius: quod quibuslibet verbum est in. b. instanti erit tate potencie impeditive: sicut nunc est: non tamen tunc est tate potencie impeditive: ut. c. non supponat pro antichristo sicut nunc est: quod tunc ista propositio: omnis homo est animal significabit suppositiviter antichristum esse animal et sic iam non significat: similis enim modus arguendi non valet: ut non sequitur: quatecumque potencie super nunc tate ero in. b. instanti et contra sim. b. instanti non potero impedire quod antichristus generabitur: igitur et iam non possum impedire. Certum est quod consequentia non valet. **Ad tertium argumentum** dicitur quod ille terminus antichristus in ista propositione antichristus est restringitur pro verbum presentis tempore ad supponendum solum pro eo quod est. Ideo supponit pro antichristo quod est presentiviter: et pro antichristo qui non est: prius sic arguendo: iste terminus antichristus supponit pro antichristo et antichristus non est igitur supponit pro antichristo quod non est. Ita quod non est inconueniens quod terminus respectu verbi de presenti supponat pro eo quod est presentiviter et consequenter vel secundarie pro eo quod fuit erit vel potest esse ut patet in ista propositione: tu es: cuius subiectum supponit pro eo quod est erit fuit et potest esse: sic arguendo iste terminus tu supponit pro te et tu es fuisse: eris et potest esse: igitur et c. Et si arguitur sic. Ille terminus antichristus supponit